FLORIN PURLUCA

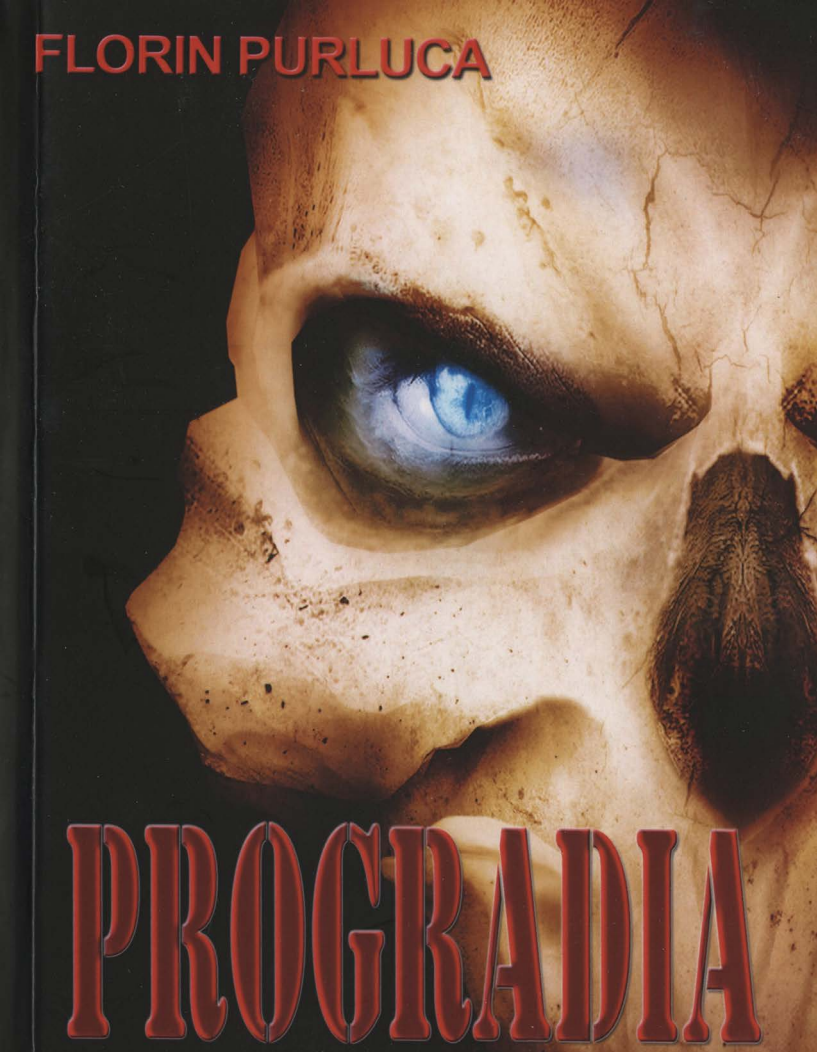

PROGRADIA

Colecția Science-Fiction #22

Editura PAVCON

PROGRADIA

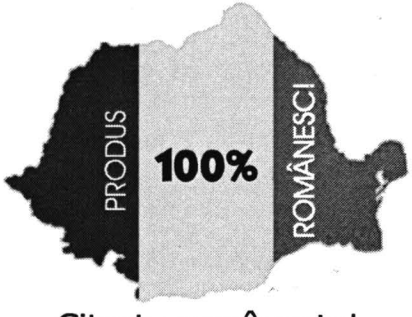

Citește românește!

Susține autorii români prin cumpărarea cărților lor și promovarea acestora în rândul prietenilor tăi!

FANTASY # **SCIENCE-FICTION** # HORROR # HEROIC-FANTASY # FICTION

Colecția Science-Fiction

 # 22

Florin Purluca
PROGRADIA

© 2017, Editura PAVCON
© 2017, Florin Purluca

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
PURLUCA, FLORIN
Prograda / Florin Purluca - Bucureşti: Pavcon, 2017
ISBN 978-606-8879-13-0

821.135.1-32

Comenzi:
Editura PAVCON, tel.: 031-100.80.70
0723.26.90.40
office@pavcon.ro
www.colectiasf.ro
www.pavcon.ro

Această lucrare nu poate fi reprodusă, parţial sau integral, fără acordul scris al deţinătorului de copyright.

Redactor: **Florentina Pavel**
Editor: **Constantin Pavel**

ISBN 978-606-8879-13-0

FLORIN PURLUCA

Prograđia

Editura **PAVCON**
Bucureşti, România, 2017

Completează-ți ***Colecția Science-Fiction*** cu:

#1 – **Extra-Terestrul**, de Constantin D. Pavel
#2 – **Secretul emisferei**, de Traian Bădulescu
#3 – **Nerecurgerea la Forță și la amenințarea cu Forța**, de Ovidiu Vitan
#4 – **Scornituri spăimântătoare**, de Cătălin Pavel
#5 – **Rangkook** *(seria detectivului deCase – 1)*, de Constantin D. Pavel
#6 – **Vendetta lui Ucigă-l Toaca**, de Ovidiu Vitan
#7 – **În anul 4000 sau O călătorie la Venus**, de Victor Anestin
#8 – **Erezia egumenului Glicherie**, de Dan Ninoiu
#9 – **Scurtă istorie a viitorului aristotelic**, de Aurel Cărășel
#10 – **Forțe ale Naturii – Moartea Vie**, de Daniela Faur
#11 – **O tragedie cerească**, de Victor Anestin
#12 – **Cetiți-le noaptea**, de Ion Minulescu
#13 – **Marginea curcubeului**, de Aurel Cărășel
#14 – **Incredibila aventură a cuviosului Achim**, de Dan Ninoiu
#15 – **Praf**, de Florin Purluca
#16 – **Manuscrisul episcopului Petronius**, de Dan Ninoiu
#17 – **Steaua fulgurantă**, de Aurel Cărășel
#18 – **Un român în Lună**, de Henri Stahl
#21 – **Rău de spațiu**, de Ovidiu Vitan
#22 – **Progradia**, de Florin Purluca

El e tipul de cursă lungă

Dacă i-ar fi cerut cineva s-o definească la foc automat, el n-ar fi știut cum. Mă rog, nu în termeni pompoși. Dar dacă nu conta prea mult logica dintr-o succesiune de cuvinte, atunci Katniss era: bere, spumă, zâmbet. Și poate și dans. Toca verdeață, atunci vârful piciorului bătea în parchetul din lemn de esență tare. Aștepta undeva la rând, bătea darabana din deget pe suprafețele din preajmă. Cu toate astea, pe muzică veritabilă, fâțâia din bombeu ca o maimuță. *Eleganță ascunsă în banal,* obișnuia ea să spună. Zâmbea radiant, de fiecare dată când venea cu definiții de genul, iar el se bucura că fata nu era nevoită să-și câștige pâinea din arta dansului. Ar fi murit de foame, n-avea niciun dubiu în privința asta.

Era a zecea lui consoartă și o cunoscuse în Chicago, pe vremea când lucra într-o speluncă. N-avea neapărat nevoie de bani sau de slujbă, dar prefera să fie mai tot timpul printre oameni. Se obișnuise să lucreze în locuri aglomerate – restaurante, baruri, hoteluri – de prea mult timp ca să-și mai amintească cu exactitate de când. *Chic&Weak,* deși era un local frecventat de oameni cumsecade, arăta ca o bombă. Asta pentru că prețurile erau de bun simț și clienții pretențioși destul de rari. Cât despre Darius – patronul localului – trăia, dacă nu chiar de pe-o zi pe alta, suficient de modest ca să nu-și permită reparații capitale.

De fapt, nu-și permitea reparații de niciun fel. Parchetul era tocit și scârțâia după fiecare pas. Noroc cu muzica sonoră care mai acoperea din zgomot. De eleganță nici nu mai încăpea vorbă, pentru că mesele erau tot aceleași de după un an de la victoria Aliaților asupra Reich-ului. Cu toate astea, obișnuiții locului făceau abstracție de inconveniente. Berea era destulă, spumoasă, și romul ieftin ca „bună ziua!". Cum a ajuns Katniss în *Chic&Weak* a fost un mister colosal. Sau poate un act al destinului. Picioare fusiforme, repezite, înconjurate de fâșâitul unei rochii pe care el o asemuise cu azuriul cerului de vară. Până și Josephine Baker ar fi ridicat o sprânceană. Ea a trecut nepăsătoare printre bărbații din local și s-a cocoțat pe primul scaun liber de la bar. A comandat un draft. *Cu multă spumă*, a completat. Cât a așteptat berea, a bătut darabana pe tejgheaua barului. Și după cincizeci de ani de când se cunoscuseră, ea încă mai prefera draftul atipic, cu trei sferturi spumă.

— Nu prea ești iute de mână, i-a spus ea.

El n-a răspuns. S-a mulțumit să ridice din umeri și să-i ofere un zâmbet calculat, muncind de zor la trasul berii, să fie întocmai preferinței.

— Și nici n-ai de gând să-mi spui că o fată frumoasă ca mine n-are ce căuta într-o bombă ca asta?

— Nu, n-am de gând.

— Foarte bine, a zis, apoi și-a strecurat palma cu degetele desfăcute prin vălul de muselină care trecea drept o amestecătură dezordonată de cârlionți castanii.

El știa c-avea să vină clipa. Întotdeauna vine, mai devreme sau mai târziu. Uneori uita, dar nu se întâmpla prea des să cadă în uitări euforice. Purta în suflet durerea a nouă iubiri stinse (nu peste mult timp ea avea să fie a zecea) și asta nu prea-i dădea pace. Îndeosebi când simțea că se apropia momentul. Uneori chiar și câteva luni după.

Plecase să cumpere cele de trebuință, iar Katniss își propusese ceaiul obișnuit de dimineață. Cvartalul în care locuiau începuse cu mult timp în urmă să se cufunde în nimicnicie. Oamenii migrau spre centrul orașului, prea grăbiți de idealuri și visuri, lăsând în urma lor pe cei care nu voiau sau nu puteau să plece. El cunoștea semnele. Văzuse lucrul ăsta întâmplându-se în prea multe locuri și de prea multe ori ca să mai fie surprins în vreun fel.

De când împlinise șaizeci de ani, ea începuse să consume regulat ceaiuri. Cam orice aromă, nu prea conta. Avea convingerea fermă că de la o vârstă trebuie să te hidratezi foarte bine. Dacă obiceiul i-o fi câștigat vreun an, n-ar fi putut ști vreodată. Când el se întorsese din oraș, ea era întinsă pe jos. Măsuța, la locul ei, la fel și ceașca. Doar scaunul era răsturnat. Trupul uscățiv, firav, al lui Katniss, căzut la o distanță egală între măsuța de ceai și scaunul alunecat pe-o parte. Nu-și lepădase cămașa de noapte, deși el plecase la cumpărături dimineața devreme și întârziase vreo trei ore bune. Cu răceala din corpul inert și cu albul bumbacului măcinat de la înălbitorul folosit în exces, părea o regină a gheții prăbușită de pe tron.

Momentul vine, negreșit, dar niciodată nu-i ușor să lași în urmă cincizeci de ani. Pur și simplu, n-ai cum. Chiar

și pentru unul ca el, pentru care timpul era singurul lucru de care nu ducea lipsă. Era dureros, întotdeauna a fost. La fiecare despărțire se depune ceva, acolo, în adâncul sufletului. Devii, într-un fel, ca o sticlă de vin vechi. Esența-i bună, dar n-o scutura. Reziduurile tulbură aroma.

Era momentul în care el trebuia să plece. Să lase totul în urmă, ca și cum anii se consumaseră ca un vis prea lung. S-a lăsat pe un genunchi și a sărutat-o pe frunte. A mângâiat părul ajuns la culoarea zahărului. S-a ridicat și a mers în salon. A luat banii, economiile lor de ani buni. Oricum, ei nu-i mai serveau la nimic. S-a așezat pe canapea, fotografiind mental locul în care bună parte din viața lor de cuplu se consumase. Știa, peste câțiva ani, imaginea n-avea să fie decât o amintire ștearsă, ca un tablou neterminat. Dar până atunci stăruia tristețea. Amintirea nu-l elibera de poveri, dar ajuta, întrucâtva. Îndeosebi noaptea.

După ce ajungi să cunoști suficient de multă lume, începi să-ți faci tipare. Genul pe care-l detești, genul pe care-l iubești. Și cel care-ți este indiferent; atâta timp cât își vede de treburile lui, pentru că altfel, inevitabil, ajungi să-l detești. Ea fusese, fără nicio exagerare, un gen aparte – cel pe care-l adori.

Înc-o mai știa, așa cum era, ca-n ziua în care i-a cerut primul draft. Și de la atâta spumă arăta mai curând a prăjitură la halbă decât a licoare. El a zâmbit – ea la fel – și au continuat să discute lucruri mărunte. O mustață albă, vaporoasă, încadrase buzele ei pline. În după-amiaza următoare, Katniss a fost tot acolo, la bar, pe un scaun. O

bere cu spumă, i-a cerut. *Cu multă spumă*, a adăugat el. Și viața unul lângă altul, din acel moment, a lunecat miere pe sticlă, cincizeci de ani la vale. Chiar și după ce i-a aflat blestemul. Pentru că, în mod evident, în timp, el se așteptase să apară discrepanțe comportamentale. Dar nu s-au ivit, și asta a fost bine. Chiar nesperat de bine, mai ales pentru statornicia lui trupească.

A mers în hol, a ridicat receptorul și a format 112. N-ar fi putut să plece așa, pur și simplu. S-o lase acolo, pradă viermilor? Poate că altul ar fi procedat întocmai. Nu el. Chiar dacă mereu riscase – poți să fii sigur de asta – nu procedase nicicând astfel.

— Bună ziua. Vreau să raportez un deces.

Și a pus receptorul în furcă. Aveau ei să vină, negreșit, să se ocupe de tot. S-a uitat la ea, ca pentru ultima oară, și-apoi a ieșit. Cu sufletul trist, dar obrazul curat. După câteva astfel de despărțiri, uiți cum se mai țes lacrimile. A luat și o poză de-a ei. Din vremuri demult apuse. Măcar cu ultimele două avea poze. Restul, până la zece, doar amintirea vagă a unor chipuri de femei frumoase.

Afară era soare. O zi călduroasă, plăcută, ca atunci când iei decizii noi. Când te pregătești s-o iei de la capăt. Mult prea plăcută ca să poți să crezi că cineva ar putea să accepte să moară într-o astfel de zi. Totuși, pentru restul nu-i ca și cum ar avea de ales. Nu toți au timpul la picioare, așa cum îl are el. Nu toți sunt nemuritori.

Există lumi care se nasc și mor în doar câteva minute

Orașul există sub imperiul unui ger schizoid. Fiecare trecător ocazional pare să nu facă altceva decât să se ferească din calea rânjetului crud, criogenizat, al iernii. Tu ești unul dintre ei.

Rafalele de zăpadă și vânt uscat îți biciuiesc fața. Cazi prizonier tentației. Aproape că alergi înspre ușa primei cafenele care îți iese în cale. Găsești o masă neocupată – singura. Pare scenariul ideal pentru intrarea ta în scenă. Asta dacă ai fi vreun star de cinema. Dar nu ești. Ești doar un trecător înfrigurat, cu două parale în buzunar.

Îți lepezi căciula. Claia de păr dezordonat rupe monotonia chipului tău atât de comun. Fularul și haina zboară și ele. Constați că mănușile le-ai uitat acasă. Sau poate că le-ai pierdut. Oricum, nu mai contează. Erau de duzină.

Te lași confortabil pe speteaza scaunului – care nu-i decât o iluzie impusă de gerul ce pândește dincolo de geam. Într-o zi călduroasă de vară ai găsi că scaunul din lemn este lucrat cu suficientă brutalitate încât să-ți jeneze spatele. La fel cum nu contează dispariția mănușilor, nu contează nici detaliul ăsta.

Apoi o zărești unduind printre mese. Te lupți cu impulsul de a o fixa. Arunci priviri ocazionale, lucrate în așa mod încât să pară indiferente. Nu sunt. Nici ale tale, nici ale celor din jur. Crezi că o urmărește sala întreagă. Dar nu poți să fii foarte sigur de asta. În schimb, poți să garantezi pentru tipul care se găsește la două mese depărtare de tine. Îți captează atenția. Cumva, individul a găsit curajul s-o urmărească fără menajamente. Te întrebi de ce. Poate nu e decât iluzia unui gând. Tresari speriat. Un alt client, de la oricare masă, poate să gândească același lucru despre tine. Privirea ți se prăvălește într-o avalanșă de scenarii, peste cuadratura alb-albastră a feței de masă. Continui să privești ascuțit, ca un lup. La dreapta, după care la stânga. N-ai nicio grijă. Nimeni nu pare să ascundă intenții. Deși, ai vrea ca unul din ei s-o facă. Pentru că, în mod inexplicabil, te simți în siguranță. Atât de sigur ca și cum după blazerul tău tocit doarme un monstru întunecat. Un demon care scuipă oțel de 8 milimetri. Un Glock. Sau poate un Beretta?

Domnișoara e deja lângă tine și vrea să știe ce dorești să servești, iar visul tău se rupe. Se transformă într-un puzzle asamblat neglijent, căzut în mâinile unui puști obraznic. Conversația curge lin. *Un ceai fierbinte,* spui tu. *Vine în câteva minute,* spune ea. *Mulțumesc,* tot tu. Și ea pleacă la fel de lunecoasă precum a venit.

Doar dacă ai fi avut mai mult curaj...

Dacă ai fi avut, chiar înainte ca ea să se întoarcă, poate că ai fi făcut-o să râdă la remarca ta clișeică. *Tatăl tău a fost un hoț,* i-ai spune. Ea ar vrea să știe de ce. Evident, zâm-

bind. *Pentru că a furat stelele,* îi spui, *și le-a ascuns în ochii tăi.* Și presupui că s-ar amuza destul de tare. Asta pentru simplul fapt că ești al treilea care i-o spune pe ziua de azi. Și, nu-i așa, băftos nenorocit, cifra trei este numărul tău norocos.

Sau poate că ai fi mat. Atât de mat în felul tău de-a glumi, încât i-ai spune că *pliculețele de zahăr brun de pe farfuriuța de ceai nici nu-și mai au rostul. La cât de dulce ești,* te străduiești tu să-i explici și lași vorbele în suspensie. Ți-ar arunca un zâmbet smead. Nu-i ea în cea mai bună stare, nici tu nu ai cuvintele la tine. Ai avut zile cu mult mai bune de-atât.

Ori poate că ar exista șansa ca tu să fii original. Să o asiguri că ar fi genul de femeie pentru care ai fi dispus să oferi un inel. Ți-ar zâmbi. Ai afla că numele ei e Daleea, chiar dacă nici măcar nu poartă ecuson. Numele ei... Atât de parfumat încât ar putea fi un premiu.

Îți revii din visuri deșarte și înc-o mai zărești cum alunecă printre mese. Măcar de data asta ești sincer cu tine. Ai vrea, dac-ai putea, să-i admiri formele într-o capcană a timpului. Și nu doar prin fibrele sintetice. Formele ei, care zac îngropate, întocmai ca o comoară. Poate că ai descoperi și tatuajul discret. Pe care nu-l vezi, dar ai un sentiment că-i acolo, ascuns, pe un petec de piele atât de intim, încât simpla lui atingere ar putea să-ți ardă buricele degetelor.

Tot urmărind-o cum robotește, dincolo de linia zgârcită a barului ce o ascunde până la vârful umerilor subțiri, gândești ce minunății pune la cale. Gândești că ceaiul pe

care ți-l pregătește ar putea să fie mai mult decât un simplu ceai. Pentru că ai citit tu undeva, cândva, într-un articol dintr-o revistă, a cărei nume aproape că poți să-l vezi dinaintea ochilor, dacă nu ar fi atât de șters în mintea ta. Ți-a pus ceva, acolo, în cană, pentru că știe că ești pe urmele ei. În visarea euforică tu bei și aproape simți pe viu cum pulpele îți zvâcnesc, atunci când tipul de la două mese depărtare de tine explodează. Cu masă cu tot.

Apuci să te prăvălești într-o parte. Un salt salvator, pupile tăioase, întocmai lama unui brici. O bubuitură ca un sunet greu din iad. Carabina individului te ratează la milimetru. Te miști rapid, continuu, și Glockul tău rupe o bucată zdravănă de carne din gâtul individului. Banalitatea cafenelei se năruie sub dominația imprevizibilului. Mușteriii ocazionali fug, țipă, sunt încordați, alții tremură înnebuniți, cu tălpile bocancilor în bălți galbene de urină proaspătă. Niște șoricei terorizați. Numai tu stai acum locului. Te asiguri că dezordinea nu mai ascunde un alt asasin plătit. Și te mai asiguri tu că individul răpus zace într-o amestecătură de ceai aburind și sânge proaspăt, gâlgâitor.

Te întorci cu precizia unui fractal. Feresti în ultima secundă lama cuțitului pe care Daleea îl azvârle înspre tine. Găsești în ochii ei pofta unei vulpi privindu-și prada. Pupilele fetei mustesc în miere și tu ai o poftă nebună de desert. Ești sigur, n-ai avea nicio șansă, dacă ai fi nevoit să înoți prin dulceața ochilor ei.

Pentru a scăpa nu trebuie să faci altceva decât să încaleci cea mai apropiată masă. Să te asiguri că talpa ta pare

la fel de stabilă ca atunci când ar fi proptită într-o bucată de caldarâm. Și sari. Tai aerul, cu pistoletul pregătit, dar nici măcar pentru o clipă dispus să arunci plumbi în trupul vulpii. Te prăbușești. O iei cu tine în căderea ta. Ai putea, la fel de bine, să cazi într-o veșnicie. În felul ăsta, fixându-i trupul zvelt, chiar nu te-ar deranja.

Încearcă două mișcări de judoka, pe care trupul tău musculos și bine antrenat le blochează la timp. Îți cimentuiești pumnii în bluzonul ei. Și, într-un fel, te deranjează ideea că tulburi linia perfectă a bumbacului întins peste sânii ei tari și rotunzi, întocmai ca niște baloane colorate. Moi, umflate numai pe jumătate. Un delir al fericirii, simpla atingere.

Vezi în ochii ei cum amarul înfrângerii capătă gustul caputinerului. Și asta, îndrăznești să crezi, pentru că ai fost tu cel care a învins-o. Poate că dacă cineva de încredere ți-ar confirma asta, aproape ai fi dispus să o ierți. Dar tu, negreșit, ai o misiune. Ai o integritate de detectiv care rupe violent din țesătura corupției. Detaliu care te face s-o bruschezi. Atât de puternic încât presupusa ei lume a seducției, în care te-ar fi târât – n-ai niciun dubiu în asta – moare chiar înainte de a se naște.

Îi ceri, cu fermitate, să-ți spună pentru cine lucrează. Ea, lipsită de scrupule, parcă neatinsă de frică, zâmbește. În vreme ce glasul ei spumos și curat precum frișca îți tamponează seducător timpanul:

— Ceaiul dumneavoastră, domnule!

Lumea în care exiști cade. Se năruie, un pod lovit de obuz. Pare rezultatul unui temposeism. O ruptură în timp.

Dar nu poți să știi cu precizie în care parte a axei timpului aluneci. Sau poate că stai în loc. Pur și simplu.

Revii la realitatea geroasă și-ți scotocești buzunarele după suma corectă.

Zâmbește. I-ai spune să păstreze restul, dar nu o faci. Și nu pentru că te zgârcești, ci pentru că vrei să se întoarcă. Oricum, ai să-l faci uitat. Va fi, într-un fel, cartea ta de vizită. În felul ăsta, măcar speri, își va aminti de tine.

Poate dacă ai avea un marker, ai încerca ceva mai îndrăzneț. Și, evident, ți-ar trebui și ceva curaj. Poate că ai putea să-i lași un mesaj pe hârtia de un dolar. Cât de mult ți-ar plăcea. Sau ei. Oare ei i-ar plăcea? Desigur, ai curajul să crezi că da. N-ai citit asta niciunde, n-ai văzut faza în niciun film. Este o plăsmuire proprie și personală despre care aproape că nutrești curajul să crezi că ar funcționa. Și, în mod cert, când vei fi revenit în ziua următoare, nici măcar nu s-ar mai deranja să-ți ridice comanda. Ți-ar oferi ceaiul gata pregătit, așteptându-te nerăbdătoare. La fel de fierbinte ca roșul fantomei rujului imprimat pe șervețel. V-ați tatona cu surâsuri. Aproape că s-ar consuma un roman în privirile voastre.

Chiar poți să crezi că nu va fi o problemă să afli unde locuiește, la finele programului de lucru. Te-ai fâstâci prin dezordinea din camera ei închiriată. În mod cert, printre zecile de piese vestimentare aruncate la întâmplare. Cine știe, poate chiar și hainele tale, nemaigăsind altceva de făcut decât să miroși parfumul care exală prin porii pielii ei de ciocolată.

Și te mai gândești că pentru un android de ultimă generație, a cărui misiune precisă nu-i alta decât servieta –

abandonată lângă tocul ușii, atunci când ați intrat – ar putea fi o tehnică destul de reușită. Te-ar distrage de la scopul ei ascuns. Cineva le-ar fi putut sufla tipilor răi că tu ești înnebunit după ciocolată încă din copilărie. Numai că abdomenul tău de oțel nu trădează asta în nici cel mai modest mod posibil.

Și tocmai din această cauză precisă dai dovadă de detenta unui tigru. Pentru că ești antrenat să faci față atacului unui android, a cărui putere în sarcină poate depăși cu ușurință trei sute de kilonewtoni. Aluneci, aproape elegant, pe sub arcul trupului ei frivol și fățarnic. Acolo nu-i altceva decât o mașină de ucis, împachetată în plastipiele de ultimă generație.

În căderea lor fulgerătoare, pumnii androidului străpung numai salteaua. Pentru că tu ești deja în drepta lui. Lovitura pe care i-o aplici transformă scaunul de birou într-un nor de schije din plastilemn. Nu te aștepți la o victorie de pe urma loviturii, dar îți cumperi cu ajutorul ei un răgaz de câteva secunde. La capătul lor, servieta zace la piciorul tău. E desfăcută. Ochiul metalic al pistoletului tău privește orb înspre femeia android.

Șarja de gaz ionizat ultra-energizat plescăie prin aer. Face decorul să pară o realitate pâlpâitoare și împrăștie peste tot prin cameră miros de aramă coclită. Parcă-i auzi glasul inuman, metalifer:

— Restul dumneavoastră, domnule!

Din nou ești blestemat să revii în cotidian. Firișoarele de abur de ceai fierbinte nu mai există. S-a răcit complet – ceaiul. La fel și lumea imaginară din care ai fost târât afară.

Focalizezi realitatea și o cauți. Deja își leagănă fundul prin fața ta, la câteva scaune depărtare. Prea puțin probabil să se gândească la tine. Sau, dacă o face, o face pentru că ești un zgârie-brânză. *S-a ținut la un amărât de dolar,* probabil că-și spune fata.

Zâmbești, pentru că există o bună șansă ca aceea să fie realitatea voastră comună – unica ce va fi existat vreodată. Câteva minute bune pentru tine nu mai există nimic altceva decât tu, ea și ritmul plăcut, sonor al inimii tale.

Guști ceaiul și-ți pare destul de dulce, deși pliculețele de zahăr brun zac intacte pe buza porțelanată a farfuriuței. Cum ar fi fost ca ea să fi avut un marker? Ori poate curajul să scrie? Pe fața întoarsă a unuia din pliculețe, numărul ei de telefon. Poate chiar un mesaj monosilabic.

Ridici primul pliculeț. Îl rupi, analizându-l în același timp. Fețele lui sunt curate, dar încrederea ta nu-i năruită decât pe jumătate. Pentru că da, mai ai un pliculeț. Și sorbi, din nou, cu generozitate. Constați cu mulțumire că licoarea a mai prins dulceață. Dar ești mai mult ca sigur că dacă ai găsi un număr, un mesaj, ceaiul ar fi mai dulce decât mierea. Chiar fără un strop din ea.

Dar n-ar fi prea târziu? te mai întrebi. După ce l-ai gustat, ar putea la fel de bine ca acolo, pe fața ascunsă a pliculețului nedesfăcut încă să descoperi un parfumat mesaj de adio. Ai putea să simți otrava jucându-ți prin corp. Să conștientizezi cum îți sfredelește carnea, cum plămânii aspiră aer cu o zgârcenie ucigătoare. Să constați cu durere că dosarul de la masa alăturată, pe care l-ai abandonat cu vădită intenție, care ascunde secretul mașinăriei ce rupe

timpul, cel care ți-ar fi adus milioanele râvnite, dispare deodată cu mersul ei legănat. Poate mai găsești timp să prinzi printre ochii tăi înceţoșați un zâmbet – al ei, fugind, evident. E orbitor, din pricina sidefului dinților de porțelan.

Dar este prea târziu. Ceașca ta de ceai acum zace goală. Zâmbești, ca pentru tine. Hârtia de cinci nu mai există rătăcită prin buzunarele tale. La masă ești numai tu și restul constând într-un dolar. Iar dolarul stingher nu poate să-ți cumpere nimic din lista cafenelei.

Sigiliul invizibil al ușii cedează. Un trecător grăbit își freacă palmele biciuite de frig. Îl vezi cum se așează. Cum se descotorosește de haină, căciulă și fular. Cum frigul se topește din el, atunci când o zărește scurgându-se zâmbitoare printre mese. Te ridici, privindu-l – nu, aproape sfredelindu-l pe nou-venitul client. Dar recunoști, în cele din urmă, e dreptul lui să-și consume dorințele. Analizezi dolarul care rupe indiferent modelul feței de masă. Regreți. Nu faptul că nu-l poți lua te macină – nu vrei să pari un zgârie-brânză, oricum –, ci gândul că poate, dacă ai fi avut un creion, un pix sau orice altceva. Poate că ai fi putut...

Dar îți lipsește curajul.

Îmbraci haina. Deschizi ușa și privești mulțumit din rama ei. Pentru o cafenea care nu servește altceva decât ceai, cafea și bere la draft, nu-i chiar atât de rea. Frigul latră la tine. Un dulău turbat. Dincolo de faldurile argintii de zăpadă spulberată aproape că poți să descoperi amenințarea. Ridici gulerul și-ți propteşti mâinile în tighelele buzunarelor. Înfuleci pe nemestecate câteva rotocoale de

aer congelat. Știi că acolo, printre mormanele de zăpadă viscolită, zace un alt diavol mecanic. Când vei fi suficient de aproape, mormanul se va cutremura. Va fi o erupție de gheață și bulgări de zăpadă, care va sfichiui împrejurimile. Se va înălța, amenințător. Pregătit să te doboare.

Faci primul pas și deja simți cum aerul rece aduce cu el un miros chimic. Acru și înțepător. Bateriile nucleare împrăștie un astfel de miros. Ai citit tu asta undeva. Și nu-i decât o încordare în plus până când mersul tău grăbit se va transforma în fugă. Trebuie numai să fii cu ochii în patru. Ceva, negreșit, acolo, așteaptă. Nu depinde decât de tine dacă ești sau nu capabil să descoperi primejdia la timp.

Și, mai presus de toate, tu, un brav agent sub acoperire, nu-ți vei abandona misiunea. În drumul spre casă, Jena te-a rugat să cumperi și un litru de lapte. Privat de cerealele lui, micuțul Tony poate să devină anarhic.

Ciudații

Pe vremea aia eram nevoiți să călătorim destul de mult. Și, pentru că mai toate așezările erau de regulă pustii, trebuia să mergi al naibii de mult la picior ca să mai găsești un loc cu oameni. Nu era ca și cum am fi avut nevoie de ajutorul lor, doar că vechile deprinderi capătă de regulă aura unor ritualuri și, pe urmă, procesul uitării este unul destul de complicat. Iar eu și Unchiu' Tiny – îndeosebi el – chiar iubeam compania. Mai mult de dragul vremurilor trecute.

După toate aparențele, oamenii din locurile alea încă nu se obișnuiseră pe deplin cu cei de teapa noastră, deși trecuseră mai bine de zece ani de la dezastru. Și dacă stai să te gândești bine, probabil c-am arătat destul de bizar pentru ei când ne-au văzut pentru prima dată, venind agale prin faldurile purpurii ale amurgului, dinspre pustiu. Pe măsură ce înaintam înspre inima orașului, era tot mai mult praf. Deșertăciunea mâncase din el încetul cu încetul în fiecare an. Probabil alt motiv pentru care multă lume fugise, în afară de spaimă. Nu mai era un petic de pământ curat pe care să cultivi o grădină, iar cei rămași pesemne că se mulțumiseră cu hrană la conserve.

Unchiu', care arăta ca un bărbat de vreo cincizeci de ani – înalt, sfrijit, dar vânos –, îi mirosise de la o poștă. Tiny continua să poarte pălăria cu marginile borului mâncate de la uzura în exces, despre care eu aveam convingerea fermă că nu-l avantaja deloc. Și mai avea el un costum de haine căpătat, care era cu cel puțin două numere mai mic decât i-ar fi trebuit de fapt. Cât despre mine, un mucos încotoșmănat în zdrențe și cu o pereche de pantofi model anul o mie nouă sute, nu eram mai presus. Diferența era că pe mine mă salvaseră întotdeauna aparențele. Un amărât de puști ca vai de mama lui. Nu mai mult de zece ani, spunea oricare, de fiecare dată când mă vedea.

Presupun c-a fost o minune să ajungem în centrul orașului fără să ne împuște nimeni. Mai ales pe înserate, când tot ce mai aveau oamenii drept surse de iluminare erau niște amărâte de facle improvizate din țoale îmbibate în combustibil și înfășurate pe niște sferturi de araci. Pentru că, după toate aparențele, în orașul ăla nu trăiau altceva decât moșnegi. Iar moșnegii, în genere, sunt cam paranoici de fel și te împușcă de nu te vezi dacă au arme. Și ăia chiar aveau arme și le purtau pretutindeni după ei. Dar Tiny a fost prudent. Le-a spus că eram doar în trecere, că nu aveam să zăbovim pe acolo decât o zi – poate vreo două – cât să ne tragem sufletul nițel. Apoi aveam să ne vedem de drum. Babacii n-au avut nimic împotrivă. Și-au lăsat puștile cu țevile în jos și ne-au lăsat să ne cuibărim într-o casă dărăpănată. Cu toate astea, nu eram prea siguri dacă ne *mirosiseră* sau nu. Oricum, era cam greu de

crezut că n-o făcuseră, dar poate că încercau să păstreze aparențele. Din varii motive, principalul fiind teama.

Deși aveau toate motivele din lume să le fie frică de noi, n-ar fi trebuit s-o facă. Pentru că noi nu eram genul *acela* de ciudați. Noi eram, cumva... *altfel*. Și asta îndeosebi din pricina lui Tiny.

Unchiu' – care, de fapt și de drept, nici măcar nu era rudă cu mine, însă detaliul aducea un soi de dramatism prezenței noastre, reușind, uneori, să mai înmoaie din spiritele încinse – avea la baza pregătirii sale de nivel academic psihologia. Asta îl ajutase, într-un fel, să descopere puterea lăuntrică și resursele necesare ca să țină piept instinctului foamei. Mă educase și pe mine în sensul ăsta. Admit, îi trebuise o vreme să mă facă să accept exclusiv sângele de animale, dar după vreun an întreg de chin, izbutise. Eram, după cum obișnuia să se laude, teza lui de doctorat într-o lume care fusese dată peste cap.

După ce ne-am instalat în casa oferită de bătrâni – nu era ca și cum ar fi fost un chin de proporții apocaliptice, din moment ce purtam cu noi doar un amărât de geamantan, și ăla destul de mic, dacă stai bine și te gândești –, am plecat înspre clădirea principală. Era un fost bar de zi pe care localnicii trudeau, într-un efort comun, să-l țină pe picioare. Cel puțin așa ne-a părut nouă atunci când am intrat. Un moșneag ștergea mesele de praf, altul dădea cu mătura și altul turna bere în niște halbe de sticlă roasă. Și mai era acolo o duzină de moși și babe, așteptau la mese.

Am intrat, și toți s-au întors înspre noi, încruntați. Am înaintat spre tejghea, îngrămădiți unul în altul. Avuseseră

ei grijă să împopoțoneze pereții cu toate cele necesare siguranței: crucifixuri sau șiraguri de usturoi. Numai că usturoiul era puțin cam trecut și aroma lui nu prea mai ajuta cine știe ce. Ne-am așezat fiecare pe câte un scaun. De fapt, numai Tiny s-a așezat. Pentru că scaunele erau cam înalte și pe mine a trebuit să mă ajute să mă urc, așa cum făcea de fiecare dată, acolo unde nu izbuteam de unul singur. M-a apucat de subsuori și m-a tras în sus. Pe urmă, eu m-am fixat mai bine cu fundul în tăblie. Mi-am proptit coatele în lemnul mătuit al tejghelei și am tăcut mâlc. L-am lăsat pe Tiny să facă toată vorbăria. Încă eram novice la capitolul *relații cu publicul*.

Unchiu' a privit atent înspre halba înspumată – până și moșul care trecea drept barman a părut pentru o clipă că ar fi crezut în privirea aceea plină de dorință –, după care și-a ridicat mâna slăbănoagă, osoasă, în semn de salut.

— Eu sunt Tiny. Puștiul este Rusty.

— Ce mama dracului căutați aici? s-a încondorat babacul.

De undeva din spate s-a auzit un pocnet înfundat, metalic. Până și eu am recunoscut sunetul, fără măcar să-mi întorc privirea. Cineva încărcase o carabină.

— Vrem doar să schimbăm o vorbă, două. Ne plictisim de moarte.

— Nu mai spune!? a zis barmanul. Ce-ar putea să cunoască despre moarte niște nenorociți ca voi?

Un sunet de picioare de scaun din lemn târșâit pe pardoseală ne-a gâdilat timpanele de undeva din spatele sălii. Efectul psihologiei lui Tiny nu prea părea să dea

roade. Nu mi-au plăcut niciodată momentele astea. Au darul să creeze altele și mai nasoale, cu sânge pe toți pereții, nenorociri care nu sunt favorabile nimănui.

— Hei, Buck! Să luăm lucrurile ceva mai lejer. Poate că domnii sunt cumsecade, nicidecum genul celor care o caută cu lumânarea. Nu-i așa, *băieți*?

— Desigur că nu căutăm necazuri! s-a bucurat Tiny de proaspătul aliat, o femeie cu părul de culoarea pufului de bumbac; rar, lung și lăsat liber pe spate peste o pereche de umeri aplecați în față.

Barmanul a mârâit înfundat. Probabil că și-a înghițit cele câteva înjurături pe care intenționa să ni le scuipe în bot. A terminat cu trasul berii și a trântit fundul halbei pe tejgheaua din lemn masiv, negeluit. Unchiu' a continuat să-i zâmbească și a adăugat:

— Pe onoarea mea c-aș renunța bucuros la nemurire pentru o halbă ca asta.

Moșneagul i-a aruncat o uitătură scurtă, tăioasă, din care părea că răutatea nu se diluase câtuși de puțin.

— Nu mai spune! i-a replicat moșul.

— Fără nicio glumă, domnule, am intervenit. Unchiu' Tiny n-a mai fript una ca asta de ani buni. Și, credeți-mă pe cuvânt, era tipul care se pricepea destul de bine când venea vorba despre datul halbelor de bere peste cap.

De undeva de printre mese s-au auzit câteva pufnituri. Un soi de zâmbete reținute forțat. După care cineva a eliberat încăperea de apăsarea care plutea în aer:

— Rick al meu încă se mai pricepe.

Era glasul amuzat al unei femei. Tiny a pivotat în scaun, la fel și eu. I-am descoperit pe toți cum se holbau la noi.

Unii cu o răutate vădită în sticla mătuită a ochilor, alții cu indiferență, dar cei mai mulți dintre babaci cu interes. Ne-am simțit ca și cum am fi fost artiști, pe scenă, iar ei publicul.

— Nu știu care din domniile voastre este Rick, a spus Tiny. Dar dacă aș mai avea posibilitatea să-l provoc la un duel cu halbe, aș face-o, pe onoarea mea. Numai că am avut ghinionul să ne cunoaștem puțin cam târziu.

Și Unchiu' avea dreptate. După transformare, sistemele noastre digestive nu mai descompuneau alimentele în aminoacizi inofensivi. Dacă ne încumetam să halim altceva decât sânge, atunci aveam să îndurăm chinuri egale cu cele ale facerii. Bine, pentru mine treaba nu era altceva decât teorie pură, pentru că nu încercasem nici măcar o dată. Dar mă asigurase el de gravitatea încercării. Dăduse peste cap câteva pahare de burbon, cu ani buni în urmă, imediat după transformare. Fusese o experiență care-l purtase prin chinuri groaznice.

— Era ca și cum aș fi ingerat o doză modestă de usturoi, mi-a explicat el. O doză care nici nu mă omora, dar nici nu mă lăsa să trăiesc. Și asta timp de vreo câteva ore bune.

Nu i-a mai trebuit să încerce și a doua oară.

Privindu-i pe moși cum erau așezați la mese, într-un fel te apuca și mila. Unii erau mai de soi, păreau la vreo șaizeci și ceva de ani și c-ar mai fi putut face față cât de cât unor posibile amenințări. Însă alții nu garantau mai mult decât un mers târșa, târșa de ici până colo. Și având în vedere că vreo doi din ei povesteau altora cu voce tare

ce se întâmpla în bar, am presupus că erau câțiva cu ochi mâncați de cataractă sau surzi de-a binelea. Cum reușiseră ei să supraviețuiască până atunci lumii noi și de ce nu găseai țipenie de tânăr prin orășel, asta chiar a fost un mister care ne-a intrigat. Apoi Tiny a profitat de moment și le-a spus că dacă ar mai fi fost în circulație banii, cu siguranță le-ar fi făcut domnilor cinste cu o halbă și doamnelor cu ceva băuturi fine. Numai că nu mai erau de mult timp în uz și asta-l mâhnea nespus – cel puțin în teorie.

Dacă stai și te gândești, într-un fel, am fi putut să ne vedem de nemurirea noastră, așa cum făceau toți vampirii. Dar Tiny nu putea, pur și simplu, să se rupă de lumea în care trăise odinioară. Cât despre mine, avusesem șase ani atunci când fusesem mușcat și aș fi putut, încet-încet, să-mi uit trecutul. Însă se îngrijea Tiny să nu fie întocmai. Mă zăpăcea de cap, la propriu, cu povești nostalgice despre lumea de dinaintea vampirilor.

— Încotro mergeți? l-a întrebat barmanul mai apoi.

— Vrem să ajungem în Chicago, i-a spus Tiny.

Dar adevărul era că nu voiam să ajungem nicăieri. Noi nu făceam altceva decât să adulmecăm aerul și să luăm urma oamenilor. Să ajungem în localități mai retrase și, spre deosebire de ceilalți din rasa noastră, să ne hrănim cu amintirile lor despre lumea care se pregătea să adoarmă, nicidecum cu sânge. Pentru noi erau suficienți șobolanii sau jivinele. Și, oricum, nu e prea mare diferență între sângele animalelor și cel al oamenilor. După o vreme, dacă te obișnuiești cu deprinderea, devine un soi de normalitate a unei lumi anormale.

Pe urmă, Tiny le-a înșiruit scornelile pline de dramatism despre cum fusese el transformat de maică-mea, despre cum se luptase cu ea ca să nu mă muște și pe mine și despre cum afurisita ne transformase, în cele din urmă, pe amândoi. Iar la final, datorită voinței lui interioare, le-a povestit cu lux de amănunte cum o înfruntase pe mama vampiroaică și cum o decapitase, pentru că adusese blestemul asupra noastră. Toate numai baliverne. Mai puțin partea cu voința, pe care chiar o avea.

Spre deosebire de el, după ce fusesem transformat uitasem bună parte din detaliile vieții lui *Rusty-omul.* În ceea ce-l privea, își amintea aproape în totalitate detaliile din viața anterioară. Și asta destul de fidel. Știa amănunte despre frații săi, despre amici și îndeosebi despre Dora, soția sa. Nu-mi povestea prea des despre ea, dar atunci când o făcea stătea să-l bușească plânsul dintr-o clipă în alta, strângând în pumni poza pe care o purta neîntrerupt în buzunarul sacoului. Mereu m-am întrebat ce s-a întâmplat cu Dora, dar el îmi spunea de fiecare dată că acela era singurul detaliu pe care chiar nu mai reușea să și-l mai amintească. Și mai spunea că poate într-o zi aveam să pornim pe urmele ei. La început l-am crezut. Însă cu timpul m-am prins că era cu totul altceva la mijloc. Cel mai probabil, o întâmplare nefericită pe care Tiny căuta s-o îngroape cât mai adânc în maldărul de amintiri ce-i măcina existența eternă. Preferam să-l las să trăiască în liniște, să nu mai scutur stratul consistent de praf așternut peste sufletul lui. Era și așa destul de amărât.

La finalul actului actoricesc moșnegii au căzut victime sigure sentimentalismelor. Vreo câteva babe s-au pornit să bocească în gura mare. Una m-a luat în brațe și m-a strâns la pieptul ei, strigându-l pe Tommy – probabil vreun nepot prăpădit sau cam așa ceva –, iar o alta m-a mângâiat pe creștetul capului mai bine de un sfert de ceas. *Sărăcuțul de el*, a tot repetat baba întruna. Iar eu nu le-am oferit nimic altceva în afară de câteva uitături identice cu cele ale unui cățeluș pipernicit.

Și-n felul acela, răgazul de două zile oferit de moși s-a transformat într-o invitație de ședere permanentă. Pe care noi, bucuroși, am acceptat-o. Deși știam că-n cele din urmă tot aveam să plecăm de-acolo. Poate că nu în lunile următoare, dar cu certitudine în maximum doi-trei ani. În niciun caz mai târziu, pentru că în tot timpul ăla avea să fie răpus de bătrânețe și ultimul babac. Dar hei!, trei ani nu-s chiar o zi, până și pentru un nemuritor. Am fost mai mult decât bucuroși că aveam cu cine să mai schimbăm o vorbă. Și, dacă ajungi să-i cunoști ceva mai bine, paranoia babacilor începe să devină suficient de amuzantă cât să te facă să treci cu vederea anumite fixații.

De departe cel mai pontos era Bobby, un octogenar nițel demențiat. Târa neîntrerupt după el două butelii pentru oxigen, înțepenite într-un cărucior cu roți de-a dreptul caraghioase, care părea ca luat dintr-un episod din ăla cu Wacky Races. Moșul se lăuda că era destul de probabil ca el să fi fost ultimul bronșitic cronic din lume. Cu toate astea nu abandona nici în ruptul capului mahoarca și, atunci când își pufăia trabucurile ieftine, lăsa

pe urmele lui o dâră constantă de fum, după tiparul celor mai vechi modele de locomotive. Spre marele lui noroc, cândva, în anii lui trecuți de glorie, fusese farmacist. Administrase întreaga rezervă de butelii a spitalului local și asta-i permisese, întrucâtva, să-și facă un stoc generos de rezerve personale.

Într-una din zile, împreună cu Tiny, chiar i-am salvat viața. Cum moșul era cam zăpăcit din fire, uitase să-și mai verifice buteliile. Crizele sale de astm ne-au prins pe toți într-o repriză de discuții contradictorii, în mijlocul barului. Buck, barmanul, tot o ținea sus și tare că dacă apocalipsa vampirilor s-ar fi ivit cu vreo cinșpe ani mai din timp, le-ar fi arătat el colțoșilor.

— Poate că acum n-ar fi stricat o mână de ajutor din partea unui tânăr, i-a sugerat Unchiu'.

Buck a mustăcit, deloc reținut. Ne-am gândit noi că nu o să-i convină sugestia, dar o curiozitate îndrăcită ne rosese urechile zile la rând: cum de rămăseseră ei, numai moși, prin zonă și, mai ales, unde dispăruseră toți tinerii?

— Insinuezi cumva că noi suntem cantitate neglijabilă?

Privirea moșului, instant, două linii sublime. Tiny și-a ridicat mâinile ca și cum cineva îi îndesase o carabină în nas. L-am mirosit până și eu pe Unchiu', a fost la un pas să abandoneze discuția, totuși a continuat:

— Doar spuneam și noi, Buck. Nu-i ca și cum am dat cu parul.

Privirea lui Buck s-a înmuiat, o bucată de pesmet uitată în cana cu ceai. Și, trebuie s-o recunosc, babacul a avut cuvintele la el.

— Nu te mai văicări ca o fată mare. Zi-mi dracului ce ai de zis.

Ne-am holbat reciproc. Unchiu' și-a lăsat palmele osoase pe tăblia barului și a început să bată darabana. A vrut să pară detașat. Și i-a ieșit destul de bine, dacă stau să mă gândesc de două ori, ca și cum ar fi încercat să strecoare neobservat un hipopotam galben printr-o piață arhiplină.

— Cum de ați rămas numai voi, cei mai în vârstă?

— Adică numai moși și babe, ai vrut să zici? l-am auzit pe Bobby parafrazându-l cu un glas șuierător, deloc natural.

Tiny a ridicat defensiv din umerii ascuțiți ca două vârfuri de sulițe.

— Cam așa ceva, i-a spus el moșului.

— Pentru că așa se fac lucrurile, băieți, a intervenit Bobby. Dacă nu te sacrifici pentru ceva onorabil, natura te va sacrifica oricum. Și asta fără să-ți ceară permisiunea. Pricepeți voi?

Bobby l-a împins pe Unchiu', simbolic, cu un deget excesiv de artrozat înfipt în piept. A scuturat din capul chelios, după care și-a scos un trabuc uriaș. L-a aprins și a început să-l pufăie meditativ. Buck a pocnit din degete. Am tresărit amândoi.

— Au plecat cu toții, atât de simplu, ne-a explicat. Știți prea bine, molima, pesta sau ce mama dracului o fi fost de v-a adus în halul ăsta, a izbucnit în Mexic. După care și-a croit drum prin Texas, Oklahoma, Kansas și Missouri, ca un pisoi prin castronul cu lăptic. Pe urmă am fost noi,

cei din Illinois. Pitorescul stat prerie nu-i chiar așa de nepriceput, să știi, băiete. Nu pot să-ți spun precis ce au făcut cei din Aurora, Naperville sau Springfield, dar pot să îți spun cum au procedat babacii din Arlington Heights. Pentru că vă temeți de apă – avea dreptate, după transformare apa îmi dădea pur și simplu fiori, chiar și numai privind înspre o găleată pe jumătate plină – le-am cerut tuturor să fugă în lungul lacului Michigan, înspre Canada. Am rămas așteptând invazia unor monștri – care n-a mai venit niciodată – doar cei care nu aveam copii sau rude apropiate în viață. Acum te-ai lămurit?

Unchiu' a zâmbit și a scuturat energic din cap, un semn că pricepea destul de limpede și clar toată esența planului. Deși, teoretic și inconștient, prin faptul că ne făcuse monștri, babacul ne insultase, noi nu ne-am simțit ofensați. Și sincer să fiu, cum l-am fi putut noi convinge că se înșela? Că vampirii nu sunt creaturi monstruoase?

— Chiar așa, s-a hlizit Buck, nemișcat de situația de moment. De ce vă speriați în halul ăsta de apă? Atâta vreme cât numai aia sfințită vă poate răni, nu văd logica.

Dacă ne-am fi priceput să-i explicăm, i-am fi explicat, dar nu aveam habar niciunul. Așa că Tiny i-a spus doar:

— Voi de ce vă temeți de întuneric? Nu e ca și cum întunericul în sine vă face ceva, ci numai ceea ce se ascunde în el. Probabil că vorbim despre același lucru.

Moșul ne-a privit atent pentru câteva clipe. Mi-a părut cumva, la un nivel superficial, vexat. Însă probabil c-a fost numai o părere de-a mea, pentru că imediat ne-a servit cu un zâmbet din vată de zahăr. Pe urmă discuția a lune-

cat pe o pantă ceva mai dulce. Împreună cu Tiny, am trudit minute bune ca să-l convingem că lupta cu vampirii nu-i chiar ca-n filme. Îți trebuie ceva mai mult ca să-i dobori, nu doar să fii tânăr și o găleată cu apă. Fără niciun fel de crize minore, prevestitoare iminentului necaz, Bobby a început să horcăie dintr-o dată mai ceva ca un porc înjunghiat. Unchiu' s-a prins imediat care-i impasul și s-a scurs numaidecât printre mese cu viteza necruțătoare a unui uragan. Pe urma lui, în doar câteva secunde, n-au mai rămas decât mese răsturnate.

Alice, consoarta lui Buck, apărută dintr-un colț al barului, trudea de zor să desfacă furtunurile instalației din junctura care unea inhalatorul cu butelia. Cum șuruburile fuseseră strânse zdravăn cu un mops, pe care femeia nu-l avea pe moment, se opintea fără succes în filetul înțepenit. Am tras-o în lături, am apucat bine fierul cu pumnul drept și am rotit cu putere. Fierul a cârâit revoltat de câteva ori la rând, dar în cele din urmă a cedat. La numai câteva secunde după a apărut și Tiny. Târa după el o butelie sigilată. Am conectat imediat instalația la butelia plină și, după ce am așteptat cu toții o vreme cu sufletul la gură, respirația lui Bobby a început, treptat, să capete o sonoritate normală.

Câteva minute bune barul a fost cufundat în liniște. N-am putut să știm, pe moment, ce-i impresionase mai mult pe moși: faptul că-i ajutasem sau viteza noastră de reacție? N-am îndrăznit să-i întrebăm. Câteva zile mai târziu am dat totul uitării, iar Bobby a început să facă glume pe seama lui, despre cum era să crape. Și, mai apoi,

la zile bune după incident, când l-au apucat durerile ocazionale de oase, ne-a înjurat de mama focului. Pentru că dacă nu l-am fi salvat, zicea moșul, ar fi fost demult crăpat și scăpat de chinul durerilor. Dar, după ce-și mai revenea, își cerea scuze. Oricum, noi nu ne supăram. Paranoia era pe primul loc în topul babacilor, îmi explica Tiny, chiar și înainte de apariția vampirilor. Iar eu mă bucuram nespus de mult că n-aveam să mai ajung vreodată ca ei.

Și-n felul acela cred că s-au scurs mai bine de două luni, fără măcar să băgăm de seamă. Unul din moși a și murit cât am stat noi acolo. Îl chema Jolly și toată lumea a presupus că suferise un atac de inimă sau cam așa ceva. I-am ajutat pe bătrâni să-l îngroape, într-o noapte liniștită de mai, în locul în care odinioară crescuse o livadă de meri, după spusele babacilor, din care mai rămăseseră numai trunchiuri cu ramuri crescute anapoda din cauza anilor la rând de când fusese lăsată de izbeliște.

După un timp Tiny a devenit din ce în ce mai nervos. Puteam să văd asta în felul în care se uita cu ochii holbați înspre zare. Și nici măcar nu era de la foame. Pentru că la trei-patru zile aveam noi grijă să stoarcem de sânge câte o ladă plină de guzgani grași. Știam eu, în linii mari, cum stătea treaba, pentru că mai văzusem niște toane ca alea la el, de mai multe ori. Era morocănos de i se scula părul în cap, parcă era un cotoi din ăla încordat care te scuipa și mârâia la tine. Îi sărea mustarul din te miri ce și văzuseră asta până și babacii. Eu trudeam de zor să liniștesc pe toată lumea că nu aveau să fie necazuri, dar uneori mă

temeam, la rândul meu, ca nu care cumva Unchiu' să facă vreo prostie. Nu poți să știi niciodată. Pofta sângelui are prostul obicei să te-ncerce.

Câteodată, aproape de inima zorilor, când eram numai noi și babacii horcăiau de mama focului de pe urma oboselii acumulate de la atâtea nopți nedormite, îl mai întrebam ce are.

— N-am nimic, obișnuia să tot repete.

Odată mi-a spus că viața începuse să devină cam plictisitoare, dar eu nu l-am crezut. Cu Tiny nu putea să fie niciodată vorba despre asta. Lui îi plăcea mult viața, îndeosebi amintirea vieții petrecută ca muritor. Și din privința asta încercam să mă conving că nu o să le facă rău babacilor, deși ei nu prea mai erau de aceeași părere cu mine. Săracii! Nu-mi spuneau nimic, dar nu trebuie să fii un expert în psihologie ca să pricepi când cineva pare îngrijorat.

Cred că vreo săptămână întreagă ne-a tot foit Unchiu' cu toanele lui, apoi, într-o noapte călduroasă de iunie, l-am găsit așezat cu fundul în nisip, cu ochii lipiți de linia orizontului. Eram împreună cu Alice și Buck. L-am atins ușor pe umărul drept. A sărit ca ars și ne-a aruncat un rânjet identic cu cel al unui lup deranjat de la masă. Alice n-a fost departe să țipe în gura mare, văzându-i colții alungiți, ascuțiți ca două bricege și încleiați de salivă.

— Tiny, omule, controlează-te! i-am spus.

— Vin, puștiule, vin! a bolborosit ca pentru el și firișoare subțiri de salivă i s-au prelins din colțul gurii până în barbă.

Spre deosebire de mine, care nu aveam aceeași putere de concentrare, Unchiu' putea să-i simtă pe ai noștri de la distanțe aproape de două ori mai mari pe cât aș fi reușit eu. Cu toate astea, el fusese dat peste cap de mai bine de o săptămână, iar asta întrecuse cu mult oricare altă dată când prinsese prezența altor vampiri. Era ca și cum de acolo, din zare, te-ai fi așteptat să apară dintr-o clipă în alta contele Dracula însuși. Însă de-ar fi fost așa, probabil c-ar fi trebuit să-l simt, la rândul meu. Dar eu nu m-am simțit în niciun fel în noaptea aia.

În cele din urmă, peste vreo două zile, l-am simțit și eu. Un fior straniu, ca și cum ai fi fost de unul singur în casă și-ai fi văzut o umbră pitită-n tocul ușii. Un amestec de frică și ură pe care nu-l mai cunoscusem vreodată. Tiny se îngrijise să mă ferească de trăiri de genul. De fiecare dată când îi simțea, fugeam din calea lor. Evitam pe cât puteam de mult să întâlnim pe alții. Pentru că, deși eram făcuți din același aluat cu ei, între noi și restul vampirilor exista o diferență similară cu cea între câine și lup.

— Ce-o să facem? l-am întrebat pe Tiny.

— Nu știu, puștiule. Într-o zi sau două vor fi aici. Acum e și decizia ta la mijloc.

Adevărul era că babacii, deși puțin cam paranoici, ne intraseră cumva la suflet. În cele aproape trei luni de când ne aciuasem pe lângă ei, avusesem parte de câteva momente bune, în care se purtaseră cu noi cu nonșalanța unor prieteni vechi. Dacă pentru mine fusese un sentiment plăcut, atunci pentru Tiny se dovedise realmente raiul pe pământ, dată fiind dorința lui crescută după vremurile apuse.

Dacă plecam, cu siguranță n-aveau să fie nopți prea liniștite pentru babaci. Dacă-i așteptam pe vampiri, teoretic, nu puteam să știm ce avea să fie, pentru că nu mai fusesem niciodată într-o situație similară. Dar nu era ca și cum n-am fi reușit să ne facem o idee despre cum aveau să decurgă lucrurile. Eu nu-mi dădeam seama câți erau, însă Tiny spunea că simțise patru. Doi contra unu nu era o rată de ciufuleală tocmai promițătoare, în ceea ce ne privea. Cât despre bătrânei, nu era ca și cum am fi putut să punem bază pe sprijinul lor, fiindcă știam prea bine de ce anume le erau în stare oasele artrozate.

Cele două zile de așteptare s-au scurs destul de repede. La final, fără prea multe planuri – or, cel puțin, așa am crezut eu – eram cu toții în bar, așteptându-i. Unchiu' hotărâse că fugisem de prea multe ori ca s-o mai facem încă o dată, iar eu i-am dat dreptate.

Noi doi stăteam așezați la masa din centrul sălii, iar bătrâneii, până la ultimul, adunați în ciorchine de câte patru sau cinci inși, la mesele dimprejurul nostru. În liniștea de dinaintea sosirii vampirilor în bar au răsunat clinchetele carabinelor verificate și răzverificate de zeci de ori. Voiau să se asigure dacă erau încărcate. Mi-am amintit de ce-mi spusese Tiny: paranoia era pe primul loc în topul trăirilor babacilor și în vremea de dinaintea colțoșilor. Deci nu era de mirare comportamentul lor. Dar dacă stăteam să mă gândesc de două ori, poate că acolo nu era vorba doar despre paranoia. Ne era frică până și nouă, darămite muritorilor. Din moment ce aveau ei o idee, măcar din filme sau cărți, cam ce poate să facă o bandă de vampiri înfometați, erau cumva de acuzat?

Și chiar în acel moment m-am gândit că singurul vampir pe care-l mai văzusem în existența mea de după transformare fusese Tiny. Asta însemna că întâlnirea cu alții trebuia să fie un eveniment cel puțin interesant, dacă nu chiar memorabil.

Unchiu' obișnuia să-mi povestească despre felul ciudat în care se purtau restul dințoșilor, spre deosebire de noi, care eram un soi de autodidacți. Dar nimic din ceea ce-mi povestise n-ar fi putut să anticipeze intrarea dramatică a Dorei pe ușă. Dacă se mai salvase ceva din frumusețea femeii din poza pe care Tiny o purta necontenit în buzunarul de la piept, atunci singurul lucru poate că era culoarea ochilor. Dar parcă și ăia erau scăldați în ceva care te-ar fi făcut să nu vrei să fii lângă ea. Cel puțin în ceea ce mă privea. Nu la fel puteam să spun și despre Tiny, care făcea eforturi mari să nu cedeze tentației de-a o primi în brațe. Puteam să văd treaba asta de la o poștă și cred c-ar fi priceput-o oricine privindu-i frământările.

Dumnezeule mare!, deși poate că nu-i tocmai exprimarea cea mai canonică, dat fiind apartenența mea vădită zeilor nopții, dramatismul de care vampiroaica a dat dovadă mi-a trezit un fior rece pe șira spinării. Un plânset ascuțit, amestecat cu mârâituri guturale ca ale unei fiare. În acel moment am înțeles – și m-am convins pe deplin și irevocabil – Unchiu' și cu mine chiar eram altfel. Nu puteam să avem noi pretenția că mai eram încă în rândul celor vii, dar, oricum ar fi fost, nu ne găseam asemenea arătărilor care se agitau atunci dinaintea ușii.

Dora se zvârcolea fără-ncetare, țipându-și în gura mare dragostea față de Tiny. Ardea în ochii ei o dorință a sângelui într-o manieră atât de evidentă, încât ar fi intuit asta până și un copil de trei ani. Restul de trei vampiri, niște indivizi la vreo treizeci și ceva de ani, și-au ciulit simțurile și au gravitat în jurul femeii ca niște sateliți nehotărâți, așteptând parcă numai comanda corectă.

Tiny și-a ridicat atunci mâna osoasă și bătrâneii noștri s-au ridicat de la mese și au început să se retragă, mergând cu spatele, câte un pas, unul după altul. Bine, nu era ca și cum ar fi putut s-o facă mai rapid, dacă s-ar fi impus decizia, dar cel mai important detaliu: nu se pierduseră cu firea și nu dăduseră bir cu fugiții. Aveau cu toții țevile carabinelor îndreptate înspre vampiri. Adică nu spre noi, ci înspre restul de patru musafiri nedoriți. Singurul care n-a făcut nici măcar un pas a fost Bobby. Babacul se proptise cu spinarea în buteliile sale și trudea de zor să afișeze un aer amenințător, plimbându-și țeava carabinei dintr-o parte în alta a sălii.

Dora nu era chiar atât de animalică pe cât presupusesem inițial, pentru că, văzându-ne intenția clară de a-i proteja pe oameni, s-a oprit din dansul acela grotesc al iubirii.

— Nu fi idiot, Tiny, a spus femeia. Te porți cu ei de parcă ar fi un soi de animăluțe de casă. Când, de fapt, nu-s altceva decât o masă copioasă.

Apoi și-a trecut limba lungă și vineție peste linia neregulată a danturii sidefii.

— Tu nu mai ești de mult Dora mea.

Glasul lui Tiny a fost o amestecătură de milă și regret. Și poate puțină teamă. Nu puteam să nu-i dau dreptate. Totuși, era vorba despre un raport de ciufuleală de doi la unu. N-am fost deloc încrezător în scenariul ce avea să urmeze. Cu toate astea, eram pe poziții, cu mușchii tremurând de nerăbdare. Pentru că, trebuie să recunosc, iminența pericolului trezise în mine o stare de iritare care până atunci nu fusese altceva decât o părere. Singurul moment în care simțeam că-mi pierd cumva controlul era în timpul în care mă hrăneam. Însă atunci eram tulburat doar pentru o fracțiune de secundă. După primele înghițituri reușeam deja să-mi contabilizez apucăturile. Numai că, în momentul ăla, era vorba despre cu totul altceva. Era vorba despre cafteala la minut care trebuia dată și, ca să fiu sincer cu mine, mai ales despre cea care, invariabil, trebuia încasată.

Tiny a coborât mâna cu repeziciune, ca și cum ar fi anunțat un semnal secret. Într-un fel, a fost o decizie care m-a mirat. Îl știam mult prea stăpân pe sine ca să mai creadă în minuni. Nu știu ce sperase el atunci c-or să reușească babacii. Dar, mă rog!, a fost o încercare. În sufletul Dorei nu se mai găseau demult resursele unei eventuale îmblânziri. Ar fi fost același deznodământ dacă i-ai fi cerut unui lup să mănânce salată. Autocontrolul lui Tiny fusese posibil datorită stării lui intrapsihice. În timpul vieții sale de muritor ai fi putut prea bine să conduci în trombă un camion înspre zidul interior care era moralul lui și, în urma impactului emoțional, tot n-ai fi izbutit să-l clintești un centimetru din loc. Cât despre mine, fusesem

domesticit în principal din cauza faptului că Tiny mă descoperise imediat după ce fusesem transformat. Nu apucasem niciodată să gust sânge de om și ăsta probabil c-a fost factorul decisiv favorabil îmblânzirii. În ceea ce-i privea pe vampirii din fața noastră, după felul cum le scăpărau ochii în orbitele adâncite, atunci când priveau înspre babaci, nu exista urmă de îndoială că n-ai mai fi putut să salvezi ceva din sufletele lor.

În secunda următoare, carabinele oamenilor au bubuit la unison și încăperea s-a umplut de fum albicios și un miros înțepător de nitrat de potasiu. Abia dacă mai puteai să zărești ceva prin bar. Câteva momente de liniște letală și puștile au lătrat pentru a doua oară. Cu ochii mijiți, abia am reușit să văd prin perdeaua de fum cum bună parte dintre bătrânei se pregătea să spele putina, îmbulzindu-se care mai de care să ajungă la ieșirea din spate. Numai că vampirii nu erau chiar atâta de proști încât să devină ținte sigure. Un colțos poate să depășească de câteva ori capacitatea unui campion de atletism. Și, judecând după felul cum se cățaraseră pe pereți și tavan, probabil că niciunul din gloanțele bătrâneilor nu-și atinseseră ținta.

Într-un fel, dacă stau bine să mă gândesc, situația a părut puțin cam stranie. Eram, la rândul meu, un vampir. Cu toate astea, mă holbam uimit la felul în care arătările alergau, la propriu, de-a-ndoaselea, pe suprafețele din ciment. Nu încercasem asemenea scamatorii o secundă în viața mea. Pentru moment m-am gândit că era un truc al naibii de util, pe care trebuia neapărat să mi-l însușesc.

Din nou, am contabilizat posibilitățile. Între noi și ei existau limitări din rațiuni strict intrapsihice. În niciun caz fizice. Totuși, un motiv suficient de solid pentru care nu puteam nici în ruptul capului să le imit performațele. Răspunsul era simplu: vinovatul principal era nebunia pricinuită de dorința sângelui. Cumulată cu imposibilitatea lor de a se controla, se declanșau reacții identic animalice. Poate chiar ceva mai sălbatice.

Unul din acoliții Dorei m-a luat în vizor și în clipa următoare a fost peste mine. Avansul vampirului – demențial, imperturbabil și halucinant de rapid. Până s-a apropiat, m-am înfipt serios cu picioarele în pardoseală, în poziție de atac. La momentul oportun, precis calculat, am lovit cu toată puterea.

Descurajant să știi că arunci în luptă tot ce ai mai bun, iar rezultatul – în opinia adversarului – nu-i decât sictirul pricinuit de zborul unui țânțar. Bărbatul s-a ferit din calea loviturii mele c-o lejeritate de-a dreptul umilitoare. M-am aplecat pe-o parte, involuntar, urmând traiectoria descendentă insuflată de pumnul ratat. Imediat am fost taxat. Mi-am simțit stomacul ca și cum un soi de super sportiv ar fi șutat o minge din beton armat. Minge care m-a servit în plin.

Am mai apucat să-l văd pe Tiny, undeva în dreapta mea. Dar putea la fel de bine să fie și flancul stâng. La felul cum fusesem rostogolit în gol, prin aer, din cauza șocului loviturii, nici n-ar fi fost de mirare. Ceilalți doi bărbați vampiri săriseră asupra lui. Și am mai putut să-l zăresc pe Bobby trudind de zor să-și încarce carabina, sau ceva

în genul ăsta, în vreme ce Dora etala un rictus uriaș. Colți sclipitori, albi, curați. Avansa cuprinsă de o lentoare cu efect cinematografic.

Am trecut prin pereții de cărămidă ca și cum aș fi trecut prin carton. Printr-o perdea difuză de praf, de unde aterizasem grămadă, l-am deslușit și pe Tiny. A plonjat prin aer, imediat după mine, și a căzut la o aruncătură de băț de locul în care mă găseam. Am rămas locului, privindu-l deznădăjduit. Chiar că intrasem în belele serioase. Aveau să ne tăbăcească ăia cururile cu vârf și-ndesat pentru indolența de care dădusem dovadă.

În cele din urmă am găsit resursele să mă ridic. Cred că momentul meu de blocaj a fost o chestiune care a ținut mai mult de încrederea de sine decât de imposibilitate fizică. Am putut să-l văd pe Bobby prin gaura peretelui prin care fusesem proiectat în stradă. Stătea lipit cu spinarea de buteliile sale și flutura ceva prin aer. Ceva straniu, care nu arăta în niciun chip a pușcă. Felul în care Dora și acoliții îl încolțiseră pe moșneag nu anunța deloc lucruri plăcute. Am simțit o milă copleșitoare pentru sărmanul om.

— Fugi! m-a repezit Tiny.

Și trebuie să recunosc că n-am putut să mă mișc un pas. Ar fi fost cea mai josnică decizie pe care aș fi putut să o iau atunci, iar felul în care Tiny a dat bir cu fugiții chiar m-a surprins. Într-un fel extrem de neplăcut. Să fi fost lângă mine, să nu fi apucat el să fugă, probabil că nu l-ar fi spălat de păcate întreg debitul Amazonului. Dar n-a fost să fie, pentru că el a știut ceea ce eu nici măcar n-am bănuit.

La început a fost detunătura aia asurzitoare, după care a urmat un val greu de moloz. Împins în toate direcțiile pe o rază de cel puțin zece metri de suflul exploziei. Vreo zece mii de bucățele mici și ascuțite de fier și beton mi-au șfichiuit spinarea – încă-l urmăream pe Tiny, care fugea de zor. La zeci de metri distanță, am văzut ceata de babaci. Alergau precum o adunătură de capre anchilozate. Am fost la un pas să mă bușească râsul când au sărit în aer buteliile lui Bobby. Numaidecât am simțit un impuls puternic, ca și cum bocancul unui uriaș tocmai mă luase la șuturi. Am zburat cât colo și, desigur, n-am murit. Fusesem la o distanță aproximativ sigură. Nu mi-au trebuit decât vreo două ore să mă refac, deși tot procesul m-a chinuit al dracului de tare. Evident că Dora și golanii ăia trei s-au pârlit de-a binelea. Or fi fost ei la fel ca noi, cu puteri regeneratoare ultra-rapide, dar ca să poți să refaci ceva, trebuie să existe o bază minimă de la care să pornești. Și, să-mi fie cu iertare, din rahat n-ai cum să faci bici. Nici dintr-o amestecătură de moloz și materie organică n-ai cum să reconstitui vampiri. Până și mama natură, cu toate misterele, are limitările ei.

Abia ceva mai târziu m-au luminat și pe mine. Fuseseră ultimele butelii ale moșului. Oricum, chiar să nu fi fost atacul acela, pricepuse până și el că nu peste mult timp avea să se prăpădească. Și, dată fiind situația, se oferise să ne scoată pe toți basma curată. Tiny știuse treaba de la bun început, doar că se hotărâse să fie ceva mai precaut. Se gândise că vampiroaica ar fi putut să-și încerce farmecele cu mine și să-mi cotrobăie prin creieri după bu-

nul ei plac. Asta m-a făcut, într-un fel, să pretind pe supăratul un timp. Ca și cum n-aș fi fost în stare să-i fac față colțoasei, insinuase Tiny. Dar după vreo zi sau două de stat botos, am uitat complet necazul. Bine că a fost așa și nu mai rău.

Cât despre Bobby, ce pot să vă mai spun? Uite că poți să fii erou și fără să fii vampir sau cine știe ce creatură înzestrată cu super puteri. Și dacă se face cumva să aveți drum prin colțul acela uitat de lume, în cazul în care Arlington Heights n-o fi fost între timp înghițit complet de praf și nimicnicie, ei bine, cu siguranță nu aveți cum să ratați monumentul pe care i l-am închinat moșneagului. Asta numai dacă vă hotărâți să treceți prin centru. Două butelii goale, fixate în niște suporți înalți din țeavă metalică. Fără niciun nume, fără niciun slogan. Eroii dăinuiesc oricum pe vecie și fără prostii de genul ăsta...

Gâlma

Când am observat-o pentru întâia oară era numai o umflătură pe obrazul drept. Nu i-am dat importanță, cum nici pentru ea nu cred c-a prezentat vreun interes major. Nimic remarcabil, la urma urmei, pentru că tușa trecea binișor de jumătate de secol existențial și esteticul nu mai conta. Pentru o femeie proaspăt trecută de șaizeci de ani, vreau să zic. Cel puțin acesta era modul de judecată al femeilor, într-un timp, prin zona în care am crescut. Nu c-ar fi fost vreo frumusețe incomensurabilă în tinerețile ei îndepărtate ca valurile înspumate din largul mării, doar că, adolescentă fiind, cu gând de măritiș, chiar puțin trecută de vreme, tot se amăgea că ar mai fi fost ceva acolo – că flacăra încă arde. Fusese, la rândul ei, ca orișicare, un suflet doritor de iubire și asta îi dăduse, întrucâtva, speranță.

Trudise un timp considerabil până să dovedească și ea un firicel de foc în inima unui bărbat și, într-un final, străduania-i rodise. Așa, mai puțin drăguță cum era, se căsătorise și adusese pe lume doi copii și-și găsise o slujbă bunicică, la stat. Un scor bunicel pentru o tânără pe care mulți din colegii de liceu nu dăduseră nici măcar două cepe degerate. Atât pe ea, cât și pe viitorul ei, la fel de întunecat precum o pată de petrol în apa mării.

Dacă stau bine și mă gândesc, încă o mai aud și acum cum șușotea cândva. Să tot fie ani buni de-atunci. Sufla pe ascuns în receptorul telefonului, dosindu-și vorbele ca o babă în biserică, desfrunzind timpul cu vreo mai veche prietenă din copilărie – sau poate de prin școală – cum nu știu care fostă colegă de liceu care obișnuia s-o batjocorească ajunsese o depravată. La sfârșitul conversației avusese parte de mult așteptatul ei moment de satisfacție. Ți-ai fi pariat jumătate din avere, fără nicio urmă de teamă, că ai să pierzi. Pentru că, la rândul ei, și-ar fi dat până și brațul drept numai s-o privească pe depravată. Să guste momentul în care speranța unei vieți îndestulătoare fugise din calea ei, a secăturii, vreau să zic, precum alunecările de teren. Nu să-i vorbească, doar s-o privească. Demonii nu se consumă așa ușor. Rămân ascunși, ard mocnit, așa cum se mistuie cărbunii în grătar dacă nu-s stropiți cu apă. Uneori – de cele mai multe ori! – ochii au felul lor de-a spune lucrurilor pe nume.

Treptat, umflătura a devenit evidentă și, la fel ca toți ceilalți, tușa s-a convins că ceva era în neregulă cu gâlca de pe obraz. Evident, au urmat câteva vizite la doctor. Nu s-a dovedit niciun fel de tumoare – ceea ce a mulțumit pe toată lumea –, ci doar un cocoloș de carne amestecat în vinișoare și grăsime. Singurul remediu: intervenția chirurgicală. Pe care, din rațiuni financiare, a decis s-o amâne. Avea, totuși, doi copii, din care unul în primul an de facultate. Mare parte din leafa familiei contribuia, așa cum era normal și firesc, la educația lor.

În vremea aceea, familiile noastre se vizitau săptămânal. Mai apoi, după ce tata a primit o ofertă de muncă din partea unei firme de construcții industriale, am migrat la două sute de kilometri de locul în care m-am născut. Adaptarea ne-a luat ceva timp (în special mie și fratelui meu), însă am văzut partea bună. Bucureștiul era cu mult mai mare și existau mult mai multe oportunități pe viitor, atunci când aveam să isprăvim de tocit băncile școlii. Din acel moment, ne-am vizitat din ce în ce mai rar, până în punctul în care s-a ajuns la concluzia că cele mai benefice vizite erau cele din preajma sărbătorilor – pentru ambele părți, vreau să zic.

Cu fiecare Crăciun sau Paște scurs, excrescența tușii devenea tot mai evidentă. În special pentru noi, cei care o vedeam la intervale de luni bune, până în punctul în care crescuse de-a dreptul scârboasă. Părea ca și cum cineva îi lipise tușii Vera o mingiucă roz pe obraz. Era limpede că nu părea o fericire nici pentru sărmana femeie. Însă Sile, bărbatu-său, adică unchiul nostru, își pierduse locul de muncă și treburile stăteau destul de prost pentru familia Cazacu, iar banii pentru tratament lipseau cu desăvârșire.

Fusese o vreme când unchiu' Sile avusese o leafă mulțumitoare, la o firmă de pază, cu un program flexibil, care îi permisese și câte o zi suplimentară de lucru (uneori chiar două) pe cele câteva șantiere din apropiere. Dar asta se întâmplase înainte ca el să-și prăpădească spinarea de la atâta ridicătură, înainte ca firma de pază la care lucra cu acte la zi să arunce prosopul.

Îmi amintesc că părinții noștri s-au oferit să-i ajute pentru *rezolvarea* bolfei. Cred că s-a întâmplat în timpul unei vizite de Paște. Contrar așteptărilor, Vera, care era un pic cam țâfnoasă din fire, a primit propunerea destul de încântată. Și cine n-ar fi făcut-o, dacă stai bine și te gândești?

Consultul preoperatoriu s-a consumat la fix o lună după vizita noastră, iar concluzia n-a fost tocmai mulțumitoare. Umflătura nu prea mai era ceea ce fusese inițial. N-a primit niciodată diagnosticul de cancer, însă nu-mi imaginez ce altceva ar fi putut să crească așa virotic. Unde mai pui că devenise puternic vascularizată. Asta era o problemă majoră pentru o hipertensivă, așa cum era tușa Vera, în cazul unei operații, care, după detaliile proaspătului consult, costa mai mult decât un Opel bunicel luat la mâna a doua.

Am fost anunțați telefonic și, în mod evident, după aflarea veștii nefaste, a urmat prima vizită în afara sărbătorilor, dintr-un interval destul de lung de timp în care, conform acordului comun, ne vizitasem strict din rațiuni festive.

Când am văzut-o, cu toată străduința mea de-a nu fi necioplit, cred că mi-au scăpat câteva grimase de repulsie. Chestia crescuse (cam cât o gutuie, cu tot cu iregularitățile ei) și era de un roșu purpuriu. Vinișoarele, contorsionate pe sub piele, îți lăsau impresia că priveai un ghem uriaș de viermi care (deși îmi era destul de clar că nu erau acolo) păreau să freamăte necontenit. Se încolăceau, forțau pielea, gata-gata să plesnească și să mânjească împrejurimile cu lichidul cleios în care colcăiau.

Îmi venea să vărs numai gândindu-mă că, în mai multe rânduri, cândva, buzele mele pupaseră obrazul acela. Măcar atâta lucru am putut să fac și eu: să mă abțin cât să nu-mi jertfesc prânzul proaspăt ingerat. Spre marea noastră nemulțumire (îndeosebi a mea și a fratelui meu) a trebuit să rămânem peste noapte. Ceea ce a însemnat că în ziua următoare aveam s-o admirăm din nou în toată splendoarea ei.

Cel puțin a doua zi, deși pare de-a dreptul barbară o asemenea gândire din partea mea, sub diverse pretexte, tușa nu s-a așezat la masă cu noi. Poate c-o fi mâncat prin oraș, poate că n-o fi mâncat deloc sau poate c-o fi mâncat pe ascuns, asta nu mai știu. Însă ce știu cu siguranță este faptul că m-am bucurat enorm c-a făcut asta. Chiar și așa, am depus eforturi destul de mari să înghit dumicații de piure de cartofi cu chifteluțe și sos. Nu-mi puteam imagina altceva decât faptul că amestecul de sos de roșii și cartofi semăna izbitor cu sângele și coptura din gâlmă. La dracu', aș putea să jur, n-am fost singurul de la masă care a gândit asta!

Vizita s-a terminat, am plecat cu toții, și lucrurile au revenit la normal. Cel puțin pentru noi. Aproape uitasem că aveam o mătușă a cărei față semăna cu rezerva de viermișori a unui pescar. Fiecare ne-am văzut de treburile noastre și, la aproape jumătate de an, a venit telefonul anticipat – totuși, niciodată dorit. Tușa se prăpădise. Deși mi-e dificil s-o fac, trebuie să recunosc, într-un fel m-am bucurat. Pentru că deodată cu ea avea să dispară și scârboșenia de pe obraz. Cancer sau ba, n-a mai putut nimeni

să afle, pentru că renunțase să se mai caute prin doctori, iar trecerea ei în neființă a fost o ușurare pentru toată lumea. Deși nimeni, niciodată, n-a recunoscut asta.

Însă peste tot și toate, marea noastră teamă a fost clipa în care a trebuit să ne luăm rămas bun. Oricât am fi vrut să n-o facem, n-am avut încotro.

M-am apropiat temător, ca și cum *chestia* era încă acolo, vie. Oricât de mult am căutat să mă feresc s-o privesc, m-a atras întocmai ca un magnet. Prin vălul subțire de pânză, fața colțuroasă a tușii căpătase culoarea nămolului uscat. Din zdrahoanca de muiere care fusese cândva, acolo, ascuns sub văl, stătea neclintit un sac din piele cenușie, azvârlit parcă peste un morman de oase ascuțite. Imaginea gogoloiului de carne, deși parțial dosit de albul pânzei, m-a urmărit multă vreme. Pielea roșietică – bătând spre vinețiul prunelor abia pârguite – era, totuși, întinsă bine. Lucioasă de ai fi spus că fusese dată cu cine știe ce unsoare de soi. În ciuda tuturor aparențelor, nu părea nicicum lipsită de viață, ba mai curând arăta ca și cum sorbise toată viața din trupul pe care crescuse. Arăta de parcă dobândise o viață numai și numai a ei.

Spune-mi nebun, dar am putut să jur că pe suprafața ei lucitoare se întrezăreau ochi mici, negri și rotunzi ca două coacăze, un nas șters și o gură minusculă, cu buze subțiri, ca două linii de cariocă.

Am sărit numaidecât din preajma sicriului și frate-meu, speriindu-se în draci, ascultându-mi elucubrațiile efervescente, nici că s-a mai apropiat la mai puțin de câțiva metri de buza raclei. Oricât de mult s-a muncit sărmana

maică-mea să-l înduplece cu una sau cu alta. Numai de s-ar duce, măcar așa, pe fugă, să-i pupe mâna tușii de rămas-bun, să nu se facă de râsul lumii. Nicușor al meu, nu și tot nu. Evident, același nu convins a rămas până la plecare.

Tot restul ceremoniei de înhumare l-am petrecut foindu-mă de ici-colo, fără să mai pun piciorul în pragul bisericii. Tușa s-a dus și deodată cu ea nenorocita aia de umflătură, închisă pe veci în sicriu.

După slujba de înhumare, toată lumea a afișat o stare vădită de liniște. O mulțumire sufletească: într-un final, Vera descoperise o cale de scăpare. Îmi închipui că nu-i tocmai o fericire să te afișezi cu o asemenea năzbâtie pe față. Să accepți încercările disperate ale celor din jur de a te convinge că pentru ei totul e încă normal, că nu s-a schimbat nimic și că totul e așa cum fusese și până atunci. Când, de fapt, treaba nu stă deloc așa și aproape la fiecare întâlnire ochii tuturor emană repulsie analizând gâlma pe furiș.

Ani buni după aceea tot mai râdeam și glumeam de fiecare dată când mă vedeam cu Nicușor, chiar după ce apucasem fiecare pe drumul lui, îndemnându-ne unul pe altul – sau pe cei din preajma noastră – că dacă ar fi vrut careva s-o scoată din groapă pe tușa Vera, bolfa s-ar fi găsit tot acolo. Lipită de stârvul stafidit, sorbind flămândă și doritoare din ultimul strop de zeamă din vreascurile strâmbe, cândva oase, așteptând cu jind ziua în care să scape din prinsoarea coșciugului.

Dar uite că anii s-au dus, s-a dus și bună parte din cei care o cunoscuseră, și nimeni n-a mai dezgropat-o pe

Vera. Chiar și acum, după mai bine de patruzeci de ani, când mă privesc în oglindă de unul singur, în baie, mă pierd în gânduri în vreme ce analizez micul punct de grăsime care îmi încarcă fruntea. Nu-i nimic despre care ar trebui să îmi fac griji (mă asigură doctorii), doar că, în nebunia mea, tot caut să descopăr ochii nemijiți încă, nasul șters și cele două buze întocmai ca niște linii de cariocă.

Am nopți în care tresar de spaimă, visez cum pielea frunții îmi crapă fin, lăsând locul unei linii subțiri și drepte, aidoma unei guri minuscule. Parc-o și aud respirând. În puterea nopții, un scâncet ca al unui nou-născut, amestecat cu foșnetul necontenit al larvelor subțiri ca o ață și lungi cât o codiță de măr...

Progradia

Într-o noapte care era exact așa cum ar fi trebuit să fie o noapte, profundă și la fel de lucioasă ca pietrele de obsidian din bijuteriile vrăjitoarelor, o femeie trecu în grabă, aproape fugind, în lungul străzii mărginită de gardul trainic al cimitirului. Ajunse până în dreptul porților contorsionate, din fier forjat, și se opri. Se uită în urmă, după care privi din nou înspre porți. Erau înalte, pe cât era de ridicat și zidul. Aveau țepi fini, ca niște lame sudate în vârfurile semețe ale barelor, dar care nu mai licăreau în lumina efervescentă a lunii demult. Fuseseră bătuți acolo cu prea mulți ani în urmă ca să mai facă asta. Însă nu-ți trebuia prea mult ca să pricepi c-ar fi putut rivaliza oricând cu ascuțișul unui cuțit, în ciuda vechimii lor.

Se chinui să treacă printre zăbrele. La prima vedere, n-ar fi putut asta un copil de zece anișori, darămite ea. Și totuși, din pricina faptului că feroneria era suficient de bătrână, să fi adunat vreo patru vieți de om în existența ei, tot insistând să treacă, femeia descoperi un loc în care zăbrelele erau ușor curbate. Nu mult, ci uite atâta de puțin! Numai bine pentru categoria muscă, în care, fără doar și poate, trupul sfoiegit al femeii se încadra. Cine, când sau ce anume îndoise fierul, nimeni nu cred c-ar fi

putut să-și mai amintească vreodată. Dar hei!, ce mai conta. Important pentru ea, reușise să se strecoare.

Mult mai în spate, pe macadamul spălat de lumina amorțită a felinarelor și de ploaia proaspăt mântuită, se desena o siluetă. Tot creștea, pe măsură ce tălpile bocancilor cu întăritură de fier în bot, precum cei folosiți pe șantiere, pocneau pietrele. În metalul lucitor al încălțărilor dansa luna. O mărgea mică și rotundă, de-ai fi jurat că-i proaspăt scoasă dintr-o scoică. Însă luna cea adevărată, topind bumbacul nopții cam pe măsura unei farfurii de fel principal, privea nepăsătoare înspre lume.

Femeia trecu printre zăbrele cu un geamăt scurt și adânc, ca și cum ar fi ridicat ceva prea greu. După care lunecă prin întuneric, zigzagând pietre funerare tocite și pâlcuri de verdeață înmulțite fără cusur. Se cuibări într-un ascunziș de ocazie. Era o lespede ciucită de apăsarea anilor și de cele câteva sute de fire rebele de iederă care o năpădiseră. Încrucișându-și gleznele, cu umerii înguști și țepeni de emoție, stătu o vreme să-și tragă suflul, apoi despică tulpinile încâlcite ale arbustului, cu finețea specifică fricii. Vârfurile degetelor subțiri, trecute printre lăstarii contorsionați, cât să poată deslușì poarta. Și, îndeosebi, ceea ce se găsea dincolo de ea.

Bărbatul cu bocanci rupse aliniamentul firesc al fierului, atunci când apăru în grabă, umplând spațiile goale dintre zăbrele. Ghicindu-i umbra, femeia scăpă un scâncet de spaimă. Stând locului, fără să lunece în nicio parte, nici nu puteai să crezi altceva, decât că omul acela înalt și solid auzise ceva venind de după gard, ceva care aducea cu țipătul unui copil pierdut într-un somn neliniștit.

Pumnii lui zdraveni au apucat fierul și-au început să-l scuture. Numai că porțile fuseseră făcute să dureze. Nici măcar nu s-au clintit. Mai încercă bărbatul o dată, fără nicio izbândă. Făcu vreo doi pași și dispăru din dreptul porților. Apoi... sunetul acela. Era noapte și era liniște și femeia îl putea distinge. Prea curat, râcâitul unei gheare din fier pe tencuială. La început un braț, urmat de un cap – bărbatul escaladând gardul. Și pe urmă bușitura înfundată a bocancilor lovind pământul.

Femeia se îngropă și mai mult și mai adânc în vizuină. Poate or fi existat vreun fel de ascunzători prin lume, din cele fără sfârșit, dar spre necazul ei, aceea nu era una din ele. Capătul era tot acolo unde-i era lipită spinarea.

Bărbatul mergea calculat pe alee, contrastând crucile și pietrele funerare care se înălțau din pământ. Noapte, întunericul mâncând detalii, omul se plimba furișat, o umbră plutitoare. Avea un fes marinăresc care-i acoperea sprâncenele. Gulerul paltonului ridicat până sub vârful nasului. Ochi pe care abia reușeai să-i distingi și asta numai dacă te uitai prea bine: iscoditori, lucioși, lungi ca două linii din lumină.

Și mai avea un cuțit bărbatul acela.

Nu puteai să pricepi în ce fel se scurgea lama. Dar acolo unde nu erau pete mari de rugină, zăboveau încă bucăți din lumina stelelor. Nu știai dacă era lung, dacă era lat sau dacă era la fel de ascuțit precum un brici. Nu, nu! De unde să poți să știi una ca asta? Dar ce puteai să știi prea bine, n-arăta deloc prietenos. Bărbatul în negru, cu pumnul încordat peste plăselele cuțitului.

Înainta și mârâia, un sunet ca al unui animal prea concentrat ca să-și descopere prada. Și nici măcar nu se aștepta să audă ceea ce auzi: o voce caldă, dar fermă, care ar fi putut cânta un cântecel de leagăn sau, la nevoie, ar fi putut alunga un spirit infam.

— V-ați rătăcit, cumva, domnule?

Bărbatul cu bocanci era înalt, bine legat. Individul cu pălărie era și mai înalt și mai bine legat. Puțină lume găsise curajul să-l privească în ochi pe omul cu bocanci, în plină noapte, fără să se fi întâmplat ceva mult prea rău ca să mai poată fi povestit. Dar când se întoarse și-și ridică privirea înspre pietrele de hematit care zăceau drept ochi sub linia curbată a borului pălăriei, atunci bărbatul cu bocanci fu cel care simți un fior rece, profund, pe șira spinării. Răspunse cu o voce greu cântărită:

— Am trăit cu senzația că s-a auzit ceva. Ca un strigăt de ajutor.

— În crucea nopții, într-un cimitir cu niște porți așa de mari, ferecate?

Bărbatul cu bocanci își trase mâna la spate, ca să nu se mai vadă cuțitul. Dar unealta lucitoare era tot acolo, pumnul încleștat pe plăsele, doar-doar ar fi fost nevoie de el.

— Cred că v-ați înșelat, domnule. Se prea poate să fi fost o bufniță. Păsările astea scot sunete înșelătoare.

— Poate, spuse searbăd bărbatul.

— Și totuși, dacă ați fi găsit pe cineva, ce-ați fi făcut? Să fi fost un bătrân, un copil sau mă rog!, cineva, care n-ar fi putut să sară gardul, așa cum ați procedat dumneavoastră. Ce ați fi făcut?

— Probabil am fi strigat după ajutor.

— Prea bine! Atunci cel care v-ar fi auzit primul aș fi fost eu.

— Ah! Să pricep că sunteți intendentul cimitirului?

Bărbatul cu pălărie scutură din cap: nici da, nici ba. În schimb, i-a zis:

— Vă rog să mă urmați.

Femeia îl privea atent pe cel ce-o urmărise. Pusese cuțitul la dos și vorbea de unul singur, îngropat pe jumătate în firișoarele fine din ceața nopții. Se ridicau din pământ niște tentacule falsificate. A tot vorbit o vreme, nu mult, ci potrivit, apoi a pornit înspre gard.

Bărbatul cu pălărie ajunse în dreptul porții principale și scotoci după o cheie mare dintr-un mănunchi zornăitor de chei. Deschise lacătul adormit, care scoase un sunet morocănos, și trase în lături o bucată de feronerie ruginită. Un scârțâit specific balamalelor neunse.

— Vă rog, domnule! Vă doresc o noapte liniștită.

Bărbatul cu bocanci ar mai fi spus el ceva – orice –, dar ce să-i spui unui astfel de individ? Strânse mânerul cuțitului cu putere. Se prea poate, la fel de tare, că strânsese și din dinți. Cu ranchiună sau cu spaimă. Însă cine să recunoască una ca asta?

Afară era noapte și era liniște, așa cum numai într-un cimitir putea să fie, iar el, bărbatul în negru, înalt, nu cutezase să folosească cuțitul. Trecuse peste linia porții și fierul vechi, atent lucrat, pocnise sec atunci când se închisese în urma lui.

— Doar ca să știi, omule cu pălărie, găsise el curajul să spună ceva, în cele din urmă, de după înfloritura ruginită. Din pricina dumitale a rămas un lucru neterminat.

Intendentul tăie linia curată a pălăriei, două degete lunecând lipite în lungul borului. Plus un surâs atârnat în colțul gurii.

— Nimic nu-i fără rost, domnul meu. În lumea asta sau în oricare alta.

Numai un pas – sau poate doi – mai făcuse bărbatul cu fes marinăresc, ș-apoi tresări. O doamnă, în coasta lui. O femeie de altfel bine, de-ai fi-ndrăznit să-i spui domniță. Purta alb, nicidecum negru. Era bălaie, nicidecum brunetă. Crinolină dantelată, nu robă. Zâmbea, dinți albi, curați, liniari. Poate puțin cam lungi, caninii. Ochi de-o frumusețe stranie. Și deși ardeau în roșul focului făcut din lemn de coșciug, erau cuminți cum numai pe la trei sau patru ani poți să-i vezi la o făptură.

— Caut pe cineva, i-a spus domnița. Pe cineva care simte o mare nevoie ca alții să-l placă și să-l admire. Care are tendința să fie critic față de el însuși. Care are niște vulnerabilități, dar este, în linii mari, capabil să le compenseze. Uneori are serioase îndoieli că a luat decizia potrivită sau c-a procedat corect. Și, nu în ultimul rând, pe cineva care adoră vânătoarea. Se-ntâmplă cumva să știți pe cineva?

Domnița zâmbise bărbatului înalt, îmbrăcat în negru, care încălțase o pereche de bocanci cu fier în bot, așa cum se mai poartă pe șantiere. Un surâs cam bizar avusese femeia, ar fi putut să-ți spună asta oricine. Un surâs pe care

omul n-a prea ştiut cum să-l asimileze. Dar numai pentru o secundă – or poate două. Pentru că nu existase vânător în lume care să nu înţeleagă – şi deseori s-accepte – momentul în care vânătorul devine vânat...

E o chestiune de conexiuni

Stăteam pe scaun și-l aveam în față pe inspectorul Charly Vival. Ne despărțea o masă din plastilemn, care avea colțurile puțin cam roase. Era așezat, la rândul lui.

— Îmi pare rău că sunt nevoit să te invit aici, dar biroul meu este în renovare. Chestiuni interne. Reorganizare.

Cred că aflase tot orașul, dar Vival ținea morțiș să fie modest. De fapt, biroul lui nu mai era al lui, era al altcuiva – mă rog, avea să fie, peste câteva zile. Fostul inspector-șef se pensionase. Charly îi lua locul. Într-un birou uriaș, cu mobile elegante și geamuri înalte care furau jumătate din lumina soarelui.

Am vrut să-l asigur că nu-i niciun deranj. Dar secretara, care tocmai intrase, nu m-a lăsat să scot un cuvânt. Ar fi putut să fie mult mai rău. Dacă ar fi mirosit unul din mișmașurile mele, probabil că nu m-ar fi invitat la sediul poliției, ci m-ar fi târât până acolo. Am așteptat în tăcere ca ei să schimbe două-trei vorbe – femeia și-a folosit palma drept paravan. Chestiuni urgente, am presupus. Totul părea dominat de o secretomanie inutilă. Un semnal codat din camera alăturată i-ar fi fost suficient secretarei. Brain-Pal-ul lui Vival ar fi preluat numaidecât informația. Copoii, de pe urma serviciului, beneficiază de tehnologia

asta fistichie, destul de sigură și de ultimă oră. Dar după toate aparențele, ăștia doi erau de modă veche.

Au terminat confidențele, femeia a ieșit în grabă și proaspătul inspector-șef s-a aplecat asupra mesei. A activat bruiorul. Îl văzusem încă de când intrasem. BP-ul mi-a sucombat instant. Toate punctele adjuvante de pe retină au dispărut. Chestiune serioasă, altfel n-ar mai fi fost pornit.

— Care-i treaba cu secretomania asta? am întrebat.

— Probleme, Draće. Probleme.

— Ca de exemplu?

Cu o mișcare demnă de prestația unui magician, prea priceput ca să nu fie aplaudat – totuși, m-am abținut, nu-s chiar așa de ușor de impresionat –, a scos un plic. Mi l-a înmânat. L-am desfăcut. Erau mai multe poze. De la prima până la ultima întruchipau cadavrul unei tinere. Cineva se jucase destul de nasol cu un cuțit. Nu știam nimic despre isprava din poze și l-am asigurat de asta.

— Știm noi, destule. Și ca să n-o mai lungesc, am nevoie de un favor.

Urăsc favorurile, în special cele făcute oamenilor de teapa lui Vival. Treaba era destul de căcăcioasă, dacă nu putea s-o facă el. Cum mama dracului se făcuse de mă găsise tocmai pe mine? Dar strada are vocea ei și nu există exclusivitate pentru cei din mocirlă. Mai sunt și pescărușii care știu s-asculte.

După ce-am terminat cu armata, din când în când mai făceam pe detectivul. Nu cine știe ce servicii. Doar lucruri simple, pentru prieteni, care m-au recomandat altora.

Fără permis, evident. În orașul ăsta, un veteran n-ar putea să facă rost de o licență de detectiv particular nici dacă s-ar pișa pioneze. Anii din timpul serviciului militar m-au șlefuit și mă pricep destul de bine la arme. Și mai ales la rupt oase. Nu-i tocmai o meserie cu ștaif, dar există destule solicitări cărora cei cu legea în sânge le dau cu flit. Ei bine, aici intervin eu. În timp, experiența dobândită a făcut să devin un soi de agent privat. Dar atât de privat încât aș putea să fiu un fel de agent secret.

Însă una-i să faci treburi pentru un nu știu care derbedeu și alta-i să faci favoruri proaspătului inspector-șef al Poliției Locale.

— Și, mă rog, care-i favorul, domnule inspector-șef?

I-am aruncat-o la fileu doar pentru c-am vrut să știe că zvonurile circulă și în sens invers, nu doar dinspre stradă. A strâmbat ușor din nas și a mai aruncat un plic pe masă. L-am ridicat, l-am desfăcut, am scos poza care zăcea înăuntru. Era un puștan la vreo douăj' de ani, ras în cap, care privea sașiu înspre obiectivul celui care-l pozase. Era genul de instant din baza de date a Poliției. Tipul părea drogat lemn și probabil c-așa și fusese. Avea trăsăturile unui hibrid. Ochi bulbucați, pielea Albei ca Zăpada, nasul gogonat ca al unui bețiv notoriu. Cred că asta era: un hibrid.

— Care-i legătura?

Vival a tras aer în piept, dând gestului o oarecare senzație de greutate, ca și cum ceva invizibil i-ar fi apăsat pieptul. S-a lăsat pe spate și mi-a vorbit, destul de afectat.

— Din cauza lui a murit fata din poze. Este fiica unui individ. Și-a fixat degetul arătător înspre lustra antică,

care cobora dinspre tavan cu ajutorul unui lanț din metal oxidat. Cineva care stă foarte sus și care n-are nicio satisfacție să-l vadă după gratii. Pricepi?

Am scuturat din cap. Se întâmpla să pricep chiar bine. Dacă n-aș fi priceput aluzii de genul ăsta, probabil c-aș fi murit de foame.

— Vrea doar să știe unde poate fi găsit.

Și să fi răscolit Poliția tot orașul după un oarecare, ar fi atras priviri curioase. Era nevoie de cineva care cunoștea strada. De cineva pe care și strada-l cunoștea, la rândul ei. Era nevoie de unul ca mine. Din nou, am scuturat din cap. Am privit partea bună din toată treaba. Măcar n-aveam să-mi mânjesc mâinile până la coate de sânge.

— Mă bucur că mă pot baza pe ajutorul tău, mi-a spus Charly.

Pentru a treia oară, a executat trucul magic. A mai scos un plic. Dacă era ceea ce credeam, atunci era chiar bine. L-a trântit pe masă și plicul a căzut ca și cum înăuntrul lui ar fi fost ceva greu.

— Asta-i pentru deranjul tău.

M-am uitat în plic. Era ce bănuiam eu. M-am ridicat.

— Niciun deranj, i-am spus. Plăcerea-i de partea mea.

Am întins mâna să culeg vraful de poze de pe tăblia mesei. Inspectorul m-a oprit.

— Doar asta! mi-a întins poza hibridului. Sunt poze destul de urâte. Familia nu dorește să le scape prin presă. Fără supărare!

Am înclinat din cap înspre un umăr, ca și cum l-aș fi înțeles. M-am întins peste masă, ca să-i strâng mâna. Am

lovit accidental bruiorul. A căzut și amândoi ne-am repezit înspre el în același timp. L-am lăsat pe Vival să-l recupereze de unde căzuse. M-am ridicat cât am putut de rapid și am palmat cea mai apropiată poză. Am îndesat-o în buzunar destul de iute cât să nu dau de bănuit. M-am scuzat. Vival a scuturat din cap, zâmbitor. Nicio problemă, mi-a spus, iar eu m-am rotit pe călcâie și-am dispărut prin dreptunghiul negricios al ușii întredeschise.

Înainte să mă apuc de treabă, n-ar fi stricat o sticlă de vin bun și o masă caldă, într-un restaurant decent. În ultima lună nu fusesem chiar în cea mai bună formă, financiar vorbind. Halisem un vagon de pizza reîncălzită și mâncare chinezească, la pachet, tolănit pe canapeaua mea dezlânată, în fața holovizorului.

Cunoșteam destule spelunci de-a lungul periferiei, pe care le frecventam regulat, dar le-am zis pas. Aveam motiv de sărbătoare. Nu-i numărasem, dar după cât de burdușit păruse plicul, erau lejer peste cinci miare. Un val de miere mi-a curs prin vene. Aș fi avut nevoie de trei luni bune ca să adun mormanul ăla de lovele. Era bine. Al dracului de bine.

Mi-am luat bicicleta – ce vrei!, fire conservatoare – și am luat-o în josul bulevardului, spre centrul nou al orașului. Pe deasupra capului șiroiau turbinele automașinilor și, dacă te uitai în sus, urmărindu-le cum apar și dispar în substanța vâscoasă a întunericului, te-ar fi apucat ameteala. Motiv pentru care nu obișnuiesc să mă uit. Am pedalat mai bine de juma' de ceas. Am salutat pe unul, pe

altul – băieți de care aș mai fi avut nevoie și care meritau atenția mea – și pe cele câteva târfe ce toceau plastiasfaltul. Mă cunoșteau destul de intim, atunci când le învârteam dinaintea nasurilor prăfuite suma corectă. Amy nu era prin zonă și mi-am văzut de drum.

Când am ajuns la *Raiul Fluviului*, am pasat bicicleta băiatului de serviciu. Un nume cam tâmpit pentru un restaurant, dacă mă-ntrebi pe mine. Dar hei!, bucătarii de-acolo gătesc al naibii de bine. Băiețașul s-a făcut nevăzut cu bicicleta mea și m-am apropiat de ușă. Gorila de doi metri, care stătea dinaintea ei și pe care numai un autotren în viteză ar fi pus-o cu botul pe labe, mi-a zâmbit.

— Salut, Draće!

— Salut, campionule! i-am spus, la fel de zâmbitor.

Mi-a făcut un semn discret – oprește-ți BP-ul. M-am conformat, a făcut la fel, la rândul lui.

— E o slujbă decentă, la care țin. Patronii sunt corecți, plătesc la timp, oameni cumsecade. Sper să nu fim nevoiți să ne scuturăm de cravate.

Între mine și tip existase o istorie. Mai mult sau mai puțin plăcută, depinde din ce punct de vedere privești lucrurile. I-am zâmbit, cu toată simpatia de care poate să dea dovadă un veteran. Și, oricum, dacă ajuta în vreun fel, n-aveam cravată.

— Buss, amice, sunt aici numai pentru faima bucătarilor voștri. Nu-s în interes de serviciu.

A scuturat din cap, mulțumit de răspuns. Și-a pornit BP-ul. Chiar înainte să trec de ușă m-a apucat de umeri. O strângere fermă, ca a unui tip care ridică lejer suta de kile la sală. Mi-a făcut un semn cu ochiul.

— Bine ați venit la *Raiul Fluviului*, domnule. Vă doresc o seară cât mai plăcută.

I-am mulțumit și m-am scurs înăuntru.

Raiul nu era chiar orice bombă. Nu-ți bubuiau creierii de la atâta muzică ascultată la un nivel iritant de tare și gâtul nu striga revoltat de la fumul de mahoarcă arsă în exces. N-avea nici târfe care să se cocoațe pe mese pentru cinci credite. Acolo era bine. Muzică veche, în surdină, mese ordonate, ascunse după holocortine individuale și multe flori în ghivece. De-adevăratelea, nu holoproiecții ieftine. Mai fusesem o dată, de mult, și rămăsesem cu impresia că înăuntru mirosea a dulceață de caise. Mirosul era identic. M-am așezat la prima masă liberă care mi-a ieșit în cale și tot ce-a urmat a fost o succesiune de servicii ca la carte. Iar plata a fost pe măsură. E drept, în bombele prin care obișnuiam să-mi mișc curul aș fi dus-o *elegant* o săptămână plină. Dar, hei!, n-ai decât două sute de ani de viață la dispoziție – eu halisem deja jumate –, deci ar fi fost o tâmpenie să regret una ca asta doar pentru simplul motiv că m-ar fi costat cinci sute de credite. La urmă am plătit și m-am întors la favorurile mele. Am recuperat bicicleta, l-am salutat pe Buss și m-am făcut nevăzut în negreala vaporoasă a nopții, cu luna sclipindu-mi în ceafă, ca o farfurie mare, bine spălată și degresată.

Pedalam înspre casă și m-am gândit că noaptea avea să fie destul de lungă, plină de planuri și idei de unde să-mi încep căutarea. Deci nu mi-ar fi stricat vreo patru fulgere. Am tras de coarne în căutarea celui mai apropiat automa-

gazin. Când l-am găsit, a trebuit să cobor de pe bicicletă și să-mi aștept rândul. În fața mea erau doi puști – poate patruzeci și ceva, dar în niciun caz peste cincizeci de ani – beți criță. M-am tras în lături și i-am lăsat să se certe în voie cu AM-ul. Evident, fiindcă cei doi duhneau a alcool de la o poștă, cutia i-a refuzat. Tinereii au început să scuture din mâini, revoltați. Au scuipat imprecații pe bandă rulantă. Unul din ei, un slăbănog cu brațe groase cât ghidonul bicicletei, s-a apucat să-i aplice automatului câteva lovituri de corecție. În secunda următoare, o șarjă electrică l-a trântit cu bombeul de plastiasfalt. Celălalt a rupt-o la fugă. M-am apropiat, am pășit peste tinerelul lățit pe beton și m-am prezentat în fața spațiului destinat clienților.

— Patru beri Fulgerul Brumăriu.

Am simțit cum AM-ul îmi scotocește prin cap după fișierul de identitate și i-am văzut laserul lucitor care m-a scanat din cap până-n picioare.

— Domnule Draće, respectând indicele alcoolic din sânge, în următoarele douăsprezece ore mai aveți dreptul doar la două.

Mi-am încercat norocul, m-am gândit că poate avea să fie vreun senzor defect sau ceva în sensul ăla, după pumnii și picioarele aplicate de individ. N-a fost să fie. M-am conformat.

— În regulă. Dă-mi două.

Am pus banii în fantă. Aparatul i-a supt imediat și mi-a livrat sticlele. Am salutat cutia. M-am întors și am văzut că bețivul clătise putina. Nu mai era rășchirat pe macadam.

Am așezat berile pe portbagaj. Le-am prins bine cu chinga elastică, să nu le fac țăndări din mers, și am luat-o din loc.

De-ndată ce am trecut de strada Kassel, aerul greu al periferiei m-a apucat de nas. Acolo nu-s bani comunali pentru filtre. Acolo viața miroase cum nu se poate mai aproape de adevăr. Lampadare pâlpâitoare, ochi furișați în semiîntuneric, care te urmăresc curioși. Nu mai aveam mult până acasă, vreo patru cvartale, când vederea periferică a prins patru siluete la un colț de stradă. M-am uitat atent. Erau patru golani cu șale late ca niște urși grizzly. Veneau repezit înspre mine, cu viteza unui tren întârziat. Nu i-am recunoscut prin perdeaua nopții. Nici ei pe mine. Abia când primul a intrat în bătaia felinarului, aflat la vreo trei metri dinaintea mea, am deslușit chipul smead și brăzdat de cicatrici grele. Am coborât de pe bicicletă și m-am sprijinit de ghidon. Ajuns aproape nas în nas cu mine, ursul mi-a zâmbit:

— Salut, veterane! Am înclinat din cap, în semn de salut. Ce mama dracului, tot mai umbli cu fierătania asta antică? I-ați și tu una mai de soi. Eu și băieții eram la un pas să ți-o facem acordeon dimprejurul gâtului.

Am strâmbat din nas. Avea dreptate, în felul lui. Nu-i sănătos să umbli de unul singur în puterea nopții, mai ales prin periferii. Dar eu nu eram orișicine și orișicine n-are faima mea. Grizzly și șleahta au continuat să se hlizească. Am scos poza pe care i-o șutisem inspectorului, cea cu gagica hăcuită, și i-am întins-o. Și-a desfăcut laba mare ca de urs, a luat-o și s-a uitat la ea. Am băgat mâna

în buzunar și am pus peste poză un sutar. Ursul l-a făcut nevăzut din două mișcări magice.

— Știi ceva? i-am spus.

A scuturat din capul cât un holovizor.

— Îhâm! O târfă. Cine dracu' i-a făcut felul? Am ridicat din umeri. Păcat de ea, a continuat. Avea tarife ca lumea și te lucra de-ți săreau creierii din cap.

Pentru o secundă m-am blocat.

— Ești sigur că n-o confunzi? Uită-te mai bine la poză, campionule.

La urma urmei, la felul cum fusese jumulită nu era de mirare să fi luat-o drept alta. Și-n plus, dacă individa era odrasla cuiva de sus, greu de crezut că făcuse vreodată strada. Vreun senator sau poate alt căcat politic s-ar fi îngrijit cumva să nu se ajungă până la asta.

— Pă dracu'! Omule, uite-i tatuajele.

Am întors poza, curios. În biroul lui Vival trecusem în fugă peste poze. Îmi scăpase detaliul, iar în *Rai* m-am ferit să le scot. Pe gât și pe brațe, fata avea tatuate niște păsări exotice. Mici și cu aripi ascuțite, odată viu colorate. Trebuia, totuși, să te uiți atent ca să pricepi asta. Probabil copoilor le luase ceva timp s-o descopere. Era cam vineție, îmi amintea de sortimentele alea pretențioase de brânză cu mucegai. Am scos și poza hibridului, iar Grizzly a înclinat din țeastă:

— P'ăsta nu-l știu. Bă! S-a întors înspre șleahtă. Îl știți careva?

Au scuturat cu toții din căpățânile rașchetate la piele. Nu l-a recunoscut niciunul. Le-am mulțumit, la fel și ei,

apoi mi-am văzut de drum. În urma mea i-am auzit făcându-și planuri cum aveau să facă praf și pulbere sutarul. Erau vreo două sau trei variante în joc. Toate includeau droguri grele, tetrametamorfină sau alte năzbâtii psihedelice.

Am desfăcut una din beri. Holovizorul arunca licăriri clarobscure peste pozele așezate în poală. Mă uitam când la fată, când la puștan. Dacă individul era, pentru moment, o pistă moartă, ei bine, cu fata treaba era tocmai pe dos. În cazul în care chiar făcuse strada – până la urmă nu-i tocmai o regulă ca fiicele de senator să urmeze facultatea de medicină, mai sunt și accidente – cunoșteam persoana potrivită care să-mi lumineze calea. Numai că nu țineam cu tot dinadinsul s-o văd. Totuși, banii erau mulți și chiar îmi prinseseră bine. N-am mai avut răbdare. M-am îmbrăcat și am ieșit în stradă. N-am mai luat bicicleta. Locul pe care-l căutam nu era departe. Am luat-o pe jos.

Aș fi putut s-o recunosc pe Amadeea dintr-o mie. Era frumoasă, ca-ntotdeauna. Purta o rochie care-i venea ca turnată, așa cum trebuie să se așeze rochiile pe toate femeile din lume. Tocurile înalte îi făceau picioarele al naibii de lungi și de faine. Avea o eleganță pe care n-ai fi putut s-o găsești nici într-un milion de femei ieșite la stradă. Eleganța femeilor care știu ce vor și fac pe dracu-n patru să-l aibă. Dar uneori viața mai servește și porții urâte de realitate. Indiferent dacă tu crezi că locul tău e, de fapt, pe coperta unei reviste, dacă destinul o cere, nenorocita dă cu tine de pământ. M-am oprit în loc și m-am

uitat lung la ea. Privea în altă pare, undeva în dreapta, nicicum înspre mine. Ar fi arătat la fel de bine și dacă ar fi fost învelită într-o bucată de celofan și c-un castron din plastic îndesat pe cap. S-a întors, m-a văzut și mi-a făcut cu mâna. I-am răspuns cu același gest și am luat-o din loc.

Între mine și ea era o poveste veche. Genul acela de poveste. Ai fi putut să spui că era păcat să vezi cum Amadeea își câștiga pâinea făcând strada, dar când te numeri printre clienții fideli, vezi lucrurile dintr-o postură diferită. Abia ceva mai târziu începi să simți cum te încearcă sentimentul vinovăției. Ca și cum te-ai fi căcat pe-un teanc de sute și-apoi ai fi tras apa. Pentru că femeia era frumoasă în draci și ar fi meritat cu totul altceva decât banii câștigați de pe urma a o duzină de futaiuri. Merita o viață mai bună. Un soț care să se poarte frumos cu ea, care să-i facă copii și care s-o iubească necondiționat, pentru femeia și mama dulce care avea să fie. Dar uite că n-a fost să fie.

Între noi fusese o încercare, ceva mai mult decât servicii contra bani, însă nu prea ni se legaseră sforile. Și, cum spuneam, dacă merita ceva mai bun, cu siguranță nu eram eu asta. Averea mea consta în vreo patru, cinci cămăși mai de soi și un sacou acceptabil. Și mai puteam să-i ofer nopți lungi și întunecate, singurătate și o goană eternă după bani, care oricum nu-mi ajungeau niciodată. Ea mai căzuse și în patima drogurilor o vreme și, chiar dacă le lăsase, destul de greu, tot nu găsise soluția să fugă de pe trotuar. De parcă era priponită de niște corzi invizibile care o trăgeau îndărăt de fiecare dată când voia să scape.

Poate că avusese șansa ei de scăpare, dar, dacă existase cu adevărat cândva, acum era îngropată în trecut. Și asta nu avea conexiuni cu strada sau cu drogurile. Avea conexiuni cu momentul oportun. Dacă l-ai ratat, adio! Trenul ăla fuge ca dracu' și nu mai face cale-ntoarsă. Uneori puteam să văd asta în ochii ei. Recunoșteam sentimentul. Și eu scăpasem unul, cu mult, mult timp în urmă.

Mi-a sărit în brațe și m-a pupat pe obraz. Mirosea bine, a dulceață de caise, așa cum mirosea în *Rai*. Mi-am petrecut brațele butucănoase peste șoldurile ei sinuoase, subțiri. Ah! N-ai fi putut să uiți o așa bucățică nici într-o sută de ani.

— Ce-i cu tine, frumosule, n-ai somn? Vrei să ni te alături? Să faci un ban cinstit?

A râs și s-a strâmbat la mine, țuguindu-și buzele. Am strâns-o încetișor de obraz.

— Ai un minut?

— Pentru tine am chiar mai multe, iubire.

Am rugat-o să mă urmeze câțiva pași mai încolo, și i-am arătat poza. O cunoșteam suficient de bine ca să știu că ceva nu era așa cum ar fi trebuit să fie când a văzut-o.

— O știi?

A scuturat din cap.

— Poate. Nu pot să fiu prea sigură. Strada e destul de aglomerată.

Am apucat-o de braț. Am pus ceva presiune atunci când am strâns, dar am făcut-o cu grijă.

— Amy? Fii sinceră, te rog!

S-a uitat într-o parte, apoi în alta, ca și cum s-ar fi temut că ceva s-ar ascunde acolo, în întuneric, ceva care ar fi putut să-i facă foarte mult rău.

— Uite care-i treaba. Nu m-ai văzut, nu te-am văzut. Nu știi nimic de la mine. Da?

— La dracu', Amy! Doar nu mă cunoști de ieri.

— Și ascunde naibii poza aia. O cunoșteam, oarecum. Nu-mi place să văd o colegă în halul ăsta.

— Bine. Am băgat poza în buzunar, i-am arătat-o pe cealaltă.

Amadeea a privit-o atentă.

— Pe individ chiar nu-l știu.

Am cântărit-o din priviri. Nu mințea.

— În regulă. Zi-mi despre fată.

— Tipa strângea ban cu ban. Voia să se mufeze. Pricepi tu, să facă strada virtual. Nu câștigi cine știe ce așa, dar e mai sigur. Însă pentru asta ai nevoie de tot felul de ajustări. S-a uitat la mine lung. Ce dracu', tocmai ție-ți povestesc cum stă treaba cu mufatul?

Mufații erau oameni cu ditamai implanturile în cefe. Legături directe înspre creier. Destul de simplu, cu ajutorul unui jack, ca și cum ai conecta o pereche de căști. Cu o astfel de conexiune puteai să conduci tancuri sau humvee-uri de la kilometri distanță. Sau, în cazul fetelor, puteai să oferi plăcere virtuală unui alt mufat. Mai erau și alte chestii interesante pe care puteai să le faci, odată mufat, dar înainte de asta aveai nevoie de diverse ajustări – modificări organice, cum s-ar spune. Îți vârau, treptat, în creier, tot felul de cipuri și alte nenorociri tehnologice.

Nu merge treaba din prima. Creierul are nevoie de o perioadă de acomodare, altfel te duci pe copcă, poți s-o iei razna. Asta fără să mai pun la socoteală că în timpul procedurilor pot apărea accidente. De la AVC-uri masive până la unele accidente mai puțin dureroase și extrem de rare, care, într-o oarecare măsură, le puteai numi fericite. Aici intrau hibrizii. Când corpul accepta într-atât de bine implanturile, unii dintre subiecți – repet, se întâmpla, totuși, destul de rar – începeau să dezvolte capacități de-a dreptul interesante. Cunoscusem un tip în armată care putea să-ți absoarbă informația stocată în BP numai trecând pe lângă tine. Armata îi iubea nespus de mult pe tipii ăștia. Presupun că nu trebuie să-ți mai spun și de ce.

— Ei bine, a continuat Amy, când am văzut-o ultima dată spunea că i se întâmplă lucruri ciudate. Vedea tot felul de chestii stranii și credea că e urmărită de tot soiul de indivizi dubioși. N-am mai auzit de ea de-atunci. Acum tu, cu poza asta. Cred că s-a băgat în niște chestii urâte, pe care eu, una, vreau să le țin cât mai departe. Înțelegi?

Am aprobat, înclinând capul pe-o parte. Înțelegeam perfect. Dacă n-aș fi înțeles chestii de genul ăsta, probabil că n-aș fi avut viață lungă în tentativa mea de detectiv particular. A dat să plece și am apucat-o de braț în timp util. Era cât pe ce să uit s-o întreb.

— Cât de bine ziceai că o cunoști pe fata asta?

A scuturat din palmă dintr-o parte în alta.

— Așa și-așa.

— Cum de-a ajuns să facă strada una ca ea?

S-a uitat la mine mirată, ca și cum ar fi văzut o arătare căzută din altă lume.

— Faci mișto de mine sau ce?

— Nu. Nu fac.

— Mă-sa a fost o târfă ieftină. O drogată și restul. Ce-ar fi putut să fete?

— Și taică-său?

— Din câte știu, i-au luat unii gâtul pentru niște datorii neachitate la timp.

— Ești sigură? Mai uită-te la poză. Taică-său n-a fost cine știe ce baștan? Unul de genul ălora?

Am arătat cu mâna înspre smoala de deasupra capetelor noastre. S-a aplecat și aproape că s-a lipit de mine. A scuturat din braț cu putere. I-am dat drumul.

— Sunt sigură, Draće. Sunt foarte sigură. Lucruri de genul ăsta se întâmplă destul de des pe-aici, în stradă. Din care lume vii? Te-ai mutat în vreun fel de zonă rezidențială și ai uitat traiul de prin băltoaca asta nenorocită?

— Bine. Iartă-mă. N-am vrut să te supăr.

Am scos un sutar și i l-am întins. S-a uitat lung la mine.

— Pentru ce-s ăștia?

— Pentru deranjul tău.

A continuat să se uite lung la bani. Nu i-ar fi luat nici în ruptul capului, dar presupun că trecea printr-o perioadă ceva mai nasoală. Sutarul a dispărut în sutienul generos și m-a pupat pe obraz.

— Pentru tine, oricând. La noapte, dacă n-o să fiu prea obosită, poate c-am să-ți fac o vizită.

I-am zâmbit, am ridicat din umeri. Mi-a aruncat o bezea și s-a îndepărtat cu mersul ei perfect echilibrat. Cu fundul ăla ai fi putut să învingi o armată fără măcar să tragi un singur foc de armă.

Aflasem destule pentru o singură noapte, așa că hotărâsem să mă îndrept spre casă. Faptul că Vival minţise mă ardea pe dinăuntru ca un jar bine încins. Ce-o fi aflat fata? Același lucru sigur că-l aflase și puștanul. Poate că erau destul de apropiați. Cine ar fi putut să știe asta? Probabil că-și făcuseră unul altuia confidențe și pe urmă trăseseră foloasele. Oricum ar fi stat treburile, banii erau deja în buzunarul meu și cam la asta se rezuma totul. Era strict problema lor. Mă rog!, problema lui, din moment ce numai el mai sufla. Atunci când ai căzut în râu nu mai ești pescar, ci devii înotător. O bucățică superbă, cu două tăișuri, din înțelepciunea străzii.

Mergeam repezit, cufundat în scenarii, când Grizzly mi-a tăiat calea. Era de unul singur. O umbră prelungă, care m-a cuprins cu măreția ei.

— Salutare, veterane!

Avea ochii injectați, de parcă tocmai trecuse peste o boală grea sau o cafteală zdravănă. Nu m-am îndoit o clipă. Folosiseră banii, până la ultimul credit, pe droguri. Tetramet sau alte căcaturi.

— Care-i treaba, campionule?

Aveam mâinile ascunse în buzunar și mi le-am strâns sub forma a doi bolovani. Grizzly nu-i băiat rău, de fel, dar atunci probabil că vorbeau drogurile.

— Căcănarul din poză, mi-a spus cu voce dogită.

— Ce-i cu el?

— L-am văzut.

Probabil că mai avea nevoie de niște bani și, dacă tot se întâmpla să fiu prin zonă, își încerca norocul.

— Ești sigur că l-ai văzut?

— Da. Foarte sigur, vet-ule. Uite!

BP-ul lui mi-a cerut permisiunea să transfere date. Am acceptat și am pornit fișierul video. Dinaintea retinei mi-au apărut câțiva tipi masivi, probabil dealeri locali de tet. O vreme nu s-a văzut nimic interesant, doar indivizii glumind golănește, și-apoi a apărut el. Nu arăta ca un drogat, ci cu mult mai rău. O prezență emaciată, o umbră a ceea ce fusese cândva o ființă umană. Între el și dealeri s-a consumat un dialog scurt, pe care n-am putut să-l aud, pentru că vedeam ce văzuse Grizzly și el trebuise să-l urmărească de la o distanță sigură. Când a dat banii și a primit tet-ul, s-a uitat în jur ca și cum ar fi știut că cineva îl urmărește. A privit lung înspre mine, câteva secunde bune – de fapt, înspre urs –, apoi a dispărut în grabă printre ungherele adumbrite ale străzilor lungi și reci. Am derulat momentul în care puștiul se holbase. Am pus pauză și pe urmă am mărit imaginea. Am scos poza din buzunar și am făcut o comparație. Grizlly nu se înșelase. Era omul meu.

— Mulțumesc, campionule, i-am spus și i-am mai întins un sutar.

Ochii mari, roșietici, ai ursului s-au făcut și mai mari și mai roșii. Probabil că atunci când scotocisem după sută

dibuise că-n același loc mai zăceau și altele. Am vrut să plec – recunoscusem zona din filmulețul lui Grizzly –, dar uriașul m-a apucat de umăr. M-a strâns bine. M-am întors rapid înspre el. Eram pregătit pentru ce avea să urmeze. Probabil c-a simțit și el asta. Mi-a dat drumul imediat.

— Hei, omule, calmează-te! mi-a zis. Uite care-i treaba. Am scos câteva informații de la Dozer (cred că făcea referire la unul din dealeri). Am aflat pe unde-și face veacul.

— Unde?

— Două străzi mai jos de Port. E o casă fără stăpân – acolo!

Cunoșteam locul. Obișnuiau să se strângă acolo vagabonzi de tot felul. Era, totuși, un loc destul de comun ca să-l folosești drept ascunzătoare. Cel mai probabil, Grizzly mințea. L-am fixat cu precizie. Tremura din pricina lipsei drogului, dar, totuși, nu era chiar un sevraj. L-aș fi putut învinge, în cele din urmă, dar nu fără puțin efort. Am preferat să mă lipsesc de încă un sutar. Aveam să-l scot eu de la el cu altă ocazie, când nu-i erau creierii înmuiați în tet. I-am dat suta de credite și el le-a luat mulțumit.

— Draće, nu-s baliverne. Ți-o jur. Du-te repede și o să dai de el acolo.

— Bine, campionule. Am să mă gândesc la treaba asta. Acum am nevoie să văd de ceva treburi urgente.

I-am întors spatele și am plecat. Eram numai urechi, în caz că ar fi decis să facă ceva nesăbuit. N-a făcut. Când am ajuns la colțul intersecției și m-am întors, era fix în același loc unde-l lăsasem cu niscaiva secunde în urmă,

țintuindu-mă cu privirea. Am stat așa, o vreme, uitându-ne unul la altul. După un timp, a renunțat. A făcut o piruetă chinuită și a dispărut în haloul cenușiu al unui felinar chior. *Exact, amice!* mi-am spus în gând. *Eu nu sunt orișicine și orișicine nu are faima mea.*

Mi-am văzut de drum, dar pe undeva pe la mijlocul distanței m-am oprit și i-am cerut BP-ului să-mi redea pe retină imaginea înghețată a puștiului. M-am holbat la ea câteva minute bune. Și dacă, totuși, Grizzly nu mințea? Dacă puștiul ăla era acolo, chiar în noaptea aia, și-n ziua următoare avea să-și mute vizuina și să se facă de negăsit?

M-am răsucit pe călcâie.

Casa nu era cine știe ce dărăpănătură pe afară. Un constructor priceput chiar ar fi putut să evite demolarea. Interiorul, însă, era cu totul altă poveste. Am împins ușa în lături și un miros puternic de lâncezeală m-a lovit drept în figură. Pereții erau plini de mâzgăleli cu sprayuri. În mai toate culorile. Graffity ar fi fost, totuși, puțin cam mult spus. Imprecații, mesaje cu înțelesuri ascunse, aparent idioate, născocite de minți căzute în haosul tet-ului. Căcați peste care a trebuit să pășesc cu grijă și miros înțepător de pișat de mâță. Am mai făcut un pas, doi, de control. Nu părea să fie nimeni acolo. Totuși, dintr-o cameră alăturată s-a auzit un zgomot șters, ca bătaia aripilor unei păsări care trudește să scape dintr-o colivie. M-am oprit. Am stat cu urechile ciulite. S-a auzit din nou. Același zgomot, poate puțin mai șters. Am înaintat încet, ca un genist în timpul serviciului. Am ajuns în dreptul camerei cu prici-

na și m-am oprit în fața ușii, care fusese scoasă din țâțâni. În capătul opus, aproape lipită de perete, era o umbră mult prea mare ca să nu fie vreun nenorocit de traficant de droguri. Jos, înșirat pe podeaua de ciment și mâzgălit de umbrele invadatoare ale ferestrelor cu geamuri lipsă, era ceva – sau, mai curând, cineva – care stătea într-o poziție mult prea forțată ca să mai sufle. Uriașul a tras un șut mortului și hoitul s-a mișcat. A lunecat pe o parte. Mutra chinuită de groază a omului pe care-l căutam s-a conturat în clarobscurul camerei. Am cerut BP-ului să facă un instant și să-l salveze. Măcar problema favorului era rezolvată. Mai trebuia să văd cum rezolv cu derbedeul.

— Nu-i ca și cum trebuia să fie musai viu. Nu-i așa, vet-ule?

— Nu neapărat, campionule, am aprobat.

Umbra a făcut un pas în față și mutra lui Grizzly, încrețită de dorința tet-ului, a ieșit la iveală. Ursul mă mințise și, în același timp, nu mă mințise. Probabil că-l urmărise pe individ, crezând c-ar fi putut să pună mâna pe ceva informații interesante, de pe urma cărora s-ar fi putut alege cu niscaiva mălai serios. Interogatoriul nu decursese întocmai cum se așteptase și-l căsăpise pe amărât. La cum era turnat Grizzly, probabil că nu-i trebuiseră mai mult de doi-trei pumni ca să-i crape țeasta. Și, dacă tot mirosise că eram în bani, a jucat un bilet la loto. Plănuise să-mi salte suflarea, și-ar fi făcut-o el chiar acolo, cu jumătate de ceas mai în urmă, în stradă, dar s-a temut c-aveam să fim deranjați de vreo patrulă.

A băgat mâna în buzunarul gecii și a scos ceva. Speram numai să nu fie un pistol. M-am lămurit numaidecât. Nu era pistol, ci un microlaser Glock. L-a activat. A zumzăit și a strălucit ca un licurici drogat. Am stat locului, cu pumnii încleștați, privind lama vibratoare. Când s-a încărcat de-a binelea, ceața tremurătoare de pe partea finală ardea cu temperatura lavei.

— Vet-ule, n-ai ceva lovele în plus pentru deranjul meu?

— Credeam că m-am achitat pentru tot, ursule.

— Nțțț!

A făcut un pas înspre mine, fluturând amenințător lama Glockului. Eu am făcut unul îndărăt.

— Care-i viciul tău? i-am spus.

Mi-am dus mâna în dreptul bustului. Poziția nu era firească, nici confortabilă, dar era foarte aproape de catarama centurii. Una din variantele de scăpare pe care le aveam în minte. Am început să-mi mișc degetele cu folos.

— Am nevoie de credite, vet-ule. Am nevoie în cel mai urgent mod posibil!

Am încercat să mai trag de timp, dar fără speranță. Muntele de mușchi s-a năpustit înspre mine. Am numărat până la trei și m-am lăsat pe vine. Laserul pâlpâitor mi-a ratat căpățâna la milimetru și a rupt o bucată zdravănă din tencuială. Mi-am încleștat degetele și l-am izbit între picioare cât de tare am putut. Uriașul a scuipat un geamăt scurt și plat. M-am rostogolit într-o parte și lama a mai zvâcnit o dată, c-o încercare disperată să mă răpună. A crestat peretele, acolo unde fusesem cu o secundă în urmă.

Tetrametul îți înmoaie sufletul, dar și reflexele. Eram deja în picioare și mă uitam la Grizzly cum nu reușea să se adune de pe urma șocului loviturii. Stătea ghemuit, avea genunchii înfipți în podea. Cu un ultim efort, s-a uitat înspre mine. Ochii stăteau să-i sară din găvane, roșii ca două măceșe. I-am aplicat un bocanc în figură. Nu pentru că ar mai fi fost o amenințare, ci pentru că merita și pentru că așa am vrut. S-a răschirat pe spate, cu sângele șiroindu-i pe nas. M-am aplecat și am cules microlaserul de unde căzuse. Lama continua să lumineze holul cu licăririle ei pâlpâitoare. L-am oprit și l-am vârât într-unul din buzunare. Prețul lui se ridica lejer la trei sutare, chiar și vândut pe sub mână. A fost un gest corect. Trebuia să-mi acopăr într-un fel cheltuiala cu Grizzly.

Și mai era și costul deranjului.

Când l-am întâlnit mai apoi pe Vival, n-am mai găsit în ochii lui disperarea de a-și ajuta un vechi prieten aflat la ananghie. Probabil că cel aflat la ananghie fusese chiar el. Mizase pe reputația mea și asta fusese o șansă cu dublu tăiș. Ambele cazuri în favoarea lui, evident. Fie aveau să apară complicații în urma cărora lucruri rele i se întâmplau individului – ceea ce s-a și întâmplat, fie aveam să-i descopăr culcușul și urma să se ocupe el mai departe, să plătească pe altcineva să-i scuture beregata, fără prea mult tam-tam.

Am aruncat pe tăblia mesei din noul lui birou instantaneul din casa abandonată. Chipul schimonosit de moarte al puștiului se uita înspre tavan într-un continuum de

spaimă. Inspectorul a folosit bruiorul și la întâlnirea secundă. Era de așteptat. Paza bună fereşte primejdia rea. Dar după tot ambuteiajul, măcar a fost fair-play. Chiar înainte să părăsesc biroul, m-a întors din drum. Nu pot să spun că n-am fost curios să știu cu ce-l avuseseră la mână ăia doi, însă Charly a făcut din nou pe magicianul cu mine și asta m-a determinat să alung orice urmă de curiozitate din minte. Peste poza pe care o adusesem a căzut un plic. Am fost mult prea bine crescut ca să refuz. Cât crezi c-au fost? Cinci miare? Șapte? Poate chiar mai mult? Orișicum, pot să te asigur, mi-ar fi trebuit pe puțin șase luni bune să pun la ciorap lovelele din plicul ăla. Și, pentru sume de genul ăsta, pot să fiu un detectiv dat naibii de secret.

Aviz amatorilor de senzații tari.

Veșnic, regrete!

Dacă am un regret, în tot acest secol existențial, acela e că nu mi-am omorât tatăl atunci când am avut ocazia. Și ocazii au fost, slavă Domnului! Cert este că-n primii zece ani de viață nici n-aș fi putut. Vă închipuiți, eram incapabil fizic să o fac. În următorii zece am fost confuz. Între douăzeci și patruzeci de ani văzusem în a-mi ucide tatăl un lucru abominabil. Până pe la șaptezeci am fost mult prea ocupat să-mi trăiesc viața. Cam pe-aproape de optzeci m-am dedicat călătoriilor și după nouăzeci era deja mult prea târziu ca să mai pot schimba ceva.

Excluzând acest neajuns, n-am alte rețineri față de felul în care mi-am trăit viața – și înc-o fac, până-mi voi sufla cele trei lumânărele. Cu siguranță, peste o săptămână, un tortuleț. Un „1" și doi de „0". „Renegat" cu acte-n regulă.

Ciudat lucru atunci când știi că trebuie să pleci, când se apropie „momentul". Cu cel puțin câteva luni înainte, tot ce te înconjoară se cufundă în tonuri sumbre. Mâncarea nu mai are gust, becurile parcă sunt alimentate de o rețea lenești și suprasolicitată. Glumele nu mai au nici măcar un gram de sare, iar băutura nu te mai târăște afară din mocirla gândurilor negre. Ba dimpotrivă, îți forțează mâna și te determină să cumperi vrafuri întregi de aspi-

rine masticabile pentru mahmureala de după, care oricum nu trece, indiferent cât de multe ai mesteca.

Pentru un motel de două stele – ori margarete sau ce mama naibii or mai fi ele – serviciile sunt jalnice și în tandem cu decorul. Totu-i vechi. De la comodele care scârțâie – niște biciclete neunse – până la dușul defect, ce alternează apa caldă cu cea rece la intervale regulate de douăzeci de secunde. Niciunul din angajați nu se sinchisește sub sfertul de ceas – deloc academic – și toate comenzile sunt întârziate. Asta, evident, din imposibilitatea patronului motelului de a-și permite un abonament „IservU", fie el minimal. În fapt, unicul motiv pentru care m-am și cazat: lipsa conexiunilor de orice fel cu Protectoratul.

„Ange déchu", o magherniță printre miile ridicate după Marele Război în ghetourile Parisului Vechi.

Poate că lucrurile ar fi fost mult mai simple dacă aș fi acționat la timp. Doar că naivitatea, de cele mai multe ori, te aruncă într-o mare învolburată și te lasă în voia curenților. O luptă pe viață și pe moarte, fără sorți de izbândă. Asaltat de furtuni, plutești în derivă. Și când te gândești, chiar am avut o viață echilibrată. La cei aproape o sută de ani ai mei mă simt ca și cum aș putea cuceri lumea. I-am trăit din plin, doar că n-au bătut cu standardele tatălui meu. M-ar fi vrut altfel, pregătit să ridic un imperiu, cu toate că el n-a fost nimic mai mult decât un diletant norocos. S-a procopsit cu ceva sute de mii dintr-o învârteală băftoasă până la Dumnezeu, pe baza căreia s-a menținut puțin mai sus de limita subzistenței. În orice caz, nu foarte mult, ci cât să-și permită un concediu pe an. Și ăla bine

ales din uriașa listă de reduceri. Trebuie să fii un anumit tip de om ca să poți pierde mai bine de patru ceasuri zilnic, vreme de-o lună – uneori chiar două – doar cu speranța c-ai mai putea stoarce ceva dolari din prețul real (și așa destul de redus) al unei vacanțe. Iar la final, când totul pare rezolvat, s-o iei de la capăt. Să fii oricând dispus să-ți abandonezi trecutul, al tău și-al întregii familii, doar pentru că ți se pare „altfel" una din religiile de modă nouă. Să vrei să fii tot timpul cât se poate de serios, pentru că vezi tu, dulcegăriile alterează capacitatea de supraviețuire. Te lipesc de oameni. Iar un om „legat" de ceva sau cineva este un om sortit pierzaniei. Ăsta este tatăl meu, un individ în a cărei grație ar fi trebuit să intru pentru a nu fi condamnat la moarte.

Cu toate astea, părerea lui despre sine era – și-n mod cert încă este – una bombastică: un soi de diamant nesălefuit. Vremea și răbdarea au să-l facă, în opinia lui, un foarte important și influent personaj. N-aș putea spune în temeiul cărui argument, de vreme ce sutele de mii de dolari i s-au scurs printre degete precum apa din palmele făcute căuș. Încet, dar sigur!

Cobor scările, îngrămădit. Cimentul culoarului măcinat de vreme stă ascuns sub un strat gros, multiplu, de vopsea în culoarea mucegaiului. Restaurantul motelului – un pic cam mult spus restaurant, aduce mai curând cu o cantină proletară –, un ciorchine de mese și scaune gârbovite. Piese vechi, geluite neglijent, chinuite de ani neîntrerupți de activitate. Femeia care așteaptă la una din

mese aduce o pată de culoare decorului posac. În mod straniu, prezența ei mă face să tresar, deși n-am niciun motiv să fac asta. Este aici la solicitarea mea. Punctuală, ca de obicei.

— Bună, Calleya!

Îi spun curtenitor și nici măcar nu-mi răspunde. Se mulțumește să mă aprobe taciturn, dând din cap. O trec cu vederea din cap până-n picioare. Cumva, este altfel. Găsesc în prezența ei ceva schimbat. Și totuși, nu pot spune exact ce anume. Sunt zece ani care ne despart de la ultima întâlnire.

— N-aș vrea...

Încerc să lămuresc situația, dar mă oprește crud. O fulgerare de palmă neașteptată taie aerul, o lamă bine ascuțită. Jocul serios și precis al unui chirurg obosit ce-și forțează puterea de concentrare.

— Sper că nu m-ai chemat până aici doar ca să-mi etalezi explicații întârziate cu zece ani.

Ia o poziție defensivă. Împletește brațele peste linia bombată din dreptul sânilor. Continuă să fie tranșantă:

— Ce vrei? Treci la subiect. De ce m-ai pus pe drumuri?

E rece, ca o adiere de vânt într-o noapte geroasă. Are tot dreptul. Pe vremea aceea – a mea și a ei, a noastră – considerăm despărțirile lacrimogene o pierdere de timp. Dacă ajungi să crezi că-ți este mai bine fără, nimic din ce-ți va spune el sau ea nu te va îndupleca să rămâi. Pleci și gata. Punct și de la capăt. Urcușurile și coborâșurile dragostelor. Ei bine, acum știu că nu-i tocmai așa. Mi-au trebuit ani buni s-o pricep. Chiar o viață de om. Prea târziu pen-

tru regrete, pentru că oricum nu mai am – efectiv – timpul necesar să îndrept ceva. Iar consilierea inimilor frânte nu-i tocmai o prioritate. Cel puțin nu în momentul de față.

De parcă mi-ar citi gândurile, continuă:

— Cât mai ai?

O înțelesese până și ea, încă de pe vremea când eram împreună. Eu și babacul începusem să nu ne mai intrăm în grații. O chestiune de reciprocitate deplină. Cam de pe vremea când împlinisem optzeci de ani, iar el puțin peste treisute. N-a fost un secret, am arătat-o lumii. Nu prea ne-am deranjat să ne ferim, în timpul contrelor vreau să spun. N-a prea contat niciodată locul în care aruncam unul altuia vorbe. Chestii la fel de plăcute precum o cană de ulei încins în figură.

— O săptămână, din momentul de față.

Îi răspund, deloc încântat, și-mi privesc holoceasul. Patru cifre fluorescente care plutesc stinghere prin cantină. Îl dezactivez. Mă irită să observ cum minutele se scurg în defavoarea mea. Peste fix șaizeci de minute se împlinesc nouăzeci și nouă de ani, unsprezece luni și trei săptămâni de când m-am născut.

— Aș spune că ești de-a dreptul idiot, îmi aruncă vorbele – veninul unei cobre – și mă analizează cu o uitătură acră. Într-o săptămână devii renegat și tu îți morțiș să te vezi cu mine? De parcă nu știi cu ce mă ocup. Ar fi trebuit să fii la cel puțin zece mii de kilometri depărtare în oricare direcție de cel mai apropiat centru informativ al urbilor Protectoratului.

Ochii-i sclipesc într-un albastru șters – odată limpede precum cerul unei zile călduroase de vară. Norișori discreți, cenușii, trădează anii nenumărați de veghe, în ciuda trupului viguros care se încăpățânează pe cât poate de mult să nu-i pârască vârsta. Merge pe o sută optzeci de ani, dar arată la fel de tânără ca atunci când am cunoscut-o, cu treizeci de ani în urmă: de o sută cincizeci. Aparte de minorul detaliu care mă sâcâie. Acel „ceva" care n-o caracteriza cândva.

— Știi prea bine că n-am fost niciodată adeptul economiilor. Prin urmare, nici dacă m-aș strădui tot nu aș putea ajunge atât de departe.

Îi zâmbesc sincer, fără nicio intenție ascunsă.

— N-o să te pot împrumuta, Kovan! îmi taie avântul. Am suficiente datorii, la rândul meu.

Deși bună parte din motivul pentru care acum nu sunt la zece mii de kilometri distanță, după cum spune, se găsește în lipsa banilor pentru întreprinderea unei asemenea călătorii – cu toate implicațiile ei –, nu asta mă macină. Ci faptul că, de ani buni – de vreo douăzeci, mai exact – nu prea mai contează unde fugi. Vânătorii te hăituiesc oricum. Chiar dacă sunt destule locuri în lume peste care Protectoratul nu și-a întins încă aripile, dincolo de siguranța lui dai piept cu „sălbăticia". Umbra ei te urmărește precum un mort viu. Încet și sigur, fără oprire, până când ajungi în situația în care nu mai ai soluții. Și, oricum, în zonele în care chiar ai avea o șansă să devii o „fantomă", unica opțiune e scalvia. Nimeni nu-i idiot prin astfel de locuri. Toți știu să adulmece un renegat și nevoia lui dis-

perată de supraviețuire. Ori devii sclavul cuiva, ori ești turnat și aruncat în mâinile vânătorilor. De cele mai multe ori, doar pentru câteva sute de dolari.

— Nu vreau bani. Nu-mi ajută cu nimic să-i am.

— Atunci, ce vrei? mă repede. Sfaturi?

— Poate. De ce nu. Ar fi bune.

Caut s-o îmbunez cu un zâmbet din sticlă spartă. Rezultatul încercării mele? Ca și cum aș vrea să alung durerea unui braț retezat în mod brutal înghițind o aspirină – afectul zâmbetului meu asupra ei. Sfaturile nu mă interesează în mod expres, dar nici nu mi-ar prinde rău să-i ascult câteva din ultimele pățanii. La urma urmei, e un vânător. Face asta încă de pe vremea când eu nici măcar nu mă născusem. O sută douăzeci și cinci de ani de vechime – în oricare domeniu ar fi căpătați ei – sunt o experiență din care poți fura câteva sfaturi utile.

— Sunt conștient de faptul că posibilitățile mele sunt destul de limitate.

— Destul de? se amuză Calleya, în vreme ce-și alungă părul de pe umerii lați, bărbătoși, c-o mișcare fermă, precisă, aproape mecanică.

— Prea bine! mă las învins. Extrem de limitate.

— Mai curând egale cu zero! insistă.

Mă corectează și corectura ei mă face să înghit castane. Cu tot cu țepi. Speram la ceva mai mult optimism. Dar poate că lucrurile s-au mai schimbat de pe vremea când mă delectam cu istorisirile ei. După ce ne iubeam pe săturate, cel puțin un ceas, eram complet furat de aventurile ei nebunești. Poveștile vânătoarei de renegați. Pe vremea aia făcea echipă cu doi frați. Doi coloși.

— Gemenii?

Mă las furat de amintiri și probabil că mi se citește asta în priviri. Mă ia peste picior:

— Mă uimești! Care-i faza cu nostalgia?

— Simplă curiozitate, bat în retragere. Nimic mai mult. Ai perfectă dreptate, n-ar trebui să-ți irosesc timpul.

Se face comodă. Cozile ochilor ei periază decorul. Se dezminte să pară încordată, dar încordarea i se citește în privire și umple aerul până în tavan. Asta-i foarte bine, mă gândesc. Există ceva, acolo, înlăuntrul ființei ei, care lucrează și care așteaptă momentul oportun. Or, cel puțin, la asta sper.

— Dacă ar trebui să te îngrijorezi de timpul cuiva, atunci ar trebui s-o faci gândindu-te la tine. Tu ești cel care este cu un picior în groapă. Dă-i bice, nu mai bate câmpii. Intră în subiect. Ce vrei de la mine?

— Să fii tu cea care o va face!

O surprind. De așteptat, însă nu atât de evident. Fața i se transformă. Oglinda unui asediu. O cetate căreia i-au fost vândute secretele și care acum cade sub tirul inamic. Bucăți groase de zid se desprind în bătaia proiectilelor. Gura îi rămâne căscată. Ar vrea să-mi mai zică ceva, dar din moment ce întârzie să-mi vorbească – presupun; de fapt, sunt sigur! –, nu prea mai știe ce.

— Sunt un vânător, nu un cerșetor! dovedește, într-un final, să-și găsească cuvintele.

— Ai spus-o cu gura ta. Șanse extrem de mici să scap. Atunci, de ce n-ai face-o chiar tu?

Își corectează poziția, ca și cum de undeva s-ar arăta un pericol iminent. E încordată. O văd. O simt. Pe dinăuntru nu s-a schimbat prea mult.

— Cum spuneam, n-am nevoie de mila ta. Zece ani, niciun răspuns, și acum asta? Chiar sperai că-mi vor arde călcâiele, ca atunci când ne-am cunoscut?

Ochii Calleyei sunt sticlă. Lacrimile, lame fixate în gene, se încăpățânează să stea. Sare de pe scaun în picioare. Continuă să scuipe vorbe printre dinții încleștați:

— Sau poate că ăsta-i felul tău meschin de-ați spăla păcatele. Vrei să cumperi iertarea unei despărțiri fără niciun cuvânt?

Nu îndrăznesc să-i spun nimic și ajung să mă îndoiesc până și eu. Oare asta vreau? Poate c-o fac involuntar, gândesc. Poate c-am frânt atât de multe inimi încât cerșesc iertarea celei mai recente iubite, sperând într-o absolvire terminus. Deși, tehnic, nu-i chiar atât de recentă idila noastră. Sunt zece ani. Poate chiar mai bine. Cu toate astea, n-ar fi de mirare ca unui egoist să-i fie lesne să uite detalii. Atât de dureroși pentru ea – zece ani neîntrerupți de „de ce?" –, dar atât de lipsiți de importanță pentru mine. Reacția ei vulcanică mă intrigă. Să îndrăznesc să cred că nu m-a uitat încă? Sper, oare, la mai mult decât aș merita?

— Pleacă! mă repede. N-ai să poți ajunge prea departe, însă poți câștiga ceva timp, dacă pleci acum.

Zece ani, calculați în zile, înseamnă foarte mult timp. În zece ani se pot schimba multe. Oameni și trăiri. Idei, păreri, visuri.

— Poftim! Îmi întinde un pachet învelit în hârtie. Să nu te încrezi în nimeni. Ai făcut bine c-ai ales locul ăsta, dar acum trebuie să dispari dacă vrei să ai un avantaj cât de mic.

Pleacă, nici măcar nu se mai întoarce să-mi spună „adio". Dispare. Ușa se scurge în urma ei cu o lentoare chinuitoare și rămân privind în gol. Oferta a fost cât se poate de reală. Mai bine mă omori tu, decât s-o facă un necunoscut. Și apoi mai sunt și banii. Nu i-ar fi stricat deloc recompensa. Ar fi putut să accepte. Ar fi putut să mă ierte. Ar fi putut, ea, oare?

Rup hârtia pentru împăturit cadouri. Ambalajul, viu colorat, îl ascunde pe Matheson și legenda lui. Mă întreb: a ales romanul la întâmplare sau a vrut doar să-mi insufle determinarea lui Neville? Adun hârtiile de-o sută de dolari ascunși printre paginile gălbejite. Două mii, în moneda emisă de Trezoreria Protectoratului. Nu-i rău. De patru ori cheltuiala mea din ultima lună. Aș putea să ies cât încă o mai pot face în siguranță. Cumpărături masive, apă și mâncare până la ultimul sfanț. Iar mai apoi să mă retrag într-o ascunzătoare și să-mi duc traiul încă vreo câteva luni. Fără să mai fac un pas prin lume. Dar ea îmi spune să plec. Ea știe. Desigur că poate să știe. Ea e unul din vânători. Știe cât de ușor îi este unui vânător priceput să-și găsească victima.

Să plec, mi-a spus, continuu să cuget. Dar unde? Astea două mii nu-mi sunt suficiente să ajung prea departe. Și nici nu-mi pot cumpăra cine știe ce favoruri. Ai nevoie de

mult mai mulți bani pentru ca cineva să accepte riscul de a te ascunde. Până și pentru o singură lună, prețul sare de cinci mii.

Arcurile rablagite ale patului îmi împung coastele. Ochii spală albul răpănos al tavanului. Mă gândesc că trebuie să acționez cât mai curând posibil. Indiferent de varianta pe care o aleg. Cât încă-mi mai este acceptată seria unică de înregistrare, pentru că într-o săptămână va fi nulă. La fel ca mine.

Cântăresc situația, stau ore în șir înțepenit în pat. Gândesc, evaluez riscuri, sper, decad, mă ridic din nou, cad iar. Văd o singură soluție: n-am să pot pleca. Nu am cum. Indiferent dacă ea crede că e mai bine așa. Mai mult de un rucsac cu alimente n-o să pot să iau cu mine. Cât vor dura rezervele din el? O săptămână? Două? Apoi? Nu, raționamentul ei n-a fost întemeiat. A fost tulburat de reminiscențele unor sentimente demult apuse.

Decizia e luată și trebuie să găsesc puterea să mă mobilizez. O să merg să-mi fac o rezervă sănătoasă. Sunt în Vechiul Paris de mai bine de o lună de zile. Unicul scop a fost acela de a mă acomoda cu decorul. Să cunosc împrejurimile, să pot sesiza anomaliile. O mașină prea scumpă pentru văgăuna asta, un individ sau o individă suspect de bine îmbrăcați și accesorizați. Lucruri pe care le poți înțelege numaidecât după ce ți-ai petrecut săptămâni la rând plimbându-te zi de zi, de ici-colo, fără alt scop decât acela de a te deprinde cu locul.

Am descoperit și câteva ascunzători bunicele. Ticsite cu alimente, m-aș putea transfera periodic dintr-una în

alta. Cred că aș duce-o luni bune în felul ăsta. Fără să atrag priviri. Fără să ies cu nimic în evidență. Un comportament jalnic. Josnic, întocmai viața unui șobolan. Unde-i onoarea? îmi strigă o voce răzbunătoare în minte. Dar își mai are sensul să sper în alt fel de gesturi decât cele ale unui rozător puhav?

Nu rămâne decât să m-apuc să-mi adun provizii. Sistematic.

— Chiar vă plac atât de mult astea?

Glasul plictisit al casierului mă face să tresar. Privirea lui leneșă mă temperează. Încă n-ar trebui să-mi fac probleme. Mai sunt șase zile. Nu pare să priceapă condiția în care mă găsesc. Mi-am propus să adun suficiente provizii cât să fiu în siguranță o lungă perioadă de timp. Am sperat s-o fac fără să ies în evidență. Mă uit la maldărul de conserve din căruț. Prea numeroase. Mi-am încălcat promisiunea încă de la prima încercare. Câmpul electromagnetic al cărucior pentru cumpărături luptă din răsputeri să nu fie dovedit de greutatea proviziilor. Conservele sunt vraiște. Aruncate una peste alta, la întâmplare. Ieftine, multe.

Dau din umeri, ca și cum aș fi dominat de-o nepăsare lipsită de margini. Și cred că-mi reușește destul de bine figura. Bărbatul îmi azvârle un zâmbet silit care chinuie chipul de culoarea cimentului. Le inventariez și mă simt curtat de panică. Am exagerat. Acesta-i rezultatul presiunii. Când știi că-n maxim două săptămâni vei fi hăituit, tinzi să devii neglijent. Ignori până și limitele bunului

simț. Praguri impuse dinadins. Te pierzi în scenarii. Așa cum am făcut-o adineaori, printre rafturi. Alimente spulberate în zeci de mii de bucățele, doborâte de razele amplificatoarelor de radiații ale vânătorilor de recompense. Am văzut, într-o ultimă secundă de viață, unda electromagnetică cum și-a dezvelit colții. Într-un scenariu ireal, raza mi-a secerat jumătate din țeastă și m-a aruncat într-un bazin de fucsină. Un suflet pierdut. Un morman zvârcolitor de carne. Efectul presiunii intrapsihice în urma zgomotului inopinat. Doar un client distras, o conservă scăpată pe jos, o minte pierdută în frică și haos – a mea.

— Nouăzeci și nouă!

Prefăcut, îmi caut banii. Simt tremurul difuz al degetelor. Ascund mâinile în buzunar. Un gest reflex. Proptesc încheieturile în tighele. Caut să maschez emoția. Pesemne că-l privesc destul de ciudat, din moment ce-mi explică răspicat:

— Nouăzeci și nouă de dolari! Nouăzeci și nouă de bucăți, la un dolar bucata. Nouăzeci și nouă de dolari toată afacerea.

Le adun repezit și le arunc în niște traiste. Întind un sutar și-mi văd de sacoșele de campanie. Dau înțelegător din cap, atunci când bărbatul flutură prin aer dolarul rămas. Ies și respir adânc. Încă-mi miroase a viață. Pare cu mult mai complicat decât aș fi crezut. Nu-i chiar floare la ureche să fii fugar. Cobor în josul străzii, deodată cu traficul pietonal obișnuit al miezului de zi, care oricum nu-i cine știe ce. Figurile oamenilor sunt la fel de plictisite și-n afara Protectoratului. Ai spune că nu pierzi nimic dacă

„te duci". Veșnicia pare că nu rezervă minuni. Cel puțin asta trădează chipurile oamenilor seculari. Carnea poate fi remodelată, aranjată în așa fel încât cele câteva sute de ani de existență să nu fie trădate. Dar cu privirea nu te poți juca. Ochii nu mint. Niciodată.

Personaje anoste se scurg impasibile printre clădiri sărăcăcioase. Holofațade cu updatare regulată ar putea transforma Parisul Vechi într-un mic Las Vegas. Dar modesta suburbie nu se găsește sub protecția completă a Protectoratului, iar holotehnica necesară împopoțonării costă. Până și cea necesară mascării unei singure clădiri cere verzișori mulți. Genul de sumă de care niciunul din locuitorii de aici nu pare să dispună.

Nanobetonul, vizibil alterat, își jelește soarta în bătaia soarelui arzător. Griul șters cerșește atenție prin găurile mari din fațadele clădirilor. Doar că nimeni nu pare să-l audă sau să-i acorde vreun fel de importanță. Merg mai bine de un cvartal. Verdele necontrolat al ierburilor sălbatice mă surprinde. A nu știu câta oară, în decursul ultimei luni. Oamenii trec impasibili, aparent dezinteresați de faptul că micile culturi de vegetație rebelă ar putea fi purtătoare de nu știu ce virusuri. Nestingheriți de posibilitatea că verdeața ar putea da naștere unor pandemii. Bucățile de viață vegetală emană un miros crud, natural, deși specialiștii susțin cu totul altceva: nu te mai poți încrede în natura ultimului secol, s-a întors împotriva lumii, vrea s-o otrăvească. Verdeața, infestată de compuși volatili radioactivi – spun ei –, nu mai e bună de altceva decât pentru producere de biocombustibil.

Las traistele jos. Mă simt suficient de obosit cât să-mi permit o pauză. Pavajul e destul de învechit. De-o seamă cu mine, poate chiar mai vârstnic. Dalele atârnă într-o parte, obosite de povara miliardelor de pași acumulată peste ani și ani de existență ineptă, seacă. Prin despicăturile zgâite ale rosturilor se înalță plante pitice, rebele. La câțiva pași buni, acolo unde betonul a fost învins pe deplin, domnește sălbăticia. O microjunglă compusă din ierburi răsculate și făclii de păpădii. Mă las pe vine să pot admira barbaria. Natura, în toată splendoarea ei. Nemodificată. Nealterată. Mă aștept să se avânte asupra mea, să mă încolțească cu miile ei de versiuni de bacterii și virusuri ucigătoare. Cele despre care specialiștii din laboratoarele Protectoratului dezbat ore în șir. Dincolo de protecția noastră, spun ei, găsești debandada. Haosul lumii necontrolate, sălbăticia. Un hău care vrea să halească o lume-ntreagă, se mai plâng ei. De parcă ar conta în vreun mod felul în care-ți consumi eternitatea. Evident, eu nu sunt unul din aceștia. Eu sunt un renegat. Un respins. Nu-s candidat la nemurire.

Totuși, încă sunt în picioare, încă stau și privesc. Nu tușesc. Nu-mi simt gâtul inflamat. Nu-s alergic. De fapt, nimeni din jurul meu nu este. Toți trec nepăsători către destinații numai de ei știute. Unde-i zăpăceala? Unde-i haosul? Prefer verdele acesta crud, primitiv, în detrimentul plantelor controlate genetic. Fluorescențe, limburi exotice, bogat franjurate. De ce ne-am abandonat sufletele în artificialitate? Ce-am câștigat de pe urma ei, aparte de nemurire? După felul în care oamenii au ajuns să-și con-

sume existența, bag seamă, câștigul stă în nepăsare și plictis.

Deschid ușa camerei și mă eliberez de povara sacoșelor. Îndesate până la refuz cu provizii. Cămășile din tablă zdrăngănesc nemulțumite de felul în care le tratez. Or fi ele conserve, dar sunt cele care-mi vor ține suflarea luni bune. Presupun că-și doresc ceva decență. Sau poate că am început să bat câmpii despre cum trebuie tratate niște conserve? Pun iraționalitatea gândurilor mele absurde pe seama lipsei de odihnă. Patru ore din ultimele douăzeci și patru nu-s tocmai rația perfectă de somn. Simt o nevoie acută să dorm. Mâine va fi o zi plină. Va trebui să mă hotărăsc asupra ascunzătorii.

Îmi las umărul să se lipească de tocul ușii. Dar înainte de toate, înainte să cad în mrejele odihnei, merit o masă decentă. Am tot timpul să mă satur până peste cap de conservăraie. Solicit holomeniul hotelului. O serie de imagini îmi joacă dinaintea ochilor. La cât de bine sunt prezentate preparatele și la cât de prost stă hotelul la capitolul imagine, presupun că preparatele afișate sunt doar cu titlu de prezentare. În farfurie se vor găsi cu mult sub calitatea celor din poze. Simt o serie de unde radio ce caută să-mi trișeze papilele gustative. Un microroi de furnici parșive. Dacă m-aș fi aflat într-unul din hotelurile aflate sub influența Rețelei Protectoratului, acum aș fi salivat ca un câine. În schimb, prezentele radioemisii nu fac altceva decât să-mi trezească o vagă senzație de foame, dar care, suprapusă celei deja existente, pare să facă echipă bună.

Imaginile colorate, vizibil retușate pentru un psihoefect emfazat, se pierd într-o ceață albă. Textul vibrează, irizat:

„DACĂ AȚI DECIS, VĂ RUGĂM SĂ PLASAȚI COMANDA. VĂ MULȚUMIM!"

— Piept de pui fript la grătar, pe un pat de hribi opăriți și pâine prăjită.

Scrisul dispare. Felul de mâncare mi se plimbă prin față, supradimensionat. Se rotește, cu o lentoare care intenționează să-mi fure privirea, aidoma unui automobil luxos într-un showroom fandosit.

Din nou, text:

„VĂ MULȚUMIM PENTRU ALEGEREA FĂCUTĂ! CUM DORIȚI SĂ EFECTUAȚI PLATA?"

Aleg plata cu lichidități, la livrare. Imaginea platoului dispare, la fel și senzația acută de foame, semn că emisia undelor radio a fost oprită. Sunt însă suficient de flămând pentru ca fantoma platoului să mai zăbovească pe retină o vreme.

Deschid fereastra. Câțiva nori care aduc cu blana unui șobolan soios împopoțonează cerul posac. Se proptesc încăpățânați dinaintea soarelui. În oricare din orașele Protectoratului s-ar fi ivit numaidecât un aerovehicul utilitar. S-ar fi năpustit asupra norilor și i-ar fi făcut să fugă precum o haită de câini turbați, redând orașului sclipirea corpului ceresc central. Nu și-n Vechiul Paris. Aici norii sunt de capul lor. Nu există legi care să le stingherească existența. Dacă vor, pot fura soarele pe durata unei zile întregi și tot n-ar da socoteală în fața nimănui.

În umbra rotocoalelor de fum celest, decorul orașului capătă alt ton. Poate că nu-i altceva decât tristețe. Totuși, este altceva. Ceva care rupe bucăți din monotonie. Melancolie, speranță, poate o fărâmă de încredere. Cine ar putea ști cu exactitate? Mă complac în peisaj și un fior rece, metalic, îmi alintă ceafa.

— Este exact ceea ce crezi că este! mă amenință o voce răgușită.

Nici urmă de îndoială. În mine vibrează surprinderea până în măduva oaselor, dar pot să contrabalansez emoțiile puternice: sunt în termeni legali. Mai sunt cinci zile până când pot fi cu adevărat vânat. Pentru moment, încă sunt un cetățean veritabil. Încă am drepturi!

Cuvintele-mi aleargă prin minte, armăsari într-o goană dementă.

— Fără gesturi prostești! insistă el.

Fără niciun dubiu, este un „el", după felul cum vocea domină camera. Metalul nu mai este atât de rece. Pielea transferă suficientă căldură gurii pistoletului, cât să se mai facă simțită doar din pricina presiunii pe care o exercită asupra cefei.

— Prin acțiunea pe care o intreprindeți, tehnic vorbind, vă aflați în ilegalitate. Abia peste cinci zile voi fi declarat...

— Tacă-ți fleanca! mi-o taie sec individul.

Mă opresc din neinspirata tentativă de negociere. Îngândurat, mă izbesc din nou de influența Protectoratului. Dacă și iar dacă, îmi urlu în minte! Pentru că „dacă" m-aș fi găsit într-un hotel conectat la Rețea, în orașele protejate, un automat s-ar fi furișat din tavan și tunurile lui ar fi

desenat răni cât gaura unui covrig în trupul atacatorului. Dar, spre marele meu nenoroc, mă aflu într-o magherniță. Mă îndoiesc amarnic că proprietarul și-a permis luxul să instaleze o legătură directă cu cea mai apropiată secție de poliție. Ca să nu mai vorbesc despre probabilitatea – de altfel, imposibil de crezut – să fi angajat o firmă privată de securitate. Poate chiar vânători! Singura grijă de moment a personalului, vizavi de ocupantul camerei 8, se materializează prin strădania de-a livra pieptul de pui cu hribi și pâine prăjită.

— N-ai fost prea inspirat în alegerea locului. Nu-i așa, domnule Imanuel Kovan?

— Nu-mi păreți cunoscut. După glas, vreau să spun.

Caut să-mi întorc fața către atacator, însă țeava pistoletului îmi împunge obrazul.

— Ușor! Nu te hazarda. Altfel, cineva va avea mult de lucru pentru a restabili albul pereților.

Înghit gălușca și rămân locului, țeapăn ca o bucată de lemn neprelucrat. N-am nicio expresie de oferit lumii. Mă gândesc cu deznădăjduire că-i o idee șireată – dar al dracului de eficientă – să-i miroși pe viitorii renegați cu mult înainte ca ei să fie condamnați. Să-i urmărești, iar la momentul oportun să le furi libertatea. Și atunci când vor intra de drept în ilegalitate, prin neprezentarea voluntară în fața camerei de execuție, după doar câteva zile de captivitate, poți să le zbori creierii cu detașare. Predai stârvul și încasezi recompensa. Nimic mai simplu pentru un vânător de recompense. Păcat că nu m-am gândit la asta mai din timp. Păcat că n-am dat ascultare vorbelor Calleyei. Păcat...

Sunetul discret al unui clopoțel, difuzorul central al camerei de hotel.

— Comanda dumneavoastră, domnule Neville! răzbate vocea pițigăiată a cameristei.

— Foarte inspirată mascarea identității! mă ia în derâdere atacatorul.

Cu toate astea, rămân consternat. Vocea nu mai este aspră, ba mai curând este vocea „ei". Blândă, părtinitoare, caldă. Atât de familiară.

— Calleya!?

Mă trezesc din starea de groază. Sunt un pachet de nervi. Pălesc în fața zâmbetului ei. Știu că farmecul lui ascunde mult peste suta de ani de existență, cu toate astea, pare atât de copilăresc. Furia se topește în mine precum un cub de gheață azvârlit într-o oală cu apă fiartă.

— Mergi și primește-ți comanda! mă îndeamnă, la fel de amuzată ca un copil pus pe pozne.

Mă târăsc înspre ușă, încă fixând-o. Plătesc mecanic, aproape trântesc cameristei ușa în nas, după ce-mi servește conștiincioasă restul, pe care nici n-am răbdarea necesară să-l mai și număr. Revin fascinat asupra Calleyei. Nu știu ce mă atrage mai mult. Șiretenia, felul în care m-a urmărit prin cameră, ascunsă, ori felul în care zâmbetul o preface într-o junǎ? Dovadă că n-o duce pe atât de rău financiar pe cât se vaită. Dovadă că investește mulți din dolarii pe care îi câștigă în felul în care arată. Poate că ieri am fost mult prea detașat, insensibil la farmece, din princina rahatului în care mă scufund. Acum, găsindu-mă pentru câteva minute sub amenințarea morții, văd lucrurile dintr-un alt unghi.

— Ce-a vrut să mai însemne și asta? încerc să fiu cât pot de autoritar.

— Nu mai face pe durul!

Îmi măscărește fals glasul, folosindu-se de obturatorul corzilor vocale. Pare ruginit și nu mă convinge. Probabil, tehnică demodată.

— Acum cinci minute erai suficient de amabil cât să-mi oferi o prăjiturică, continuă să se amuze pe seama reacției mele mirate.

— Să înțeleg că nu poți dormi de grija mea? Sau poate că te-a înduioșat revederea în așa hal încât simți nevoia să-ți iei cu adevărat rămas bun?

— Sau poate că m-am decis să-ți accept oferta!

La asta nu m-am gândit, deși în mod absurd acesta fusese principalul motiv pentru care o întâlnisem. Stau cu farfuria în mână și nu fac nimic altceva decât s-o privesc. Adevărul este că nu prea mai știu ce să-i spun. Oricum, n-aș recunoaște asta în fața ei nici în ruptul capului. Care bărbat ar face-o?

— O să se răcească, să știi! se arată îngrijorată față de ceea ce va fi cu siguranță una din ultimele mele mese decente din viitorul apropiat.

Stupiditatea și grosolănia de care dau dovadă îmi izbesc coșul pieptului în plin. Cu puterea unui picamer scăpat de sub control.

— Îmi cer iertare, apoi continuu, în vreme ce-i întind farfuria: Te rog, servește-te. O să-mi comand alta.

Ea râde, sonor, pentru că o bună parte din romantismul de care dau dovadă presupun că i se pare de-a drep-

tul hazliu. Suficient de amuzant încât să-i transforme sufletul într-o fântână de veselie.

— Te-ai hotărât să mă cinsteşti pe banii mei?

Şi, oricât de ciudat sună, trebuie s-o recunosc. Mă găsesc într-o poziţie, dacă nu de tot râsul, atunci măcar suficient de ciudată. Un viitor proaspăt condamnat la moarte, care face ochi dulci unei dudui pe care caută s-o înduplece cu un platou de pui cu ciuperci, plătit tocmai din milostenia ei.

Mda! Un început care promite.

Cu fix treisute şaizeci şi cinci de zile înainte ca Imanuel să atingă centenarul existenţial, Stefan Kovan trece pragul porţilor Poliţiei din Toulouse. Firește, asta pentru că este una din obligaţiunile lui cetăţeneşti, nu pentru că şi-ar dori-o în mod expres. Bărbatul depăşeşte grăbit scanerul şi este direcţionat către Serviciul de Evidenţa Populaţiei, unde este întâmpinat de unul din ofiţerii de serviciu. Poliţistul salută binevoitor. Îl invită să se aşeze.

— Aşadar, domnule Kovan, va trebui să ne lămuriţi asupra deciziei pe care aţi luat-o în privinţa fiului dumneavoastră. Înainte de toate, trebuie să ştiţi că decizia dumneavoastră nu va fi interpretată drept una finală şi intangibilă. Nu mai devreme de ultimele douăzeci şi patru de ore de la termenul fixat. Dacă nu va interveni nicio schimbare, solicitarea va fi înaintată Corpului Executorilor, doar atunci va fi analizată şi ulterior pusă în aplicare. Până în acel moment, va putea fi oricând revizuită.

— Am înțeles, spune Stefan, după ce-și drege glasul.

Se așteaptă la o reacție din partea ofițerului, dar frământarea întârzie să apară. Martor atâtor cereri, una în plus sau în minus nu-i mai trezește bugetarului niciun sentiment, gândește bărbatul. Polițistul se apucă să verifice sârguincios dosarul. Unul din multele aflate în derulare, judecând după codul destul de complex pe care-l primește și după teancul de dosare care odihnește în apropiere, pe birou. Atât de multă tehnologie, evoluția fulminantă a informației și omenirea tot se mai cramponează în dosare și hârtii, își spune Stefan ca pentru el.

— Vă rog, puneți-vă amprenta oculară aici, îi cere polițistul. La fel, pe copia dosarului, pe care o puteți păstra.

Bărbatul face întocmai. Se ridică, pregătit să părăsească încăperea. Și-a exprimat dorința. Și-a exercitat îndatorirea.

— Dacă prezența mea nu mai este necesară, aș dori să mă retrag, domnule comisar.

— Din nefericire sunt nevoit să vă mai răpesc câteva minute. Avem nevoie să atașăm și un fișier video. Îl invită pe Stefan Kovan să-și reia locul. Nu va dura mult, vă asigur. Sunt doar formalități. Oricând sunteți pregătit, putem începe.

— Vă rog!

— Prea bine. Am să vă cer să-mi răspundeți la un set de întrebări cu „da" sau „nu". Fără nicio explicație sau detalii suplimentare. Pentru asta există anexe motivaționale. Arată cu mâna înspre un toc de fișe aflat pe birou. De altfel, opționale. Kovan flutură din cap, dezaprobator. În regulă, domnule Stefan. Atunci putem să începem!

Comisarul clipește în câteva rânduri, consecutiv. Are fișa cu setul de întrebări în față, dar nu se sinchisește s-o privească. Le-a rostit de prea multe ori, cât să i se deruleze prin minte cu lejeritate.

— Numele dumneavoastră este Stefan Kovan?

— Da.

— Sunteți cetățean cu drepturi depline al Protectoratului?

— Da.

— Ați fost căsătorit cu Areea Kovan, fostă și actuală Grey, urmare a deciziei de divorț?

— Da.

— Alături de aceasta ați devenit tatăl biologic al citatului Imanuel Kovan?

— Da.

— Dat fiind faptul că sexul copilului născut de susnumita Areea Kovan, fostă și actuală Grey, este masculin, succesiunea calității de cetățean cu drepturi depline va fi dezbătută la împlinirea a o sută de ani de la nașterea citatului între Stefan Kovan, tatăl biologic al numitului Imanuel Kovan, și Imanuel Kovan, fiul biologic al numitului Stefan Kovan. Conform legii nr. 657/2147, legea privind dreptul la succesiune, articolul 3, alineatul b), numitul Stefan Kovan e obligat să adopte o decizie în acest sens. Prin urmare, Stefan Kovan, în calitate de tată biologic al citatului Imanuel Kovan, doriți să transferați calitatea de cetățean cu drepturi depline al Protectoratului fiului dumneavoastră?

— Nu.

— Doriți să păstrați calitatea de cetățean cu drepturi depline al Protectoratului?

— Da.

— Urmare deciziei numitului Stefan Kovan, citatului Imanuel Kovan nu i se va mai prelungi calitatea de cetățean, fapt pentru care va fi emis un mandat de procesare și un card verde cu valabilitatea de un an calendaristic de la data întocmirii mandatului. Vor fi emise trei copii ale mandatului în cauză. Câte un exemplar pentru fiecare din părțile implicate. De asemenea, mandatul nu este decisiv și irevocabil, putând fi oricând revizuit de către numitul Stefan Kovan, dar nu mai târziu de ultimele douăzeci și patru de ore ale valabilității acestuia. Domnule Kovan, dacă nu aveți obiecții, am să vă rog să repetați după mine: eu, Stefan Kovan...

— Eu, Stefan Kovan.

— Sunt de acord cu cele mai sus menționate.

— Sunt de acord cu cele mai sus menționate.

— Am înțeles pe deplin drepturile care mi-au fost explicate.

— Am înțeles pe deplin drepturile care mi-au fost explicate.

— Și nu am alte obiecții de adăugat.

— Și nu am alte obiecții de adăugat.

Comisarul clipește în mai multe rânduri, consecutiv, după care începe să-și aranjeze cu meticulozitate documentele de pe birou.

— Domnule Kovan, interviul s-a încheiat. Înregistrarea video va fi atașată dosarului. Dacă nu aveți nelămuriri, sunteți liber să plecați.

Stefan Kovan se ridică. Părăsește biroul la fel de grăbit ca atunci când i-a trecut pragul.

Urmează o tăcere lungă, punctată numai de respirațiile noastre greoaie. Îmi fixez ochii pe una din ferestrele acoperite din partea opusă a camerei. Calleya stă turcește lângă scaunul meu. Mă gândesc o fracțiune de moment că răsuflările noastre își potrivesc ritmul. Când mă aplec s-o ajut să se ridice, ea se aruncă spre mine. Mâinile sunt pe celălalt, cred, chiar înainte ca vreunul din noi să priceapă ce se petrece.

E ca un deznodământ, ca o descărcare de foc prin nervi. Încercăm să ne sărutăm și să râdem în același timp. Calleya gâfâie, în timp ce mâinile mele alunecă, ascunse după țesătura combinezonului, cu palmele făcute căuș și care se potrivesc perfect peste sânii ei, cu sfârcuri tari ca niște sfori, de parcă ar fi fost special proiectați să se ascundă acolo.

Arunc haina, în timp ce ea se poticnește în centura mea. Urmează dansul unor pași încurcați, după care ne prăbușim în pat, peste lenjeria dezordonată. Arde, pe afară și pe dinăuntru. Trupul i se ridică și i se unduiește ca un șarpe. Mă cuprinde cu pulpele ei puternice. Părul este o perdea întunecată care-i cade peste chip. O văd cum se uită la mine printre șuvițele de păr răvășit, și asta mă face să-mi pierd controlul. Urmează un fulger și-o explozie energică, după care mă lipesc de linia trupului ei. Mult timp niciunul din noi nu spune nimic. Îmbrățișăm tăcerea ca pe o haină. Ascund o mână sub arcul plăcut al trupului ei și rămânem așa, nemișcați, până adormim.

După câteva zeci de minute bune, când urcă pe acoperișul decupat și scorojit al hotelului, îi recunosc glasul. Picioarele i se împleticesc prin mănunchiurile de cabluri aruncate la întâmplare. Scuipă câteva înjurături. Reușește, în cele din urmă, să învingă capcana șerpilor gumați.

— Cum te simți? mă întreabă.

Mă uit înspre locul unde se așează, la doi pași de mine. Privirea îmi e la fel de clară ca strălucirea unui geam mat.

— Probabil, așa cum arăt.

— Iisuse, e frig aici! De când ești pe chestia asta?

— De vreo trei sferturi de oră.

Stă o clipă ghemuită, după care se trage aproape de mine și-și freacă umerii.

— Ai descoperit ceva interesant?

— Mă gândeam.

— Aha! O priveliște plăcută.

Nu se înșeală. Cerul pare un cearșaf în culoarea funinginii, întins până la refuz. Ici-colo ard diamante neregulate și o lună uriașă, atârnată într-un colț, lucește de parcă-i ruptă dintr-o poveste cu vârcolaci.

— Și, mă rog, la ce anume te gândești?

— Tu ce crezi? îi spun blând.

— Cred c-ar trebui să plecăm cât mai departe. Asta cred!

Întind brațul și-o lipesc de mine. Mi se cuibărește sub umăr ca un cățeluș care caută joacă.

— De ce faci asta?

— Nu fi sâcâitor, spune abia audibil din culcușul ei. O fac și gata!

— Se întâmplă să ai cumva și un plan?

— Poate că am...

Când soarele mânjește funinginea norilor c-o ploaie de săgeți portocalii, sunt deja două sute de kilometri care s-au scurs pe sub pneurile coupeului fandosit al Calleyei. Două sute de kilometri care ne despart de ultimul post al Poliției din Vechiul Paris. Galbenul strident al caroseriei ecranează mâhnirea de pe chipurile noastre, deși trudim din toate puterile să n-o arătăm. Zilele legalității mele s-au consumat încă de săptămâna trecută. Calleya îmi spune că are un plan bine stabilit, dar eu mă încăpățânez să văd ușurința în intenția ei de a tăia Europa pe din două, de a urma linia șerpuindă a Autostrăzii Transiberiene, de la Moscova până la Vladivostok; apoi, ca o ultimă probă, saltul peste Marea Japoniei, înspre libertate.

— Peste cincisprezece mii de kilometri?!

Eman nesiguranță cât un politician deconspirat. Numai gândindu-mă la orele necesare drumului simt un gust amar.

— Ai un plan mai bun? îmi spune, cu privirea țintuită în parbriz. Altul decât să ne ascundem ca niște popândăi?

La fel de sigură, îmi spune că cei douăzeci de mii de dolari ai ei ne vor ajunge să ducem planul la bun sfârșit. Într-un fel, vreau s-o cred. Totuși, e greu. Nu imposibil, dar dificil. La fel cum am făcut în ultima săptămână, încercăm să economisim mult. Dormim în mașină și uneori sub cerul liber. Ocolim zonele industriale sau orașele, cumpărăm mâncare de la rarele gospodării țărănești pe care le întâlnim. Portbagajul este ticsit cu alimente și votcă

– spre marea mea surprindere, pentru că n-a desfăcut nici măcar una de când am plecat. Aș vrea s-o ispitesc, dar o las baltă. Presupun că, la un moment dat, va avea și votca scopul ei. Las toată curiozitatea deoparte și pentru următorul popas îi propun să frigem un pui cu legume. După o oră de liniște, în care niciunul din noi nu scoate nici măcar un cuvânt, decidem să ne oprim. Afară-i încă destul de cald încât să întindem cortul, care nu-i mai mare decât ne trebuie nouă să ne cuibărim unul în brațele celuilalt. Încropesc un foc de tabără modest, desfac puiul și aștept până ce flăcările se consumă. Potrivesc bucățile de carne într-un proțap improvizat din câteva sârme groase. Legumele le înfig în alte sârme, pe care le las la copt în jar.

— Ciudat cum marile puteri au lăsat în paragină atât de mult teren, îi spun Calleyei, în vreme ce mă îngrijesc ca dogoarea jarului să nu pătrundă prea mult legumele. Foste națiuni, milioane de kilometri invadați de sălbăticie.

Lumina farurilor ne strâmbă umbrele câțiva metri buni.

— De ce te-ar mira? îmi spune ea. După ce-am fost la un pas de Apocalipsă, guvernul lumii pare-se c-a priceput ceva. S-a concentrat doar pe câteva zone industriale și comerciale, iar restul a rămas la voia întâmplării. Nemurirea era să ne coste soarta întregii lumi.

Pentru o clipă, mintea mi se golește, apoi spun:

— Chiar crezi c-o să reușim?

— Sunt șanse mult mai mari decât dacă am fi rămas pe loc.

Se ridică, îmi face semn s-o urmez. Scoate o hartă dintr-unul din buzunarele combinezonului, o întinde pe ca-

pota mașinii. Lumina difuză se ridică dinspre faruri și cele câteva X-uri de pe hârtie mă fac să mă simt ca un copil într-o poveste cu pirați.

— Aici suntem noi! degetul ei subțire face tabla să răsune atunci când răpăie de câteva ori. Traversăm Belgia, Germania, Polonia și Belarus și ajungem la granița cu Rusia.

— Chiar ai mers atât de departe în sălbăticie?

— Nu așa de mult. Doar o dată, până în inima Germaniei. Dar cunosc câțiva indivizi care s-au aventurat mult mai departe.

— Există vreun fel de autoritate acolo? Ai găsit centre asemănătoare cu cele ale Protectoratului?

— Nu există altă lege decât înțelegerile la care ajung oamenii. Își rezolvă conflictele între ei, iar în locuri în care se strâng destui cât să formeze un oraș, se prea poate să tocmească câțiva vânători să le reprezinte interesele. În fața altora, cât și între ei. În principiu se spune că poți face ce poftești și, atâta vreme cât nu superi pe nimeni, ești lăsat în pace.

Îi privesc chipul pătat de semiîntuneric. Umbrele adâncesc frământările, o proiecție supranaturală a gândurilor mascate. Deși susține sus și tare că vom reuși, mie îmi pare că fața-i umbrită spune cu totul altceva.

— Crezi c-au pornit pe urmele mele?

— Poți să fii sigur de asta. În momentul de față, capul tău valorează zece miare și va crește exponențial, cât timp vei respira.

Împăturește harta. Smulge doi pumni zdraveni de iarbă și-i aruncă în rezervorul de fermentare al mașinii.

Adaugă apă și un cub accelerator. Amestecul de drojdie și diastaze va produce peste noapte suficient alcool pentru încă cinci sute de kilometri. Destul cât să lăsăm Belgia în urmă.

Mâncăm carnea de pui cu legume și ne lăsăm unul în grija celuilalt, ghemuiți, în cort. Noaptea cade, găsindu-ne ca două statui din marmură. Sunt liber, în visurile mele. Într-un episod acut de învinovățire, Stefan Kovan își sacrifică propria viață pentru unicul fiu din existența sa seculară. Așa cum au făcut-o milioane de alți tați înaintea lui. Ca printr-o minune nesperată, îmi e transferat dreptul deplin de cetățean. El devine nimic altceva decât o formă emaciată, atunci când e transferat – sub ochii mei înlăcrimați – în cuva incineratorului. Cu toate astea, aspirațiile lui nu mor. Prin mine, dorințele lui sunt proiecția viitorului. Înduioșător, dar până și-n vis pricep că nu-i decât o realitate irealizabilă, până la urmă.

Dis-de-dimineață ne dezmorțim oasele, după care ne strângem lucrurile. Calleya verifică concentrația alcoolului din rezervor. Pare în regulă și în mai puțin de-un sfert de ceas, după ce nu lăsăm în urmă nimic altceva decât jar stins, suntem în mișcare. Avem cale lungă și grea. Deși plecarea a fost în pripă, timp este berechet. Singura grijă de moment a Calleyei stă într-o trepidație inopinată a motorului. Cum mecanica nu este punctul meu forte, nu fac altceva decât să ridic din umeri atunci când aflu asta. Nu-i cea mai practică soluție, dar figura mea schimonosită de neștiință o amuză. Tot e ceva, mă gândesc.

— Vom fim nevoiți să facem un detur, mă asigură Calleya.

— Care presupun că implică un grad de periculozitate.

Își scutură umerii bărbătoși a nesiguranță.

— Poate fi un zgomot banal sau poate fi debutul unei defecțiuni majore. Nu putem să riscăm să rămânem fără mijloc de transport.

Cât îmi doresc să nu-i dau dreptate! Dar îi dau, literal. Are suficientă experiență cât să anticipeze un dezastru.

— Cum propui să facem? o întreb la primul popas.

Scoate harta. O adiere de vânt ca un fulg se joacă cu ea. Trudește câteva momente s-o întindă. Vreau, dar nu pot să mă abțin. Măcar îi zâmbesc, atunci când o critic:

— O holomapă n-ar fi stricat.

Privirea ei taie în oțel.

— Domnul știe-tot!

— Doar spuneam și eu! bat în retragere, sfiit.

— Sigur! Cel mai indicat lucru, să fii conectat la Rețea. Un vânător, de unul singur, în afara Protectoratului. N-ar fi nimic neobișnuit în asta, n-ar pune pe nimeni pe gânduri. În cazul în care nu știai asta, nu-i ca și cum vânătorile sunt cu drept de exclusivitate.

Afișez o mutră de milog și probabil că-mi reușește suficient de bine figura, pentru că de buzele ei atârnă un surâs.

— Spuneai...? încerc s-o distrag de la proaspăta-mi gafă.

— Mda! Spuneam... Că va trebui să ne apropiem de unul din fostele orașe. Sunt șanse destul de mari ca puținele comunități sălbatice din zonă să se fi concentrat

acolo. Am suficiente motive să cred că vom găsi un autoservice funcțional.

Și facem întocmai, pornim înspre cel mai apropiat oraș, respectând harta. Pentru o lungă perioadă de timp orizontul nu-i decât o linie monotonă, dreaptă și lungă, care separă pământul de cer. Apoi întâlnim ferma unui grup restrâns, oameni cu purtări modeste și bune. Douăzeci de familii care se ocupă cu legumicultura. Tocmim prețuri excelente pentru câteva kilograme de legume proaspete și aflăm că la vreo trei ore de mers la picior, adică undeva la un sfert de ceas din punctul nostru de vedere, avem să întâlnim o microfermă de animale. Un alt grup de familii, care cresc oi și porci. Presupunem că între cele două grupări există relații strânse de troc, probabil și de amiciție, de vreme ce suntem sfătuiți să facem o oprire și ne sunt recomandați călduros. Pare o idee bună, pentru că, adunat, nu cred să mai avem mai mult de un kilogram de carne proaspătă în portbagaj, iar conservele intenționăm să le folosim doar în cazuri urgente.

Le mulțumim și plecăm.

Indicația legumicultorilor merită tot deranjul. Pastrama gata afumată, pe care o cumpărăm peste o jumătate de ceas, face până și ultimul dolar. Sălbaticii par destul de încântați, ceea ce mă face să cred că banii din urma târgului pun capac unor socoteli mai vechi. Și nu mă înșel deloc. Doi dintre bărbați ne roagă să-i luăm cu noi până la cel mai apropiat punct de autovânzare al Protectoratului. Vor să-și achiziționeze credit pentru Rețea și Pachete de Sănătate. Oricum, avem interes comun, din moment

ce rămășițele odinioară ale mărețului Bruxelles nu sunt decât la cincizeci de kilometri depărtare. Ne asigură că nu va trebui să ne aventurăm prea mult în inima ruinelor ca să găsim un autoservice.

Îi lăsăm la câteva sute de metri distanță de un autodistribuitor și ne continuăm drumul. Zece kilometri și suntem la periferia orașului, atât estimează cei doi bărbați. Ne mulțumim reciproc și plecăm. În ultimii ani pot să spun că am călătorit destul, dar niciodată dincolo de siguranța Protectoratului. Vedeam viața de „dincolo" altfel și liniștea pe care o descopăr zi după zi în sălbăticie lucrează subconștient.

— N-am înțeles niciodată de ce-i numesc sălbatici, îi spun Calleyei.

Îmi aruncă câteva priviri fugitive, ca și cum afirmația mea ar surprinde-o. Manevrează volanul cu pricepere și ocolește găurile din asfalt.

— Tu vorbești serios?

O asigur că sunt cât se poate de serios și glasul ei bucuros umple mașina ca un balon colorat.

— Nu pricep ce-i așa de amuzant?

— Sunt ființe care trăiesc sub aripa morții, Imanuel. Nu sunt înzestrați la naștere cu nemurire, așa cum suntem noi. Protectoratul respinge tot ce se naște în afara lui. Trupurile lor pot fi atinse de boli și mor.

Sprâncenele-i sunt două virgule exagerate, în vreme ce continuă să-mi vorbească:

— N-ai dat prea mult pe viața de dincolo, așa-i?

— Nu prea.

Ridic din umeri, nepăsător. E doar un gest reflex, o manieră deloc elegantă de a-mi scuza nepăsarea față de realitate înconjurătoare. Rămânem în liniște și socotesc în minte că tăcerea e cel mai eficient medicament. Cel puțin pentru moment.

Decorul liniar se consumă și, în scurt timp, zarea capătă volum. Pornește de la o linie îngroșată și se transformă într-o înșiruire de zigzaguri. Pe măsură ce câștigăm teren, Bruxelles-ul – sau ce-a mai rămas din el – se ridică din pământ ca o dantură stricată din gingiile livide ale unui cadavru uriaș. Peste alte câteva minute de mers, găsim și autoservice-ul despre care ni s-a vorbit. Motorul începe să arate noi semne de uzură și urechile Calleyei nu gustă sub nicio formă răgușeala lui susținută. Fața îi devine la fel de dulce ca pulpa unui măr crud.

— Se pare că norocul ne cam ocolește, își ține buzele, nemulțumită.

Și are perfectă dreptate...

Hala, nu prea înaltă, arată de parcă a ținut cu succes piept abandonului, numai ușa-i stă deformată, ruginită. Pe jos se găsesc o sumedenie de cioburi, faruri măcinate din urma unui impact frontal. Chiar dacă ar mai exista vreo picătură de energie în generator, o asigur pe Calleya, felul în care metalul ușii este contorsionat nu va permite deschiderea ei. Ridică din umeri, nepăsătoare. Pornește înspre consola fixată în perete. De parcă avem ceva de pierdut dacă încercăm, pare să-mi spună, atunci când flutură din mâini și pășește agale.

— Lămurește-te! îi zic.

Desface capacul din tablă, după care trage maneta comutatorului. Încă mai este curent în generator, mă mir, dar tot ce poate să producă sistemul de deschidere al ușii nu-i altceva decât un cârâit asurzitor, însoțit de câteva trepidații violente, după care mecanismul moare în sarcină.

— E distrus de mai bine de-o lună, ne asigură o voce răgușită, necunoscută. Cine v-a sfătuit să veniți, probabil că n-a mai trecut pe aici de săptămâni bune.

Silueta unui bătrânel, cocoțat pe un ciot de zid, ne face să ne aruncăm priviri indecise unul altuia. Stă turcește și are un baston întins de-a curmezișul genunchilor. Nasul subțire și coroiat e acolo, ca o linie gravă pe care o urmăresc, dar buzele – de le-o fi avut vreodată mai pline – abia dacă se zăresc printre perii unei bărbi ce seamănă izbitor de mult cu blana năpârlită a unui cotoi. Părul din cap nu-i deloc departe de barbă, soios și zburlit, o coadă de maidanez.

— Au tamponat-o nenorociții de „umblători", se vaită moșul c-o voce amară pelin. Era singurul mod în care puteam să-mi câștig traiul.

O înghiontesc pe Calleya. Deși pare inofensivă, fața moșneagului nu mă convinge. Ea pornește înspre el. Eu dau s-o prind de braț. Îmi trage mâna în lături, c-o mișcare delicată, totuși fermă.

— Nu fi fătălău! îmi șoptește și scutură discret din cap. Și acum unde sunt? îi cere detalii moșului.

— Cine?

— Umblătorii!

— Ah! Leprele astea fără rost, mârâie unchiașul. Dumnezeu știe încotro au plecat. Au pornit în direcția din care ați venit și s-au tot dus. N-au mai făcut cale-ntoarsă.

Calleya își freacă bărbia.

— Spui că-ți câștigai pâinea de pe urma autoserviceului? Te-ai pricepe dumneata, chiar și-n lipsa lui, să pui motorul ăsta la punct?

În pauza dintre vorbe, pe fundal, motorul aduce cu un cor de tebeciști.

— Probabil că da, dacă toate afurisitele mele de scule n-ar fi rămas blocate în interior.

Supărarea din glasul bătrânului devine tot mai evidentă, cu cât se apropie de unicul verdict al întâlnirii: alți câțiva dolari pierduți, pe care i-ar fi câștigat de-ar fi avut scule!

— Găsim unul funcțional prin apropiere? insistă Calleya.

Ochii unchiașului sunt inundați de-o licărire stranie. Arată înspre mașină.

— Mai e unul, dar înainte de toate cred c-ați face bine să opriți motorul. Asta dacă mai vreți să aveți ce repara.

De parcă vorbele moșului aruncă asupra mașinii un soi de blestem, tabla începe să se scuture din toate șuruburile. Un poltergeist metalic, nu altceva! Mă reped asupra portierei și geamul lăsat deschis îmi permite să opresc motorul destul de repede. Câteva firișoare subțirele de fum izbutesc totuși să evadeze prin fanta aripii drepte și capotă. Sper numai să nu fie dezastrul la care mă aștept.

Calleya suduiește de mama focului, în vreme ce moșul trudește să-și miște ciolanele, pesemne amorțite de la atâta stat turcește. Ajunge cu greu în dreptul mașinii, dar Calleya este deja lângă ea, își proptește în câteva rânduri carâmbul bocancilor în carnea cauciucată a pneurilor.

— Drăcia dracului! Asta ne mai lipsea acum!

Fața ei imită culoarea unui apus. Degetele noduroase ale bătrânului bat stângace umărul femeii:

— Nu te mai consuma, poate că nu-i atât de rău pe cât pare.

Ridică capota cu o dexteritate care mă uimește, apoi își vâră nasul acvilin printre furtunașe încolăcite și piese fumegânde. Caută un timp să se așeze mai bine, ca și cum defecțiunea ar fi ascunsă undeva adânc, în inima motorului. Este la un pas să-și crape capul atunci când alunecă și-i doar atât de aproape de muchia ascuțită a caroseriei. Mâna Calleyei pornește mai ceva decât o săgeată. Singura opțiune, să-l înhațe pe uncheș de claia de păr slinos. Gâfâie adânc și scurt bătrânul, dar nu mai spune nici pâs atunci când e tras în lături. Se vede scăpat și-și trece o palmă tremurândă peste fruntea ridată.

— Dumnezeule, era cât pe ce! Mulțumesc...

Calleya încuviințează, fără să spună nimic. Amândoi îl privim cu sufletul la gură, pentru că necazul lui e deja istorie, cel puțin pentru noi. Ne arde mai mult de starea motorului decât de țeasta moșului. Într-un târziu, o pricepe și el. Rămâne locului, privindu-ne inexpresiv.

— Dacă-ți aduc o trusă de scule crezi că-l poți repara? îi spune Calleya.

— Pot!

Și nici măcar nu mai așteaptă să vadă ce am de spus. Înhață geanta – acolo sunt dolarii – și cere indicații. Nu pare să fie prea departe celălalt autoservice, după spusele moșului; dar asta înseamnă să ne încumetăm spre inima orașului.

— N-am mai văzut țipenie de om de luni bune, ne asigură unchesul. Ori au murit, ori au plecat cu toții, care, oricum, prea mulți nu erau. Locuitori ai orașului, vreau să zic.

Îi cer Calleyei – printre dinți – să se mai gândească sau măcar să considere faptul că lăsăm mașina în mâinile unui necunoscut. Dar ea mă dojenește, suficient de sigură, că nu-i decât un amărât de moș care abia își târăște curul de ici-colo. Încetează să te mai porți ca un fătălău, îmi spune din nou, și-mi pare un gest la fel de plăcut ca un cui înfipt în coaste. Mă înghiontește și-mi arată, extrem de discret, patul pistoletului proptit în cureaua care-i încinge mijlocul.

— Acum pricepi?

Îmi face cu ochiul și nu pot să fac altceva decât s-o urmez. Oricum, totul depinde numai de priceperea ei. Mă simt la fel de util ca un autofrigider în Siberia.

— Liniștește-te, insistă ea. Babacul abia-și mișcă ciolanele, darămite să mai fugă cu rezervele noastre în spinare. Se va mulțumi cu dolarii pe care îi vom da noi după ce o să ne repare mașina.

Decorul pare un vis eidetic. Rămășițe mâncate de deșertăciune, fantezii arhitectonice macabre. Clădirile – odini-

oară impunătoare – acum nu sunt mai mult decât resturi proeminente din ciment și fier-beton ruginit. Bruxellesul, oraș de mărime medie, căzut – la fel ca multe alte orașe din lumea de odinioară – sub forța ucigătoare a bombardamentelor din timpul Depopulării. O logică a nebuniei, să omori milioane, ca să salvezi sute de mii. Logica războiului Depopulării.

Mergem temători, pe fâșii înguste și dezafectate, asfalt năpădit de buruieni și de gunoaie. Resturi de alimente putrezite şi ambalaje decolorate, dovada unui consumatorism răpus de lupte. În sălbăticie, belșugul nu-i decât o utopie, la fel ca viața eternă. Sănătatea costă și cine plătește și-o prelungește, pentru că a te menține sănătos într-un asemenea loc e o luptă perpetuă.

— Plimbarea asta nu mă face deloc să mă simt în largul meu! mă las pradă sincerității când îi vorbesc Calleyei.

— Mă simt la fel, mi se destăinuie. Mă consumă gândul c-ar exista posibilitatea să nu mai putem repara mașina.

Își trece mâna prin păr, zâmbitoare, dar eu știu, o mască în spatele căreia se îngrijorează. Sau poate se căiește. Dragostea reînviată a adus-o pe căi noi, odinioară neacceptate. Pare atinsă de dubii, deși nu mi-o arată încă.

Resturi de ambalaje, pungi și sticle din plastic, ziare rupte sau alte lucruri care n-au putut fi consumate sub imperiul degradării organice, împestrițează decorul prin neputința lor de putreziciune. Orașul este o ruină, asemeni nouă, un suflet ieftin pentru care speranța pare tot atât de aproape precum o stea de Pământ. O reprezentare a unui viitor prăbușit în mizerie. Măsurăm cu pași mă-

runți asfaltul crăpat, mergem pe drumul indicat de moș, care, după câteva schimbări abrupte de direcție, ne închipuie ținta.

Este un autoservice cu mult mai mare decât precedentul, cu ușa la fel de contorsionată, strâmbă de la cine știe ce izbitură strașnică. Dar există o ușă auxiliară. Rudimentară, ce-i drept. O decupătură direct în carnea porții principale. Prin ea se poate trece cu ușurință, este prinsă în câteva sârme, închipuind o ușă batantă. Ne apropiem, ezitanți, și în cele din urmă găsim curajul să intrăm. Este de-a dreptul uriașă sala, pentru că lipsesc o bună parte din mașinăriile care, în mod obișnuit, se găsesc într-un autoservice. Poate că n-a fost terminată la timp, mă gândesc. Din pricina asta ar putea fi interiorul găunos, însă detaliul contează prea puțin. Cu adevărat importante sunt cele două truse de scule care sunt așezate cu grijă într-un colț. În timp ce înaintăm, vedem și paturile – trei la număr. Cineva a dormit cândva acolo – ori poate chiar mai doarme încă. Gândul îmi furnică șira spinării. Luăm fiecare câte o trusă – al dracului de grele – și mă miră că ea se descurcă la fel de bine cum o fac eu. Deși, trebuie s-o recunosc, trudesc suficient de mult să nu-mi arăt încordarea. Greutatea fierului nu-i strâmbă mersul. Asta chiar mă surprinde.

— Că trăim în vremuri grele, e limpede! tună o voce, neștiută urechilor noastre. Dar oricum ar fi, dacă mă întrebi pe mine, dezastrul din jur nu scuză intenția.

Este de-a dreptul uriaș! Ăsta-i primul gând care-mi vine în minte, atunci când descopăr negrul care stă în fața

intrării. Își șterge mâinile de un prosop plin de unsoare. Are doi pumni grei, noduroși ca niște butuci. Chiar și ascunși sub faldurile prosopului jegos, sunt uriași. Mâinile lui par capabile de lucruri îngrozitoare. Limba pare că mi s-a transpuns într-o felie de brânză topită. Calleya dă drumul trusei. Cutia zornăie sonor. O crevasă de sunete ascuțite, atunci când plasticul crapă. Greutatea zgomotului chinuie cumplit sprâncenele negrului.

— Unchiașul avea perfectă dreptate! O adunătură de neisprăviți, asta sunteți. Duduie, sper să ai cu ce plăti deranjul.

Defensiv, în același timp mecanic, Calleya apucă cureaua genții.

— Oh, da! Despre asta vorbeam și eu. Dinții negrului sclipesc din spatele unui rânjet ce nu ascunde sub niciun chip intenții pașnice. Ce minunății ascunzi tu, acolo, de nu te-ai îndurat s-o lași în mașină? Nici nu așteaptă răspuns, ridică laba de urs, ostentativ. Nu-mi spune, nu vreau să-mi strici surpriza.

„Ți-am spus eu!" chiar nu mai are niciun rost. Nu ne mai scapă de la dezastru oricât de mult m-aș strădui s-o dojenesc. E numai vina ei, mă trezesc bolborosind într-o limbă la fel de limpede ca a unui nou-născut. Nu cred să priceapă ce-i șușotesc, e mult prea concentrată. Calleya îmi face un semn fulgerător. Rahat! Negrul pornește înspre noi. Fac un pas în față și o trag pe ea în spatele meu. E o mișcare mașinală, ocrotitoare, demnă de istericale, dar sinceră. Între mine și negru cred că se găsește o diferență de cel puțin cincizeci de kilograme de oase tari și

masă musculară. Cu toate astea, stau în fața lui cu o prezență neatinsă de frică. Însă totul e aparent, pentru că e destul de fals propriul avans ocrotitor, privind treaba din taina sufletului meu tremurând. Mă simt de parcă aș fi un baraj betonat. Continuă să râdă, uriașul, și azvârle prosopul la întâmplare.

— Ozik, uită-te la idiotul ăsta. Are impresia că-i vreun soi de erou sau ceva. Numai uită-te la mutra lui.

Un amuzament sonor. De undeva, de sus, de printre țevile acoperișului înalt, cade o umbră. Se înfige cu grație în podea. Un sac din piele umplut cu oase. O înșiruire dezordonată de membre. Un zburlit, slab cât un drac. Se întrerupe din râs și ne privește atent. Cade pe gânduri, așa cum se întâmplă când cineva accesează o bază de date externă. Observ coloritul pupilelor cum se modifică și presupun că bună parte din agoniseala lor a fost sacrificată pentru implantul retinal al slăbănogului. Și încă este cheltuială, pentru că accesul constant la Rețea se plătește. Din multe puncte de vedere oricine pricepe, cheltuiala aferentă conexiunii face și ultimul cent scos din buzunar. Clipește de câteva ori și un zâmbet amenințător îi mânjește figura.

— Ea e o târfă care nu valorează mai mult de-o trântă. Iar el e un rahat cu ochi ce are o cireașă în loc de moț și care în momentul de față valorează fix treizeci de mii nouă sute patruzeci și unu de dolari.

Între timp, în garaj apare și moșul. Nu mai are nevoie de baston, are mersul gingaș al unei balerine.

— Ce facem cu ei? vrea să știe negrul.

Bătrânul își freacă barba, ne măsoară din cap până-n picioare.

— Târfei i-ai beregata. De el ne ocupăm noi.

Negrul se hlizește. Porniri animalice i se citesc în privire atunci când o fixează pe Calleya. Primesc un ghiont și dintr-o singură mișcare mă trezesc în posesia pistoletului. Decizia ei mă șochează atât de mult încât rămân blocat când uriașul mă împinge într-o parte și o apucă de păr. O târșâie pe pardoseală ca pe un sac plin cu boarfe. Calleya se zbate, aruncă din mâini și din picioare. O gheară de frică mi se înfige în piept. Cu greutate încerc să mă mobilizez, să fac... ceva. Orice.

— Dă-i drumul sau îți fac căpățâna ferfeniță! spun c-o voce tremurândă și cu țeava pistolului îndreptată înspre capul negrului.

Uriașul nici măcar nu mă ia în seamă, nici măcar nu se sinchisește să vadă dacă amenințarea mea merită cântărită. Continuă să-și târască prada, pe care, înainte de execuție, pot să fiu sigur c-o așteaptă un joc deloc distractiv ce implică haine sfâșiate. Cu o singură mișcare precisă uscatul trece în bătaia armei, se pune între gura pistoletului și negru. Chiar înainte să părăsească hala, o văd pe Calleya cum încetează să se mai zbată. Pare un fel de acces de contractură musculară, de vreme ce stă țeapănă lemn.

— Crezi că chestia aia îți asigură scăparea? se amuză slăbănogul.

Sunt pași buni între mine și el, dar nu se oprește. Continuă să meargă și să-mi râdă în nas:

— Vrei să mă omori? Hai, împușcă-mă! Aștepți vreo invitație sau ce?

Cu pași mărunți, tot înaintează.

— Stai pe loc! Să nu crezi că n-am să trag!

— Nu mai spune! N-ai să mă poți face să mă opresc din mers decât dacă ești dispus să ucizi.

Calleya dispare prin rama ușii, la fel de rigidă. Pricep că, odată ieșită, balanța dintre viață și moarte se rezumă la câteva minute. Inima bate să-mi sară din piept. Apăs trăgaciul.

Nu se întâmplă nimic!

— Băiatul chiar n-are habar pe ce lume trăiește!

Uscatul se amuză privind înspre moș. Acesta din urmă scutură din cap, aprobator:

— Doar v-am avertizat, o adunătură de idioți, îi spune moșul slăbănogului, în timp ce mă privește. Chiar credeai că armele non-militare sunt aruncate pe piață fără să fie dotate cu dispozitive de bruiere? După atâtea revolte iscate în ultima mie de ani, măcar atât să fi învățat și statul, odată cu tehnologia asta fără fir.

În vreme ce-l ascult pe bătrân, mă trezesc bot în bot cu slăbănogul. Mai are nevoie doar de puțin avânt și-mi face nasul praf. Aud și simt cum pârâie zgârciul pe sub piele. Un miliard de ace de durere mi se înfig în nas, săgetează craniul înspre creier. Pentru câteva secunde ochii îmi sunt îndoliați. Mă legăn, bețiv după o băutură zdravănă, gata să cad, însă două brațe nu mă lasă să mă prăbușesc. Mă dirijează spre ceea ce pare a fi un scaun. Deschid ochii, într-un târziu. Da, sunt pe un scaun. Amândoi sunt di-

naintea mea. Fiecare șezând dimprejurul unei mese. De afară se aud zgomote înfundate.

Calleya!

Ozik, uscatul, scoate un pumnal c-o lamă lucitoare și lungă. Îl izbește cu putere în tăblia din lemn. Cuțitul rămâne înfipt.

— Asta-i șansa ta. Dacă ai sânge în tine, dă-i bice!

Amândoi râd și zgomotele de afară persistă.

— Presupun că târfa se distrează de minune cu amicul nostru, mă tachinează moșul. Tu ai simțit primejdia încă din prima clipă. Continuă să-și arate dantura măcinată de carii. Trebuia să fugi, ca o javră sperioasă ce ești. Dar n-ai făcut-o și asta-i foarte bine. Pentru noi, vreau să zic. Avem o grămadă de lucruri de reparat cu banii de pe urma hoitului tău. Dantura mea, șoldul lui Hoax, scula bleagă a lui Ozik.

Babacul cade pradă unui râs debil și căpățâna slăbănogului pare să explodeze de furie.

— Secătura dracului! Dacă...

Un răget venit de dincolo de pereții autoservice-ului îmi toarnă aluminiu topit prin vene. Li se despletește cheful de răfuială.

— Moș tâmpit, mârâie Ozik, aflat parcă la un pas să-l plesnească peste bot. Mai bine mergi dracului afară și vezi de ce negrul ăsta tâmpit nu mai desface odată gâtul târfei.

Uncheșul se ridică, arătându-i degetul mijlociu. Ozik face la fel. Rămân doar eu cu uscatul, care se foiește pe scaun.

— Na! Acum distanța-i aceeași. Și suntem doar noi doi.

Nenorocitul continuă să se joace cu mine. Fixez pumnalul din priviri. Plecăm concomitent, degetele mele se pliază primele peste suprafața rugoasă a mânerului, doar că Ozik n-a țintit nicio clipă cuțitul. Trag cu putere, vreau să scot lama din masă. Degetele slăbănogului sunt încâlcite în părul meu. S-aruncă peste masă, de parcă ar fi un berbec. Fruntea lui se proptește drept în nasul meu. Din nou, zeci de mii de ace dureroase. Apoi eliberarea, oarecum acceptabilă. Are gust metalic. Uleioasă de la sânge și sărată de la lacrimile ce-mi traversează obrajii, involuntar. Scapă de prin nări, sângele, și-mi alunecă dincolo de barbă. Îl șterg cu mâneca și mă simt umilit să-l văd pe slăbănog cum îmi râde în față. Are cuțitul într-o mână și pistoletul în cealaltă. De afară nu mai vine niciun sunet. Presupun că-i destul de târziu pentru oricare alt scenariu salvator. Resemnarea îmi dă târcoale. Încearcă să mă împace, cumva. Îmi vor lua și mie beregata, trudesc să-mi accept soarta, doar că durerea înfrângerii mă rupe pe dinăuntru precum lama unui buldozer.

Laşitatea mea a consumat o viață în plus. Mă gândesc – deja mult prea târziu – c-ar fi fost mai înțelept să mă predau sau să-mi asum riscul renegării de unul singur. Poate măcar s-o implor pe ea să accepte să-mi facă felul mai din timp. Cel puțin din asta s-ar fi ales cu ceva. Așa, s-a ales cu o moarte. Cetățenia ei va fi scoasă la licitație și un nu știu care norocos va putea să-și ducă traiul alături de copilul său. Un privilegiu deloc neglijabil. Câteva milioane bine plasate, dreptul la fericire.

Ușa improvizată se dă în lături, scârțâie ostentativ și-și continuă jocul legănat, în gol. Doar pentru câteva secunde, pentru că prin ea nu trece nimeni. Nimic altceva decât o minge din carne, oase și păr. Căpățâna lui Hoax urmează o traiectorie neregulată, spoiește pardoseala cu sânge și cheaguri. Ochii-i sunt înfrânați într-o expresie a groazei, prin buzele livide te aștepți oricând să scape un urlet de durere. Dar nu se aude nimic, doar sunetul înfundat al căpățânii fără stăpân rotindu-se în lungul pardoselii.

Ozik arată ca proaspăt scos dintr-o cadă cu var.

— Să fiu al naibii! Târfa i-a rupt căpățâna! Javrelor, nu cade Ozik ca un papă-lapte. Nu, nu! Nu cade, Ozik. Nu cade...

Încă mă țin cu mâinile de nas. Doare ca dracu'! Slăbănogul aruncă pistolul. Oricum, nu s-ar alege cu cine știe ce mulțumire dacă m-ar împușca. Ar putea să-mi pulverizeze țeasta, sunt sigur că el controlează dispozitivul de bruiere, dar refuză s-o facă. Văd asta în privirea lui de taur, în timp ce vine spre mine. Tânjește după răzbunare ca deșertul după ploaie. Mă simt ca-ntr-o coridă umană. Mă dau îndărăt, măcar dacă aș putea să-i evit prima lovitură. Dacă m-aș putea feri, cumva, apoi aș putea să...

Ușa se deschide cu o izbitură violentă. Calleya trece pragul în grabă. Deși pot să jur c-o aude și el, slăbănogul nu se întoarce, s-aruncă peste mine. Ne prăvălim unul peste altul. Ridică brațul și lovește. Abia reușesc să-mi feresc privirea din calea lamei. Vârful mușcă cu sete din pardoseală și zgomotul îl asemăn cu ecoul unui proiectil care și-a ratat ținta. Ura lui Ozik se prea poate să fie cuantificată prin puterea loviturii.

Prima izbitură îi crapă uscatului zgârciul urechii pe din două. Abia atunci când este în spatele lui, cu mâinile săltate înspre tavan, o văd pe Calleya. Și mai deslușesc bucata de fier-beton pe care o ține desupra capului. Ozik stă prăvălit pe o parte, după cum s-a prăbușit în urma șocului. Începe să se zbată, chinuit de durerea urechii despicate. Ar trebui ca totul să fie înăbușit într-o liniște surdă, dar n-are cum să fie, pentru că tremură carnea pe slăbănog din pricina suferinței. S-aude și un zumzet, ca o albină mecanică. Umerii bărbătoși ai Calleyei se prăbușesc nebunește, tunetul unei ploi de toamnă târzie. Fierul trece prin piele, trece prin carne și prin os, se proptește în podea. Din capul străpuns se prelinge un amestec albroșietic. Degetele lui Ozik stau înțepenite pe tija ce-i iese din cap, doar un picior mai zvâcnește fals a viață.

Imprecis în gândire, zăpăcit de supoziții, cu greutate și-ntr-un târziu, reușesc să-i pricep schimbarea. Umerii ei bărbătoși, pulpele ei puternice, care s-au încolăcit peste șoldurile mele ca niște pitoni uriași, atunci când ne-am iubit. Trupul primenit, salvarea ei. Salvarea noastră!

— Când ți-ai...? mă pierd în cuvinte.

— Sunt ani buni.

— Ai fi putut să eviți totul.

— Nu-s tocmai inserții de ultimă generație. Zâmbește, în vreme ce bate ușor cu palma peste șold. Sunt modele învechite. Au nevoie de câteva minute până să-și intre în drepturi. Metode ceva mai primitive de prevenire a declanșărilor involuntare.

Apucă fierul care trece prin căpățâna uscatului și-l smulge cu forță. Tija lasă o dâră roșie de sânge proaspăt în timp ce dansează prin aer. O fixează cu ambele mâini și dintr-o linie dreaptă o preschimbă numaidecât într-una curbă. Tendoplastinele și motorașele lucrează sistematic, zvâcnesc și zumzăie pe sub plastipiele.

— A durut ca dracu' și-au costat o avere! mă asigură ea. Dar a meritat fiecare clipă de chin. Fiecare cent. Cu frumusețile astea, frica nu-i decât o amintire neplăcută.

Continuă să-și alinte brațele și șoldurile, în vreme ce eu nu pot să fac altceva decât s-o privesc împietrit. Deși sunt în deplină siguranță, cel puțin pentru o vreme, mă simt la fel de nesigur ca și cu o jumătate de ceas în urmă.

Ascundem bunurile sub niște dărâmături, până găsim un alt mijloc de transport. Ne pregătim să cutreierăm Bruxelles-ul la picior, să descoasem ruinele vechiului oraș în căutarea unei mașini. Sunt mult mai încrezător în planul Calleyei, mai ales din pricina siguranței oferite de părțile ei robotizate.

În spatele nostru, crepusculul se topește în noapte. Luăm doar banii și câteva provizii. Iubita mea „accesorizată" destupă o sticlă de votcă, își ține buzele și nu se oprește până n-o golește. Gura mi se transformă într-un „O" de-a dreptul uriaș.

— Dumnezeule, Calleya! O să sfârșești în comă.

Zâmbitoare, inspiră, apoi expiră în forță.

— Ahhhh! Arde ca dracu'! Își trece mâneca combinezonului peste buzele trezite la viață. Nu-ți face griji, in-

stalația de alimetare a bijuteriilor se va îngriji să distribuie carburantul acolo unde trebuie.

— Vorbești serios? Chestiile astea sunt alimentate cu alcool?

— Sincer, am preferat asta, în detrimentul cine știe cărui acumulator radioactiv.

O înghiontesc, fascinat de privirea ei veselă.

— Mai ai de gând să-mi rezervi multe surprize?

Chicotește și emană o inocență contagioasă. Ce joc ciudat, îmi spun în sine. Ce creatură minunată. O sută optzeci de ani, pe jumătate robotizată, și fericirea pâlpâie în ea ca-ntr-o copilă.

— Auzi? mă ispitește, în vreme ce sunt absorbit de efervescența ei interioară. Dacă ai fi avut ocazia, cândva, chiar l-ai fi ucis?

Amintirea tatălui meu îmi joacă prin minte. Figura lui gravă, mereu nemulțumită, mereu dornică să mă discrediteze. Simt o apăsare interioară la fel de grea și întunecată ca noaptea ce aleargă pe urmele noastre.

Aș fi putut eu, oare?...

Praf

de Florin Purluca

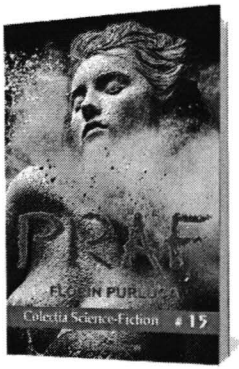

"O poveste postapocaliptică scrisă cu o măiestrie desăvârșită!"

"Un personaj de care te îndrăgostești din primele pagini și o atmosferă creată atât de veridic încât simți că ești acolo, în lumea în care praful este atoatestăpânitor!"

"...s-a întâmplat într-un început de decembrie, într-o vreme în care copiii tânjeau a zăpezi și aroma Crăciunului, iar oamenii mari a gust de concedii și șuncă fiartă. A început să cadă agale, nestingherit de nimeni și nimic, praful cenușiu, moale și sfărâmicios, greu deloc și grațios ca puful de gâscă. La început au râs, au chicotit că nu știu care sfânt s-a pus pe grătărit fripturi grase și unsuroase. Dar gluma n-a ținut decât o vreme, pentru că praful cădea – și tot cădea, de nu se mai oprea – inexorabil, învelind lumea într-o plapumă de funingine."

Titlu: *Praf*
Autor: *Florin Purluca*
Nr. pag.: *144*
Colecția Science-Fiction: *# 15*
Comandați-o la: *www.pavcon.ro*

Cuprins

El e tipul de cursă lungă 5

Există lumi care se nasc și mor
în doar câteva minute 10

Ciudații 20

Gâlma 45

Prograda 53

E o chestiune de conexiuni 60

Veșnic, regrete! 84

"Să nu cumva să te prindă noaptea în cimitir.
Se întâmplă lucruri pe care mintea nu le
poate pricepe, dar sufletul le simte.
Şi îl sperie, tare îl mai sperie..."

ISBN 978-606-8879-13-0

www.colectiasf.ro

9 786068 879130